VARIAE LECTIONES

SCRIPSIT

C. G. COBET.

CAPUT III.

Quod saepius dixi post ALEXANDRI mortem, quum *Macedones* et Macedonica occupassent omnia, sinceritatem *Graeci* sermonis labi et contaminari *apud omnes* primum coeptam esse, deinde magis magisque esse depravatam, ut quicunque esset eruditior, spreta lingua popularium vitiosa et inepta, artificialem sibi linguam ex antiquorum *Atheniensium* scriptis colligeret, qua et in scribendo uteretur et si quando ad eruditos et elegantes auditores verba faceret, eam autem linguam arte et studio quaesitam sinceritatem naturalis linguae non illibatam et intactam servare sed vitiis quibusdam suis et ineptiis apud omnes infectam et inquinatam esse, id nunc quale sit uberius in uno alteroque scriptore *Graeco* ostendam. Quum facile negotium sit ostendere hoc in scriptore quolibet, qui deseruit populi vitiosam consuetudinem, ut se totum ad *Atticorum* imitationem componeret, ostendam nunc in duobus, qui et summo studio *τὸ ἀττικίζειν* excoluerunt et in omnium manibus sunt, exemplaria videlicet nitoris et venustatis *Atticae* feliciter imitando expressae, et ob eam rem multorum curis iam dudum illustrati et recentissima memoria a magnis philologis de novo expoliti, ALCIPHRONEM dico et LUCIANUM, quorum hunc BEKKERUS nuperrime, illum MEINEKIUS paulo ante edidit. De utroque scriptore ita dicam, ut demonstrem primum quam parum sint id assecuti, quod summa ope nitebantur, id est ut *Atticae* dictionis

sanitatem et elegantiam scribendo referrent, deinde ubi librariorum vitio, non scriptoris, laborat orationis nitor feram opem et quodcumque genus vitiorum insigniorum indicare obiter et arguere potero, diligenter faciam. Eadem opera dicam de MEINEKII et BEKKERI editionibus *οὐδὲν ὑποστειλάμενος*, ut neque vera laus iis detracta neque falsa afficta esse videatur. Equidem utrumque editorem magni facio, quo magis, si quid videbuntur errasse, demonstrabo et redarguam, non facturus idem in iis, quos contemnerem et negligendos putarem.

Erunt fortasse et nunc qui me inhumanum esse vociferentur et magnis clamoribus agant aut maledictis certent et conviciis, quibus nihil reponam praeter duos versiculos Horatianos paucis mutatis in meam rem accommodatos:

Di bene fecerunt *hilaris* me quodque *iocosi*
Finxere ingenii, raro et perpauca *timentem.*

In ea quoque re PORSONUM probo et sequar, qui, teste DOBRAEO (in *Advers.* I. p. 5) carebat » *ficta illa fucataque humanitate, quae quum bonis atque malis, amicis inimicisque iuxta blandiatur, non mirum si tam valde laudatur a stultis atque improbis.*" Caeterum id agam, ut quae scribam MEINEKIO ipsi potissimum BEKKEROque probentur, quod si effecero, caeteri, spero, aut hisce acquiescent aut rectius etiam negligentur.

LUCIANUS et LUCIANO aliquanto recentior ALCIPHRON (nam quem tam saepe et tam manifesto imitatur, ut si quid ab illo lepide repertum aut venuste dictum sit in suas Epistolas verbis paene totidem transferat, ei aequalis aut prope aequalis fuisse non potest) scriptitarunt illis temporibus, quum nemo videretur bene dicere posse aut scribere, qui non omnem sermonis copiam ex veterum scriptis collegisset et dicendi usum in omnibus ad veterum consuetudinem exegisset, denique quum apud doctos nullum verbum satis *Graecum* et probum videretur, quod non idoneum testem et auctorem ex antiquis *Atticis* haberet. Plena exemplorum sunt scripta ATHENAEI et POLLUCIS. Plebs interea in diem magis dicendi sinceritatem depravabat utebaturque dictione incredibilem in modum vitiosa, cuius rei exempla sexcenta sunt apud istos, qui Ἀττικισταί appellantur, PHRYNICHUM v. c. et MOERIDEM, qui omnes non hoc agunt, ut quae fuerit antiquae Ἀτθίδος ratio et usus doceant (nam nihil foret horum

libris confusius et absurdius) sed aequalium vitiosam loquendi consuetudinem ita arguunt, ut *Attici* sermonis incorruptam normam opponant. Sic fiebat ut docti alia lingua inter se, alia ad indoctam plebem et servulos uterentur, plebs eruditum istud eloquium non tantum non intelligeret, sed etiam, quod nemo mirabitur, suaviter rideret. Quamquam est paulo longior, adscribam locum ex SEXTO EMPIRICO *adv. Mathem.* I. 10. p. 265 FABR., quo non est alius ad id quod volo demonstrandum magis idoneus: *ἔϛι δέ*, inquit, *βιωτική τις ἀφελὴς συνήθεια τῶν ἰδιωτῶν κατὰ πόλεις καὶ ἔθνη διαφέρουσα — — τὸ αὐτὸ ἀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ϛαμνίον καὶ ἀμίδιον καὶ ἴγδις καὶ θυεία, ἀλλὰ ϛοχαζόμενοι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ σαφῶς καὶ τοῦ μὴ γελᾶσθαι ὑπὸ τῶν διακονούντων ἡμῖν παιδαρίων καὶ ἰδιωτῶν πανάριον ἐροῦμεν, εἰ καὶ βάρβαρόν ἐϛιν, ἀλλ' οὐκ ἀρτοφόριον, καὶ ϛαμνίον ἀλλ' οὐκ ἀμίδα, καὶ θυείαν μᾶλλον ἢ ἴγδιν, καὶ πάλιν ἐν διαλέξει ἀποβλέποντες πρὸς τοὺς παρόντας τὰς μὲν ἰδιωτικὰς λέξεις παραπέμψομεν, τὴν δὲ ἀϛειοτέραν καὶ φιλόλογον συνήθειαν μεταδιώξομεν· ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις.* Utrique, ita uti fit, excedebant modum. Homines indocti de plebe excusari possunt, qui istis temporibus nativam linguae patriae sinceritatem servare non potuerint; docti non possunt, qui ad omne genus ineptiarum sunt delapsi, ut linguae intermortuae rationem populo et plebi obtruderent, *quam ipsi non satis diligenter tenebant.* Grammatica ars et critica ita sunt natura comparatae, ut, si secus utaris, in absurda omnia exeant et degenerent in malesanam quamdam *ἀτεχνίαν* et *ἀκρισίαν*. Bona autem pars eorum, qui seriore aetate Grammatici dicebantur, arte, quam profitebantur, perperam et praepostere utebantur, molesti et odiosi verborum censores et dictionis probatae exactores; dum toti erant in verbis et syllabis et apicibus notandis, id quod erat rei caput, ut recte cogitaretur et quod recte esset cogitatum verbis aptis et idoneis diceretur, nescio quomodo praetervideront et sic tandem amiserunt. Rerum igitur et sententiarum inopes et iculariter ignari hoc unum retinebant, ut verba carperent et cum barbarismis et soloecismis bella gererent nullos habitura triumphos. Castigat istorum ineptias saepe GEL-

LIUS: adscribam locum ex SEXTO EMPIRICO *adv. Mathem.* I. 5. p. 237. *Grammatici solent*, inquit, *τῶν κατὰ τὰ λοιπὰ κοσμουμένων μαθήματα κατατρέχειν ὡς μηδὲ τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων συνήθειαν ἐπιςαμένων, καὶ εἴποτε θλίβοιντο ἐν ζητήσει μὴ ἄλλην εὑρίσκειν πολλάκις ἀποφυγὴν εἰς τὸ περισπᾶν τοὺς συζητοῦντας αὐτοῖς ἢ τὸ ὅτι βάρβαρον ἢ σόλοικόν ἐςι τὸ ὑπ' αὐτῶν λεχθέν.* Isti homines quam duriter et aspere soleant in adversarios vel secus sentientes invehi et debacchari nota res est, quam unaquaeque aetas apud populum litteratum vidit et videbit. Est hoc quoque et erit semper pervulgatum, ut eiusmodi petulantia et protervitas cum pari levitate et inscitia sit coniuncta. Non vidi hominem in hoc genere morosiorem et asperiorem quam PHRYNICHUS est, acerbissimus orationis exactor, in querelas effusus, ad maledicendum promtus, neque in laudando umquam neque in reprehendendo modum servans, at idem truculentus censor castigatorque aliorum videte in quos errores, quam foedos et pudendos, se implicare possit. In *Epitome nominum et verborum Atticorum* pag. 353. LOB. ita scribit: *τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ: Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους οὕτω τῇ συντάξει χρῆται, ἐχρῆν δὲ οὕτως εἰπεῖν· τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ. Τί ἂν οὖν φαίη τις; ἁμαρτεῖν τὸν Λυσίαν ἢ νοθεύειν καινοῦ σχήματος χρῆσιν; ἀλλ' ἐπεὶ ξενικὴ* (adde *ἡ*) *σύνθεσις πάντη παραιτητέα, ῥητέον δὲ ἀκολουθεῖν αὐτῷ.* Non vidi magis. Attici constanter omnes in ea re dicebant *ἀκολουθεῖν μετά τινος* et *ἕπεσθαι μετά τινος*, neque aliter quam sic in populari sermone dicere ius est *de servulis dominum pone sequentibus, deque militibus qui signa sequi dicuntur.* *Ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον*, in *Pluto* vs. 824 non erit *Atticum* si *ἕπου μοι* dicetur, contra in eadem fabula vs. 19.

ἢν μὴ φράσῃς ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,

si *μετὰ τοῦδε* esset scriptum, risum moveret. Sic *μετ' Ἀλεξάνδρου ἀκολουθεῖν* dicuntur copiae, *Ἀλεξάνδρῳ ἀκολουθεῖν* ARISTOTELES, CALLISTHENES et si quis alius non militabat in ALEXANDRI castris. Huius rei quum sexcenta exempla sint, quid moroso Grammatico facias, qui alias res agens et dormitans LYSIAM stulte carpit? Contrario errore LOBECKIUS ad PHRYNICHI l. l. deceptus locis corruptis et testimoniis poëtastrorum serio induxit in animum *περιακολουθεῖν Graecum* esse et DEMOSTHENI obtru-

dendum et ἀκολουθεῖν, ἕπεσθαι et ὁμαρτεῖν optime accusativos recipere posse, ut γυνὴ εἵπετο τὸ φεῦγον v. c. ei bene *Graece* dictum videretur: credo, quia in LUCIANI codicibus deterrimis ea scriptura circumfertur. Valet in Grammaticis quoque Epicharmeum:

Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει, τἆλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

Etiamnunc mihi diu et multum in Grammaticorum et Atticistarum lectione versato subinde admiratio subit animum, quî fieri potuerit ut in ea copia librorum veterum, qui aliquanto minus erant vitiosi quam quibus nunc utimur, tam plumbei sint, ut ea nesciant aut in iis haereant, titubent et turpiter se dare soleant, in quibus nunc post illam monumentorum stragem et libris qui superstites sunt tam vitiatis tamen acute cernimus et sincera a pravis tam certo iudicio discernimus. Nempe erat hoc temporum et hominum vitium egregiis doctrinae subsidiis negligenter admodum utentium, quum nemo unus iudicio et arte valebat et homines mediocres, et etiam aliquanto minus quam mediocres, sine censurae metu quidquid alicunde corrasissent aut levi opera et tenui filo conscribillassent in vulgus edebant. Quis est omnium, qui de genere hoc aetatem tulerunt, non dico iudicio ingenioque, sed Graecitatis interioris scientia et Litterarum copia et usu cum BENTLEIO aut PORSONO comparandus? Et his et ELMSLEIO, DOBRAEO, et si qui alii ad horum praestantiam accedunt, quid sit *Atticum* aut non sit definire utilius permittes quam PHRYNICHO aut MOERIDI et quidquid est Atticistarum. Hi semper aequalium errores ac sordes praeceptis suis admiscebant et quidquid faciebant non poterant sese ex illis veluti laqueis domestici et quotidiani sermonis prorsus expedire. Sed quid illos reprehendimus homines obscuros et in ignoto latentes, quum illud ipsum appareat in iis, quorum et apud aequales magna gloria fuit et celebre nomen ob venustum et *aureum* dicendi genus ex felicissima imitatione *Atticorum* natum, et apud nos ad hunc diem perdurat. Quotus autem quisque est, qui vel possit vel audeat ignoratae et vitiatae Graecitatis reum agere aut DIONEM τὸν Χρυσόστομον, aut LUCIANUM, aut ALCIPHRONEM, aut quicumque eadem laude et plausu ἀττικίζει? contra enim plerisque, ut olim sic nunc, quidquid illorum testium auctoritate nitatur satis probum et rectum videbitur, mul-

tique aut temerarium esse arbitrabuntur illos velle cogere in ordinem, qui in ea re regnare putantur, aut anceps et ambiguum negotium in his reliquiis monumentorum veterum liquido definire quid ferat usus et analogia linguae antiquioris, quid non ferat respuatque. Sunt adeo qui angusti animi esse putant mentis et cogitationum humanarum infinitam varietatem, velocitatem, libertatem, veluti compedibus quibusdam et carcere coërcere, domare et sic debilitare ac frangere conari, ut summis ingeniis facultatem eloquendi quod sentiant arctis finibus circumscribas, et esse hoc quasi pinnas animo incidentis, ne eo evolare possit quo nemo adhuc pervenerit. Non multum mihi difficultatis obiicient qui ita disputant, nam facile vincam *περιακολουθεῖν*, ut *περικαθεύδειν*, ut *περιτεθνάναι*, numquam a quoquam esse dictum aut fictum, quia quae notio cogitari plane non potest, novis verbis subiici non potest, et *ἕπομαι* vel *ἀκολουθεῖν* vel *ὁμαρτεῖν*, quia naturam suam exuere non possunt, numquam potuisse accusativum adsciscere, quidquid QUINTUS CALABER vel COLUTHUS vel imperiti scribae hallucinantur.

In re litteraria et grammatica non est periculosum quod fieri non possit numquam factum esse asseverare, neque hoc igitur magnopere laboro, sed aliud est cavendum ac sedulo animadvertendum, ne immerentes iniuria plectantur, et quod scribae et scioli deliquerint, id ipsis *Atticorum* imitatoribus imputetur. LUCIANUS et ALCIPHRON, ne dicam de ceteris, nunc mendis et erroribus multis obsiti sunt, quibus sanioris Ἀτθίδος constans et perpetuus usus violatur, non quo ea nescirent quae futilissimus quisque magistellorum inculcat, sed quia, dum omnium manibus sedulo teruntur, traxerunt subinde aliquid novae corruptelae, quam affricuit lectorum tantum non omnium vitiosa dicendi consuetudo. Quum animi causa iocosa scripta plurimi versarent et describerent, facetias et lepores magis quam orationis formam curabant, quae paullatim ad vulgarem loquendi formulam reficta est, ut saepe antiqua scriptura ubique obliterata et deleta sit, nonnumquam in antiquis codicum vitiis tuto delitescat, unde acuti critici eruerunt, Graeculi quia non intelligebant abstinebant manum. Genus hoc vitiorum quale sit et quemadmodum vetera menda bonas formas ab interitu vindicare possint insigni exemplo ostendam.

Indocti ἰδιῶται, quos *Graeculos* dicere licebit, pro ὀλισθάνω dicebant ὀλισθαίνω et ὠλίσθησα pro ὤλισθον, ut passim antiqua forma aoristi apud istos abire solet in formam e vulgari analogia ductam, ut ἦξα, ἔτεξα, ἔλειψα, ἔφευξα, ἡμάρτησα, ἐβλάϛησα, ἀπέδρασα (pro ἀπέδραν), ἥρησα (pro εἷλον), ἔθρεξα (pro ἔδραμον), ἔπεσα plurimorum usu tritum, alia non pauca. Istas dicendi sordes et immunditiem librarii antiquis scriptoribus certa contagione solent affricare, docti partem tantum ex istis ausi sunt tollere, alia dubitanter retinent, alia sine ulla dubitatione habent pro integerrimis sanissimisque. Sic ἐντέξαι pro ἐντεκεῖν Atticum esse docti homines faciles credunt, quod si in ARISTOPHANE (*Lys.* 553) concoquere TH. BERGKIUS potuit, idque post veram lectionem ἐνϛάξαι ab HIRSCHIGIO repertam, quid caeteros ferre posse censeas? Itaque sicubi ὤλισθον erat scriptum, facile ad suum ὠλίσθησα aberrant librarii ἰδιῶται, idque si pergunt facere tandem genuina forma sine vestigio perit. Periisset igitur in ALCIPHRONE, nam pro ὤλισθεν I. 18. 1. ὠλίσθησεν irrepsit et III. 64. 3 κατολισθήσας pro κατολισθών et rhetor nitorem sermonis antiqui ea labe et macula infecisse poterat videri, nisi vitium felix II. 11. 2 commissum hominem absolveret, ubi in libris est: ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεῖσθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα, in quo mendo vera lectio ἀπώλισθε per multa saecula tuto delituit et manus indoctas effugit, ut renatis litteris perite in lucem revocaretur. Graeculi, si huius loci tenebras dispellere potuissent, sine ulla controversia ἀπωλίσθησε scripsissent, quemadmodum in PLUTARCHI *Cleomene* XIX. p. 813 quum optimi libri servent: ἔλαθε δὲ διολισθών, reliqui omnes διολισθήσας exhibent, quae vulgaris lectio fuit usque ad SINTENISIUM. Simillimo vitio librarii in ARISTOPHANIS lepidissimo loco *Lysistr.* 677 dederant:

ἱππικώτατον γάρ ἐϛι χρῆμα κἄποχον γυνή
κοὐκ ἀναπολίσθαι τρέχοντος.

pro ἂν ἀπολίσθοι, quod quum DAWESIUS reperisset (*Miscell. Crit.* p. 339) meliores libri excussi confirmarunt. Ut igitur ὀλισθῆσαι ex plebeiae dictionis negligentia irrepere solet, sic frequentius etiam ὀλισθαίνω obtruditur invitis veterum imitatoribus, quae forma, siculi et οἰδαίνω, nihilo est sanior quam si quis ὀφλισκαίνω dicere voluisset. Poëtastri iis utuntur, qui miscent *ele-*

gantias e veterum lectione arreptas et sordes, quas a saeculi sui contagione traxerunt, ut rectissime iudicat KIDDIUS ad DAWESIUM p. 581.

Apparet ex his quam anceps et ambigua res sit statuere utrum scriptoris an librarii errorem deprehenderis. Sitne bene *Graecum* an non sit numquam fere esse potest dubitatio: quid *Attici* ipsi soliti fuerint in quaque re dicere sciri potest et e multis vitiis Codicum, Grammaticorum, Editorum veluti e scoria purum putum aurum excerni. Sic igitur vitium manifestum tenetur, id quaeritur utrius negligentia sit peccatum. Videor mihi reperisse rationem, qua Atticistae paulo elegantiores multis erroribus absolvi possint, quos in scribas esse transferendos sic mihi quidem persuadeo: praecepta Atticistarum, ut supra dicebam, non hanc vim habebant, ut ex iis dialectus *Attica* cognosceretur, sed ut sermonis popularium vitia et negligentia, ad *Atheniensium* incorruptam consuetudinem exacta, apparerent et corrigerentur. Clamosus est in ea re et plagosus, opinor, fuit PHRYNICHUS, qui ita solet: *ἐσχάτως ἀδόκιμον*, *πάνυ ἀμαθῶς*, *κάκιϛον*, *ἐσχάτως βάρβαρα*, *ἀποτρέπου λέγειν*, *ἐνεκαλυψάμην ὁρῶν* p. 69, *ὁ τοῦτο λέγων ληρεῖ* p. 137, *ἐναυτίασα τοῦτ' ἀκούσας* p. 194, aut *ναυτίας ἄξιον τοὔνομα* p. 226, aut similia. MOERIS clementius agit et benignius, sed quoniam tecte et lenissime aequalium vitia arguit, factum est ut quid potissimum ageret a multis non satis animadverteretur. Quid inter utrumque magistrum sermonis intersit, ita ostendam: indocti *ἰδιῶται* dicebant *ἀπελεύσομαι*, quia nesciebant *ἄπειμι* esse dicendum. Ea res, quam nunc pueri non nesciunt, quamque omnium veterum usus perpetuus demonstrat, olim solis doctis erat nota et sedulo ab iis inculcatur. Quidquid de ea re sciri potest collectum est a KIDDIO ad DAWESII *M. C.* p. 126. Unum addam: POLLUX diligenter docet COMMODUM principem verbi *κατέρχομαι* futurum esse *κάτειμι*, ne forte erret. III. §. 93, *κατέρχεται καὶ κάτεισιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου.* Idem igitur PHRYNICHUS et MOERIS docuere. PHRYNICHUS sic p. 37: *ἀπελεύσομαι: παντάπασι φυλάττου, οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες οὔτε ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε* Πλάτων *κέχρηται τῇ φωνῇ, ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ καὶ τοῖς ὁμοειδέσιν ὡσαύτως. ἐπεξελευσόμενος: ἄλλος οὗτος* Ἡρακλῆς (sic legendum), *τοῦτ' οὖν ἔσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρῖνος, χρὴ γὰρ ἐπεξιὼν*

εἰπεῖν, καὶ γὰρ ἐπέξειμι λέγεται ἀλλ' οὐκ ἐπεξελεύσομαι. Videte quos fluctus in simpulo excitet, at MOERIS idem summa lenitate ita docet: ἄπεισιν Ἀττικῶς, ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς, cuius praecepti eadem vis est atque Phrynichei, neque valet ad aperiendam *Atticorum* consuetudinem sed ad arguendum aequalium errorem. Eadem est ratio omnium propemodum MOERIDIS praeceptorum, quibus sine ulla asperitate verborum, sine convicio aut opprobrio, veluti tacitus ac nutu popularium vitiosam consuetudinem corrigit. Sic quod in eadem pag. legitur: ἀκροᾷ Ἀττικῶς, ἀκροᾶσαι Ἑλληνικῶς, ecquis crediderit scriptum esse ut formae, qualis est ἀκροᾷ, observarentur, an ut vitiosum ἀκροᾶσαι notaretur? MOERIS caeterique magistri paulo antiquiores, (nam THOMAS ipse indiget magistro, qui se meliora doceat et multa inepta dedoceat) si ita legentur ut cognoscatur, quibus in rebus οἱ ἰδιῶται impingere fuerint soliti, quae vitia sermonis fuerint pervulgata et hinc in antiquorum libros invecta, egregium usum habebunt ad veterum scripta passim purganda iis mendis, quae saeculi contagio affricuit turpissima et plurima. Perpauca sunt vitia de magna copia, quam MOERIS expromsit, quae non saepe in optimi et probatissimi cuiusque scriptoris antiqui libris appareant et aequissimo animo ab Editoribus et Criticis ferantur. In eo loco, in quem fortuito incidimus, MOERIS ordine haec dicendi vitia refutat: ἀπηλάσθη pro ἀπηλάθη, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες pro ἀπαλλαξείοντες, ἀγέτωσαν, ᾀδέτωσαν et similia pro ἀγόντων, ᾀδόντων cet., ἀκροᾶσαι pro ἀκροᾷ, ἀπελεύσεται pro ἄπεισιν, ἀλέσεις pro ἀλεῖς cet. Haec omnia, quamquam manifesto sunt vitiosa et sequiore aetate apud Graeculos nata, tamen vetustos scriptores adhuc impune inquinant, alia raro et in paucis libris, alia frequentius, alia passim in omnibus. De quo genere est ἀγέτωσαν et ἀγέσθωσαν, quae in cuius scriptoris *Attici* Codicibus et Editionibus non leguntur? Constat formam esse sequiorem, *Macedonicam*; editores non audiunt. In poëtis metri ratio arcet soloecismum, nulli apparent; caeteris non est idem praesidium, exempla pullulant. Similiter quod vitium in ἀλέσεις MOERIS notavit, quia omnes iam dudum ita peccaverant, omnia antiquorum scripta infecit. Nempe olim abierant in desuetudinem et in solis Veterum libris apparebant formae, quae antiquitus *solae*

fuerant in usu: ἀλῶ, καλῶ, τελῶ, γαμῶ, ὀλῶ, κορῶ, ϛορῶ, ἀμφιῶ, μαχοῦμαι, et ἐλῶ, βιβῶ, κρεμῶ, πετῶ, κερῶ, σκεδῶ, πελῶ: rariora sunt κολῶ et κολῶμαι: singularia, nobis quidem, ἐξετῶ apud ISOCRATEM p. 195. c. coll. *Antiatt.* BEKKERI p. 251, 32. et συσκιῶ in SOPHOCLIS *Oedip. Colon.* vs. 406. His igitur formis *Attici solis* utebantur, ut numquam quisquam καλέσω, διατελέσω aut similiter diceret, neque ἐλάσω, βιβάσω, πετάσω aut quidquam de caeteris, neque adeo καλέσομαι aut ἀναβιβάσομαι aut aliud quid huiusmodi esset in usu. Animadverti has formas iam olim interiisse et antiquissimam esse labem, qua καλέσω, καλέσομαι, βιβάσω, βιβάσομαι, ἐλάσω, διατελέσω et similia omnes coeperint dicere et scribere. Hinc factum est ut novae formae passim subreperent in antiquarum sedem, unde sequitur restituenda esse ubique locorum quae constet vitio et fraude esse de loco deiecta. Itaque καλέσω, ut hoc utar, undique est expellendum, quo male pedem intulit (nisi forte coniunctivus sit, ut apud SOPHOCLEM in *Philoct.* 1452,

φέρε νυν ϛείχων χώραν καλέσω.

et in ARISTOPHANIS *Pluto* 960,

φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

et *Lysistr.* 851 et 864) et ἐγκαλέσω, ἐπικαλέσομαι, διατελέσω, quae aliquoties in PLATONE et Oratoribus et aliis occurrunt, certa emendatione refingenda sunt ad constantem et perpetuum *Atticorum* usum. Non magis parcendum est soloecismis, quales sunt βιβάσω, προσβιβάσω, ἀναβιβάσομαι etc., qui ubicumque apud veteres leguntur, Graeculorum vitio leguntur, non *Graecorum.* In animo est *Atticorum* locos, qui huc faciant, diligenter collectos inter se componere et demonstrare scripturas, quas improbem, non esse antiquas aut sanas sed antiquis et sanis substitutas. Poterit sibi quisque inter legendum facile explorare satisne verum et certum sit, quod nunc paucis expromam et eiusmodi est, ut eam controversiam vel solum dirimere possit. Librarii, magistri, lectores omne genus, qui veteres formas expellebant, ubicunque non satis apparebat futuri temporis eas formas esse, manus abstinebant; praesentis temporis esse suspicantur et servant intactas, ubi καλῶ v. c. futurum esse intelligunt in καλέσω refingunt, ubi non intelligunt nihil movent. Locus est in AESCHINIS *Timarchea*, ubi bis

Orator *καλῶ* posuerat pro *vocabo*, in secunda parte loci non senserunt idem dici: itaque sic vulgo legitur § 67, *οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλέσω τὸν Ἡγήσανδρον, γέγραφα δ' αὐτῷ μαρτυρίαν κοσμιωτέραν μὲν ἢ κατ' ἐκεῖνον, μικρῷ δὲ σαφεστέραν ἢ τῷ Μισγόλᾳ. οὐκ ἀγνοῶ δ' ὅτι ἀπομεῖται καὶ ἐπιορκήσει. διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν; ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω κτέ.* Qui non sentit *καλῶ* futurum esse, nihil umquam de genere hoc sentiet, at librariis et sciolis nihil suboluit, itaque prius *καλῶ* ad suam consuetudinem revocarunt, alterum reliquerunt inviolatum. Si haec ratio constabit potestne certiore indicio confirmari id quod suapte natura satis erat certum, *unam* esse formam in usu, non *duas*, quibus suo arbitratu *Attici* promiscue uterentur. Praeterea, si quis hos locos diligentius inspiciet, in multis corruptelam subesse etiam aliis indiciis deprehendet, veluti in LYSIAE oratione XVIII. § 24, *οὐκ ἔχω, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὕστινας δεησομένους ὑπὲρ ἡμῶν ἀναβιβάσομαι*, ubi *ἀναβιβάσωμαι*, ut opinor, est necessarium.

Itaque in MOERIDE et Atticistis, si quis eorum praeceptis sic uti volet, egregium paratum erit *Atticis* praesidium, non quo melius intelligantur, sed quo eluantur sordes nitorem *Atticae* venustatis obscurantes. Cavendum autem diligenter erit ne temere quid Grammatico credas neve caecum ducem temere sequaris. Quam saepe, quam turpiter, quam iculariter errare soleant, nota res est. MOERIS pro *Atticis* venditat Homerica et *Ionica*, quibus Tragici soli delectabantur, aut vocabula prisca et casca e SOLONIS legibus sublecta: cf. v. v.: *ἀὴρ βαθεῖα, ἥρω, ἰδρῶ, κυκεῶ, νέατον, ψεδνός, ἄθυρμα, δημούμενον, διῆρες, βουλυτός.* Solonea sunt in v. v.: *σεισάχθειαν, ὀπύειν, ἐξίλλειν*: aut usum et proprietatem *Atticorum* non satis callere arguitur, miscet aliena, diversa confundit, scriptura codicum depravata decipitur, ut in *ἀνηλωμένα, ἀνασχήσεται, ἀπεῖπα, βλάβος, διωκάθειν* (pro *διωκαθεῖν* aoristo, cf. ELMSLEIUS ad *Medeam* 186), *εἰς τρίτην ἡμέραν, κρεμάθρα, κνισᾶν, ὤφειλε*, cet. ignorabat quo certo usu distarent *γραψάμενος* et *γράψας*, *φαῦλον* et *φλαῦρον*, *δεσμοί* et *δεσμά*, *πεπραγώς* et *πεπραχώς*, alia. Codices depravati eum deceperunt in *ἀνακωχή* pro *ἀνοκωχή*, *κατακώχιμα* pro *κατοκώχιμα*, alibi: ab his igitur si caveris, ut nihil erroris subesse certo scias, MOERIS in eum modum adhi-

bitus, quo diximus, *Atticis* scriptoribus egregium erit emendationis subsidium.

Atticorum imitatoribus sero natis, quorum causa hanc disputationem ingressi sumus, MOERIS, PHRYNICHUS caeterique magistri non prorsus eodem modo proderunt sed alio non multum dissimili. Quis enim serio in animum inducere sibi poterit, quae istis magistris tam nota et perspecta sint, ea LUCIANO et ALCIPHRONI aut ignota et inaudita esse aut non satis firmiter animis impressa, ut imprudentes et alias res agentes immemores harum legum in errores delabi potuerint. Ecquis est qui putet magistros scire ἄπεισι bene *Graecum* esse, non ἀπελεύσεται, LUCIANUM et ALCIPHRONEM nescire, vel modo meminisse, modo oblivisci? Quis tam est veterum membranarum inepte fautor, ut non hoc fateatur? Si mihi hoc dederis falsarios tenemus manifestos. Eosdem arguunt lectionum discrepantiae. Memoravimus supra dicendi vitium, quo Graeculi pro ἀκροᾶ dicebant ἀκροᾶσαι: fefellit eos analogiae species in ἠκρόασαι, τεθέασαι, πεπείρασαι similibusque et manifestus error est. Hinc igitur in ALCIPHRONIS optimo codice *Vindobonensi*, qui littera B notatur, nata scriptura est III. 11. 3, ἁμιλλᾶσαι ταῖς ἀστικαῖς ταυταισί, quam pro sua Graecitatis peritia WAGNERUS recepit pro ἁμιλλᾶ, perinde esse annotans. Quemadmodum igitur ἁμιλλᾶσαι apparet deberi Graeculo ad aequalium consuetudinem aberranti, sic ALCIPHRONI imputari non posse arbitror vitia et errores huiusmodi: I. 28. 2, ἀναπνέεις. Fragm. 4, προσπνέειν, I. 28. 1, ἀεργός. III. 51. 3, ὀστέα. III. 26, προσοφλῆσαι pro προσοφλεῖν. III. 22. 2, Πνυκός. III. 61. 3, Πνύκα. III. 17. 2, ἀπελεύσῃ pro ἄπει. I. 36. 1, ἐν Μυρρινοῦντι pro adverbio Μυρρινοῦντι, ut Ῥαμνοῦντι, Ἀγνοῦντι (STEPH. BYZ. in v. Ἀγνοῦς) alia, ἐν Μυρρινοῦντι tam pravum est ac si quis ἐν Ἰσθμοῖ vel ἐν Ὀλυμπίασι vellet dicere: aeque vitiosum est, quamquam multis non videtur, ἐν Μαραθῶνι. I. 25. 1, τὸ χρέος pro τὸ χρεών. II. 2. 3, στωμυλεύεσθαι pro στωμύλλεσθαι. II. 2. 9, ἀπήλαυεν pro ἀπέλαυεν. III. 3. 3, καταλίποιτο pro καταλείποιτο. II. 4. 15, γαστριμαντεύεσθαι, qua forma pessime analogia corrumpitur. III. 3. 1, χρυσίνους pro χρυσοῦς. III. 47. 3, τὸν ὑδρορρόαν pro τὴν ὑδρορροήν. ibid. κατεκρύβην. III. 48. 4, ἀμοιβή pro χάρις. III. 49. 1, συνδέων pro συνδῶν. III. 52. 3, λήσεται. (recte. III. 70.

3, λήσω.) III. 64. 3, ῥεύσειε pro ῥυείη. III. 72. 2, κυσοδόχῃ pro κυσοδόκῃ. III. 7. 5, Πειραιοῖ pro ἐν Πειραιεῖ. III. 19. 2, εἰς σέ pro εἰς σοῦ. III. 42. 2, δίεισι pro διέρχεται. III. 53. 2, κεῖθι pro ἐκεῖ. III. 57, οἰνωμένος pro μεθύων et barbare ἐσκωψάμην pro ἔσκωψα. III. 59, κατ' ὄναρ pro ὄναρ. III. 60. 1, ἀναςρέφειν pro ἀναςρέφεσθαι. III. 70. 4, ἐπὶ μήκιςον χρόνον pro διὰ πλείςου χρόνου. III. 72. 2, ὑπετόπησεν pro ὑπώπτευσεν. I. 1. 1, οἱ βορρεῖς pro βορραῖ. I. 12. 2, κατακλιθείς, (recte et *Attice* in fragm. 6 κατακλινῶμεν.) I. 34. 6 ςασιάζει τὰ κοινὰ pro τὴν πόλιν εἰς ςάσιν καθίςησι sive ταράττει. III. 40. 4 et 41. 3, τοὺς πατέρας pro γονέας. III. 53. 1, εἰσέφρησα pro εἰσέφρησα ἐμαυτόν. III. 61. 3, ἀγαπῶ ἐκπορίζειν pro ἐκπορίζων. Sic φθάνειν contra naturam verbi et usum antiquitatis positum est III. 4. 17, φθήσεσθαι ἐλθεῖν pro ἐλθών. Non negaverim fieri posse, ut nonnulla ex his ipsi ALCIPHRONI imputanda sint; omnia haec ab eo commissa esse, qui totus fuerit in poëtis antiquae comoediae lectitandis et ARISTOPHANE ante omnes, qui novae comoediae fabulas versabat et praecipue Menandreas, qui PLATONEM terebat et DEMOSTHENEM, ut ab his omnibus ἀττικίζειν disceret, eum igitur turpiter impegisse in iis omnibus, quae magister quilibet in numerato haberet et ad fastidium usque inculcaret, id mihi haudquaquam videtur credibile. Etiam in reliquis vitiis, quae iam indicabo, compluscula esse suspicor, quae mala manus invexit; satis habebo si id vicero, partem utique peccatorum ipsius Rhetoris negligentia esse commissam, qui, ut sequiores omnes, *Atticorum* sermonem non tam diligenter observavit et imbibit, ut non subinde laberetur. Ex eo genere est quod legitur III. 3. 6, ἡ Ἀρεοπαγῖτις βουλή pro ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. III. 10. 3, ἐνθύμιον ποιησάμενος pro ἐνθυμηθείς. III. 20. 4, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει pro ἐποιεῖτο, ut ἐκποδὼν ἐποιεῖτο, sic et I. 19. 1, ποιεῖν νουθεσίαν pravum est, pro νουθετεῖν dici potest νουθεσίαν ποιεῖσθαι non ποιεῖν. III. 42. 3, ἀμφιάσει pro ἀμφιεῖ III. 44. 1, ἀνέῳγεν οἰκία pro ἀνέῳκται, ut III. 47. 3, ἀνεῳγότα pro ἀνεῳγμένον, cuius vitii recte ALCIPHRONEM arguit LOBECK ad PHRYNICH. p. 158. I. 25, εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν pro ἔχοντα. I. 26, διὰ χειρὸς κατέχοντα, veteres ἔχοντα. II. 4. 5, κροταλίζειν, MENANDER ipse ἐπισημαίνεσθαι hoc appellabat. II. 4. 6, ὑπερθάλασσοι, *Attici* διαπόντιοι. II. 4. 14, χρηςηριασθῶμεν, illi

μαντευσώμεθα dicebant. III. 10. 3, προχειρίσασθαι ϛρατηγόν, id *Attici* αἱρεῖσθαι dicunt. Quos commemorat ALCIPHRON. I. 11, μαϛῆρας *Atticorum* ipse alicunde ex *Ionia* arripuit. *Atheniensibus* ζητηταί erant, sed in re diversissima. Quod dicit I. 22. 3, ἤρχετο, et in fragmento 6, παρήρχοντο, nesciebant veteres Magistri ἠρχόμην non esse in usu, sed ᾖα ubique in eius locum subire. Apud *omnes* veteres ἠρχόμην est *incipiebam*; et apud *Athenienses* quidem praeter ipsum ἔρχομαι nihil in usu est, nusquam ἔρχεσθαι aut ἐρχόμενος legitur sed ἰέναι et ἰών. Quod qui primus vidit et demonstravit ELMSLEIUS ad EURIPIDIS *Heraclidas* vs. 210, paucissima tantum nobis reliquit paulo melius constituenda. Miror virum acutissimum in THUCYDIDE ferre potuisse duos soloecismos tam putidos, quales leguntur IV. 120, περὶ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, Σκιώνη ἀπέϛη et IV. 121, ἰδίᾳ δ' ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ, in hoc loco vera scriptura reponi poterat ex POLLUCE III. 152, Ξενοφῶν γὰρ εἴρηκεν· ἐταινίουν τε καὶ προσῄεσαν ὥσπερ ἀθλητῇ, errore XENOPHONTEM pro THUCYDIDE nominat, quem turpi soloecismo liberat. Videor mihi perspexisse unde invectum fuerit vitium. Neque THUCYDIDES neque *Atheniensium* antiquiorum quisquam ᾔεσαν aut προσῄεσαν aut ἀπῄεσαν aut παρῄεσαν umquam dixit, quemadmodum neque ᾔειμεν aut ᾔειτε dicebant, sed constanter omnes ᾖμεν, ᾖτε et ᾖσαν. Et de ᾖμεν quidem et ᾖτε nunc tandem inter Editores et Criticos satis videtur constare, et invitis codicibus tantum non omnibus κατῇμεν, προσῇμεν, ἀπῇμεν, ἐξῇτε, ἀπῇτε et similia passim *Atticis* restitui coepta sunt. Sic BEKKERUS in DEMOSTH. *de Coron.* p. 306, 11. καὶ ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπῄειτε βεβουλευμένοι contra libros omnes optime dedit ἀπῇτε. Ibid. p. 346, 16. προσῄειμεν τῇ βουλῇ, unus liber, *Parisinus S*, qui instar omnium est, προσῇμεν exhibuit. Utriusque lectionis vindex est Grammaticus antiquus ex codice *Vossiano* descriptus in GAISFORDI annotatione ad ETYMOL. M. p. 121, 39. In ᾖσαν, παρῇσαν, προσῇσαν, ἀπῇσαν et caeteris compositis, nescio quomodo iidem pertinaciter repugnant neque quidquam morantur poëtarum testimonia, Grammaticorum auctoritatem et codicum scripturas, quibus omnibus accedit analogiae πειθανάγκη. Putemusne ARISTOPHANEM quum scriberet in *Equit.* 605:

ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῆσαν ϛρώματα,

aliter dixisse quam solerent populares omnes? Luculentum est scholion in PLATONEM, quod PHOTIUS cum multis aliis in Lexici sui farraginem recepit, unde sublegit SUIDAS: ᾖα: δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφεται, οἱ γοῦν Ἴωνες ἤϊα λέγουσι καὶ ἤϊσαν τὸ ᾖσαν καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωϛέον ὅτι ἀκμάζοντές τε ᾖσαν ἐς αὐτόν, οἱ δὲ Ἴωνες ἠίεσαν καὶ ἤισαν (vitiose. *Iones* tantum ἤϊσαν dicebant). Ἀριϛοφάνης Ὁλκάσιν·

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἶπερ ᾖ' ἐπὶ ξύλα.

Quod autem dixi codicum scripturas hanc analogiam confirmare ita dico: saepenumero librarii, qui ι adscriptum negligere solebant, ἦσαν, παρῆσαν, παρεξῆσαν, ἐπεξῆσαν et similia retinuerunt, quia eas formas ad εἶναι referebant, quamquam ad ἰέναι esse referendas passim diligenter inspicienti constabit. Si his locis ι addideris habebis *Atticorum* manum; si ᾔεσαν repones, quod nonnullos facere video, *Atticam* dialectum corrumpes, id quod scribae dudum fecissent, nisi eos alius opinionis error retinuisset. Apud DEMOSTHENEM editur in prima *Olynthiaca* p. 11: ὅθ' ἥκομεν Εὐβοεῦσιν βεβοηθηκότες καὶ παρῆσαν Ἀμφιπολιτῶν Ἱέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα, manifesto errore. *Graecum* est ἀναβαίνειν, βαδίζειν, παριέναι ἐπὶ τὸ βῆμα et καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ βήματος DEMOSTH. *in Olympiod.* p. 1176: ARIST. *in Pluto* 382: οἱ ἐπὶ τοῦ βήματος λόγοι, DEMOSTH. *de Symmor.* p. 189: non possunt haec permutari: quid multa? παρῇσαν est reponendum. Eadem medicina locis complusculis THUCYDIDIS, XENOPHONTIS et aliorum factitanda est. Vidi nuperrime qui in XENOPHONTIS *Hellenicis* II. 1. 18, Λύσανδρος ἐξ Ἀβύδου παρέπλει καὶ οἱ ἄλλοι παρῆσαν πεζῇ, reponeret παρῄεσαν. Perficiet emendationem, qui παρῇσαν dabit. Librarii dum sedulo formas sibi inauditas expellebant et ᾖσαν sive ἦσαν in ᾔεσαν refingebant, nonnumquam imperfectum ἀπῆσαν temere arripuerunt et per vim, ubi *aberant* requiritur, dederunt *abiere*. Bis hoc in THUCYDIDE deprehendi. IV. 39, περὶ εἴκοσιν ἡμέρας, ἐν αἷς οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῄεσαν, iocularem errorem vides, et turpius etiam cap. 42: ἐν Λευκαδίᾳ ἀπῄεσαν αὐτῶν πεντακόσιοι φρουροί. In XENOPHONTIS *Anabasi* III. 4. 23, εἴ που δέοι τι τῆς φάλαγγος ἐπιπαρῆσαν οὗτοι, participium in

§ 30 ἐπιπαριόντες et Codicum lectiones ἐπεὶ παρήεσαν et res ipsa denique clamat ἐπιπαρῇσαν verum esse. AESCHINES *in Ctesiph.* p. 63, 44 παρῆμεν τῇ ὑςεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Manu ducit ad veram lectionem locus qui legitur p. 67, 16, παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, unde emergit, παρῆμεν. cf. p. 84, 12, παρελθόντα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Itaque THUCYDIDES προσῇσαν ὥσπερ ἀθλητῇ scripserat, magistelli, qui THUCYDIDEM multo peius quam vulgo creditur mulcarunt (ut in his *Lectionibus* primo quoque tempore ostendam), προσήρχοντο adscripserunt, idque, uti fit, irrepsit. In altero loco quid sit περὶ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, neminem vidi qui intelligeret, nam quod interpretantur esse *commeare*, *invicem visere*, *adire*, nauci non est; ἐπιμιξία haec est et ἐπιμίγνυσθαι dicitur, non ἐπιέναι, quod de *hostili* fere *invasione* ponitur. Aut monstri aliquid alitur in eo loco, aut αἷς ἐπήρχοντο ablegandum eo, unde male pedem intulit. In ARISTOPHANIS *Thesmoph.* 504:

ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκι' ὠνούμενος,

fugit ELMSLEIUM ratio, quum περιῇεν vel περιῄρρεν corrigeret, quorum hoc usitatum non est, illud barbarum. Repone:

ὁ δ' ἀνὴρ περιῄειν ὠκυτόκι' ὠνούμενος,

quam formam satis stabilivit noster omnium καθηγεμὼν DAWESIUS *in Miscell. Crit.*, a quo quum πεποίθειν, ᾔδειν, ᾔειν, προσῄειν omnes accepimus, subirascor iis qui in *Avibus* vs. 1298:

ὄρτυξ ἐκαλεῖτο. καὶ γὰρ ἧκεν ὄρτυγι,

concoquere potuerunt pro ᾔκειν a DAWESIO reperto p. 301. Praeterea notandum est verbum ὑπέρχομαι, ubi significat θωπεύειν, πρὸς χάριν ὁμιλεῖν, ea lege non teneri. *Athenienses* enim ὑπέρχεσθαι dicunt eo sensu, non ὑπιέναι, et ὑπερχόμενος non ὑπιών. Exempla sunt apud PLATONEM, DEMOSTHENEM, alios. At nihil horum ALCIPHRON aut caeteri *Atticorum* imitatores viderunt. Opportunum vitium, κάτιμεν I. 39. 7. servavit κατῇμεν, quod perite SEILERUS eruit; ἤρχετο et παρήρχοντο auctori suo relinquenda.

Decepit ALCIPHRONEM, ut permultos alios multo antiquiores, fallax analogia, quum ex aoristo εἱλόμην, ἐξειλόμην, ἀφειλόμην cet. futuri formam ἑλοῦμαι, ἐξελοῦμαι, ἀφελοῦμαι cet. aut in activa forma καθελῶ, ἀνελῶ, ἐξελῶ contra certam analogiam et usum de suo finxerunt. ALCIPHRON ita peccavit. I. 6. 3, ἐκ

τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρός, ubi ἐξαιρήσονται *Graecum* est. Fuit olim hoc vitium pervulgatum, quo plus excusationis habet, quamquam diligenter admonent Magistri auctoritatem veterum opponentes. PHOTIUS p. 121. 15, καθαιρήσετε, οὐ καθελεῖτε: Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους, non audebant dicere καὶ οἱ ἄλλοι σύμπαντες, propter auctoritatem futilis poëtae comici, TIMOSTRATI, quem adversarii tamquam machinam admovebant, vid. BEKKERI ἀντιαττικιστὴν p. 80. 12. E PHOTIO emendandus SUIDAS, cuius locus corruptus LOBECKIO fraudi fuit ad PHRYN. p. 724. Quam frequens fuerit hoc vitium notabo in eo auctore, quo nemo diligentius Oratores *Atticos* et Historicos et Philosophos trivit, DIONYSIUM dico HALICARNASSENSEM *in Antiquitatibus Romanis*, I. 24, ζῆλον ἀξιούμενοι, verissime *Vaticanus* codex ἐξελούμενοι. IV. 75, μεσοβασιλέα ἑλοῦμαι. VII. 56, ἐξελεῖ. VIII. 34, ἀνελούντων. 86, ἐξελοῦντες τὸ φρούριον. IX. 26, τὴν Ῥωμαίων καθελοῦντες ἀρχήν. X. 49. ἀφελεῖται τὸ εὐσεβές, XI. 18, ἀνελοῦμεν ἐκ μέσου τοὺς φλυάρους. Recte CASAUBONUS XI. 5, ἀφελεῖσθε rescripsit pro ἀφείλεσθε. Simili modo VIII. 51, pro ἀνεῖλε emenda ἀνελεῖ et X. 44, ἐξαιροῦντες refinge in ἐξελοῦντες. Si tam saepe deliquit DIONYSIUS, Criticorum acerrimus, censura columbis parcere poterit.

Maiorem etiam ab ea parte excusationem habet error, quem nunc indicabo, non tantum communem omnibus, sed perpetuum. Legitur apud ALCIPHRONEM III. 52. 3, λάλος γείτων ἢ ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοὐμφανές et III. 69. 1, ἐξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν. Vitium, quod utrobique est, ita arguam ut labem eandem late gliscentem simul arguam, re paulo altius repetita. Λέγειν *dicendi* et *loquendi* significationem in tribus tantum compositis retinet, ἀντιλέγειν, ἐπιλέγειν et προλέγειν. Reliqua verbi λέγειν familia, ut ita dicam, et cognatio in compositis omnibus superest: ἐρῶ, εἶπον, εἴρηκα, εἴρημαι, εἰρήσομαι, ἐρρήθην, ῥηθήσομαι, ῥῆσις, ῥητός, ῥητέον non tantum in ἀντερῶ cet., ἐπερῶ cet., προερῶ cet. exstant, sed eadem omnia sunt in ἀνερῶ, ἀνεῖπον, ἀνείρηκα, ἀνερρήθην, ἀνάρρησις cet. Similiter in ἀπερῶ; διερῶ, ἐξερῶ, κατερῶ, προσερῶ, συνερῶ et ὑπερῶ, quibus quum forma in -λέγω nulla responderet, in eius locum subiit ubique —αγορεύω et — ηγόρευον. Sic ὁ κήρυξ ἀνερεῖ aut ἀνεῖπεν ὁ

κήρυξ ubi ad praesens tempus est redigendum, quia ἀνκλέγει eo sensu dici non potest, ἀναγορεύει ὁ κήρυξ dicitur. Eodem modo formae ἀπαγορεύειν, διαγορεύειν, ἐξαγορεύειν, καταγορεύειν, προσαγορεύειν, ἀντιπροσαγορεύειν, συναγορεύειν et ὑπαγορεύειν, quibus accedit προαγορεύειν pro προλέγειν, respondent formis, quas diximus, unde sequitur praesentis tantum et imperfecti formam in usu esse, in caeteris subire — ερῶ, — εἶπον cet. Apud AESCHINEM in *Ctesiphontea* ubi multus est Orator in demonstrando ius non esse *renuntiari* in theatro, qui ex plebeiscito corona aurea donatus sit, passim omnes formas verbi ἀναγορεύειν usurpat. § 3, ἀναγορεύῃ. 40, ἀνειπεῖν. 45, ἀναρρηθῆναι. 122, ὁ κήρυξ ἀνεῖπε et mox καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς κήρυξ ἀνηγόρευε. 154, 155, προελθὼν ὁ κήρυξ — τί ποτ' ἀνερεῖ et 189, δεῖ γὰρ τὸν κήρυκα ἀψευδεῖν, ὅταν τὴν ἀνάρρησιν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιῆται. Eadem plane est ratio reliquorum omnium, ὁ νόμος διαγορεύει et διειρημένον et διάρρησις et διαρρήδην: ἀπαγορεύειν, ἀπερεῖν, ἀπειπεῖν et ἀπειρηκέναι sunt eiusdem verbi tempora diversa, quibus respondet nomen ἀπόρρησις, ut πρόρρησις verbo προαγορεύειν. Contraria sunt συναγορεύειν et ἀντιλέγειν, in reliquorum temporum formis conspirant, συνερῶ et ἀντερῶ, συνειπεῖν et ἀντειπεῖν, συνειρηκὼς et ἀντειρηκώς. Perpetuus apud veteres omnes hic usus est: constat in carminibus Homericis, in *Ionum* libris omnibus, in *Atticorum*; ἐξαγορεύειν apud HOMERUM habet futurum ἐξερέω. HERODOT. I. 21 et 22, προεῖπε Μιλησίοισι πίνειν et ταῦτα δὲ προαγόρευε τῶνδε εἵνεκεν. XENOPH. *Memorab.* III. 13. 1, προσειπὼν — τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη. ARIST. *Plut.* 322:

Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐϛὶν, ὤνδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν.

EURIP. *Cyclop.* 101:

Χαίρειν προσεῖπα πρῶτα τὸν γεραίτατον.

Ὑπαγορεύειν, *verba praeire*, habet futurum in ARISTOPHANIS fragmento apud AMMON. *de D. V.* v. ὑπάγειν·

ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον.

sed quid plura? quicunque hoc aget inter legendum videbit quam constanter hoc veteres teneant. Idem nullo negotio ad hanc lucem corriget scribarum errores. In ARISTOPHANIS *Pace* vs. 107, quod editur:

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ,

a poëta scribi non potuit, nam κατείπῃ oportebat, scripsit καταγορεύῃ. Non est difficilis optio utrum in *Vespis* vs. 932:

ὅσας κατηγόρησε τὰς πανουργίας

an κατηγόρευσε sit probandum, nam hoc *Atticis* est inauditum; praeterea κατηγορεῖν et καταγορεύειν tam certo discrimine et tam perspicuo, ut opinor, diremta sunt, ut cuiusvis sit, qui modo scribarum errores *audeat* corrigere, ubique constituere utri verbo locus sit. Quid impedit ὁδοῦ πάρεργον ex hac observatione LYSIAM triplici mendo liberare. Legitur Orat. XIII. §. 31. οὐκ ἐδόκει αὐτοῖς ἅπαντα τἀληθῆ πω κατηγορηκέναι. AGORATUS, de quo haec dicuntur, non erat κατήγορος sed μηνυτής, itaque κατειρηκέναι requiro. Cf. §. 50, ubi verba περὶ ὧν Ἀγόρατος κατείρηκεν ex ipsis ψηφίσμασι sumta sunt, et ab LYSIAE verbis distinguenda. In ciusdem oratione VII. § 35. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ εἶναι εἰ περὶ αὐτῶν μὲν οἱ βασανιζόμενοι κατηγοροῦσιν εὖ εἰδότες ὅτι ἀποθανοῦνται, περὶ δὲ τῶν δεσποτῶν, οἷς πεφύκασι κακονοῦςατοι, μᾶλλον ἂν εἵλοντο ἀνέχεσθαι βασανιζόμενοι ἢ κατειπόντες ἀπηλλάχθαι τῶν παρόντων κακῶν; qui LYSIAM bene norunt et περί τινος κατηγορεῖν non norunt, reponent καταγορεύουσιν et supplebunt: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄτοπον εἶναι. Miseret me praestantissimi Oratoris, cuius unus liber deterrimus pauculas orationes laceras et vitiis mendisque omne genus inquinatas ad nos propagavit. Si THEOPHRASTI *Characteres* exceperis, omnium pessime LYSIAS mulcatus circumfertur. Quid iis facias, qui in oratione VI. § 4. Ἀνδοκίδης θυσιάσουσι scribere potuerunt pro θυσίας θύσει et XII. § 86 pro τῶν ξυνερούντων αὐτοῖς ἄξιον θαυμάζειν, dederunt ξυνεργούντων, quod emendavit REISKIUS. Quo magis inclino in eam sententiam, in oratione nobilissima *De caede Eratosthenis* § 20 κατηγόρει πρῶτον μὲν ὡς μετὰ τὴν ἐκφορὰν αὐτῇ προσίοι κτἑ., titubasse de more librarios et κατηγόρευε genuinum esse, ut § 32 ὡμολόγει ταῦτα ποιήσειν. Si quis hunc locum LYSIAE habet ob oculos, videat an mihi expedire possit quid sit καὶ τὰς εἰσόδους οἷς τρόποις προσίοι. Qui non poterit et προσιέναι εἴσοδον quam sit absurdum sentiet, velim cogitet quid aliud quam ποιοῖτο pro προσίοι legi possit. Sed ad LYSIAM aliquando revertar, nunc ad usum verbi ἀγορεύειν est revertendum.

Ex iis, quae diximus, sequitur *ἀγορεύσω*, *ἠγόρευσα*, *ἠγόρευκα*, *ἀγόρευσις* et cognata omnia neque in simplici forma, neque in composita in antiquo sermone *Graeco* usitata fuisse, neque earum formarum exempla apud veteres exstare, nisi forte in uno alteroque loco depravato. Sunt rarissima haec vitia et propemodum nulla: hoc unum longa observatione vidi, formas quasdam e verbo *προσαγορεύειν* ductas satis certo praesidio esse munitas, caeterarum nec vola nec vestigium est, donec ad sequiores deveneris, qui quum se *Atticis* volunt esse quam simillimos et alia multa praetervidernnt et eum usum, quem demonstravimus, nemo unus ex omnibus vel suspicatus est. Errant omnes, Sophistae, Rhetores, Magistri, *οἱ πεπαιδευμένοι* omnes. HARPOCRATION postquam *ἀπαγορεύειν* explicuit: *ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν*, laudato LYSIA *ἐν τῷ Ἐρωτικῷ* (quasi non passim *ἀπαγορεύειν* eo sensu apud omnes legeretur) paucis interiectis explicat quid sit *ἀπειπεῖν*: *ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου*, non facturus, opinor, si scivisset verbi *ἀπαγορεύειν* non esse alium aoristum quam *ἀπειπεῖν*. Habet ea observatio etiam hunc usum, ut eos redarguat, qui se veteres *Atticos* mentiantur. Qui dolo malo supposuit DEMOSTHENI orationem IX *πρὸς τὴν ἐπιϛολὴν τὴν Φιλίππου* suo se indicio tamquam sorex prodidit, quum scriberet p. 157, 20. *ἤδη γὰρ ἐκεῖνος καὶ προηγόρευκε τὸν πόλεμον καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε*, namque ipse DEMOSTHENES *προείρηκε* dixisset. Simplex *ἀγορεύω* apud *Athenienses* non tantum in vetusta formula praeconis usitatum est: *τίς ἀγορεύειν βούλεται*; pro *λέγειν ἐν τῷ δήμῳ* sive *δημηγορεῖν*, sed etiam quotidiano et domestico sermone tritum est in *κακῶς ἀγορεύειν*, *διαρρήδην ἀγορεύειν* et similibus: ipsum etiam *ἀγορεύω* in usu erat et *ἠγόρευον*, ut in *Pluto* 102:

οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμέλλετόν μοι;

ubi *ἐμελλέτην* restituendum. *Ἀγορεύσω* autem et *ἠγόρευσα* et quidquid hinc nasci potest apud illos soloeca sunt. Praeterea *ἀγορεύσω εἰς τοὐμφανές* neque eleganter neque bene dictum est, quia *εἰς τοὐμφανές* cum *dicendi* verbo perperam iungitur, *ἄγειν*, *προάγειν*, *καθιϛάναι εἰς τοὐμφανές* recte dicitur. *Ἐξηγόρευσα* apud ALCIPHRONEM III. 69. 1. non uno nomine est reprehenden-

dum, namque ἐξαγορεύειν idem est quod ἐκφέρειν, *vulgare, palam facere*, ut innotescat omnibus; requiritur *indicium facere* viro de uxoris flagitio, quod καταγορεύειν vel μηνύειν dicitur. *Atticus* igitur in ea re κατεῖπον scripsisset, Ἀττικισταί omnes perpetuo labi solent, quorum nullus est, apud quem non saepe legantur ea omnia, quae ab antiquorum sana et sincera lingua aliena esse demonstravimus. Exemplorum quum sit ingens copia, satis habebo pauca quaedam e LUCIANO afferre XLI. 24. ὃν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά σοι, pro *Atticis* ἀναβιβῶμαι συνεροῦντα XV. 15 ἠγόρευσε κακῶς pro εἶπε XXXIV. 3 προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ γέλγη ἀπαντᾶν, atque haec LEXIPHANES dicit ὁ ὑπεραττικίζων, qui περὶ τὰ γέλγη dixerat, EUPOLIDI sublectum apud POLLUCEM IX. 47. DEMONAX autem XXXVII. 11, flos et robur Cynicorum, dicit: ὅτι — πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν, corrige ἐξαγορεύσει, ubi veteres uno ore omnes ἐξερεῖ dicturi fuissent.

His denique addam indicium perpetui cuiusdam vitii, quo olim omnium libri inquinari solebant et *Atticorum*, et si qui eorum quam simillimi esse volebant: nunc *Atticorum* scripta nonnihil ea labe purgari coepta sunt, Atticistarum eodem modo purgari oportere nemo adhuc suspicari videtur. Primae personae in — ομαι exeunti respondet secunda in — ει exiens apud *Atticos*, in — ῃ apud Graeculos. Forma in — ῃ veteribus inaudita est in indicativis, contra forma in — ει apud sequiores omnes prorsus obsoleta est, praeterquam in βούλει, οἴει, ὄψει. Nulla autem in re Graeculi constantius antiquioris linguae usum obscurarunt. Quia *Macedones* formis in — ῃ utebantur, factum est, ut iam in vetustissimos libros *Alexandriae* scriptos irreperent, deinde serpsit malum ulterius et per omnes *Atheniensium* libros grassatur. Non est unus liber scriptus tam vetus, tam emendate descriptus, aut diligenter correctus, in quo non passim id vitium appareat. *Clarkianus* PLATONIS codex, *Urbinas* ISOCRATIS, *Laurentianus* AESCHYLI et SOPHOCLIS, *Parisinus S* DEMOSTHENIS, verbo optimus quisque et antiquissimus liber MS. turpi inconstantia formas veteres et novicias, *Atticas* et *Macedonicas*, permiscet. Ut casus et fortuna ferebat et scribarum correctorumque libido, modo genuina forma evasit, modo vitiosa surrepsit. Multi iam sunt, qui intel-

lexerunt, eam rem nostri ubique esse arbitrii iudiciique, qui antiquam linguam penitus callemus, non scribis esse permittendam sexcenties in manifesta fraude et interpolatione deprehensis. Complures *Attici* tandem nunc post multa saecula suam consuetudinem receperunt et in ea quidem re Ἀττικιςί loquuntur ut olim. Alii ex Editorum libidine, qui ipsi a Codicibus pendent, modo recte loquuntur, modo peccant, quae satis iocosa res est. Alii denique constanter peccant et ubique per vim ad Graeculorum usum coacti sunt se componere. In horum numero sunt LUCIANUS et ALCIPHRON, qui quamquam ipsi recte et ordine erant locuti, nunc vitio non suo ubique peccasse videntur. *Αἰτιάσῃ* est apud ALCIPHRONEM I. 29. 4, *παρέρχῃ* I. 34. 1, *διανοῇ* III. 11. 3, similia passim. Non erit mihi multis verbis opus ad demonstrandum *Atticorum* imitatores in ea re imitatos esse *Atticos*; utar uno loco LUCIANI, qui rem vel solus conficere poterit XXXVII. § 15 ubi Cynicus mordaci et spurco ioco molestum sibi protervum et petulantem adolescentulum confutat. *Πύθωνός τινος*, inquit, *τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων νεανίσκου ὡραίου ἐρεσχηλοῦντος αὐτὸν καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιςικὸν καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν· Ἕν, ἔφη, οἶδα, τέκνον, ὅτι περαίνῃ.* Periit aculeus et quod superest nihil est: *ἐρώτημα* apud eos, qui elegantius loquuntur, appellatur, quem caeteri *συλλογισμόν* appellant, iisdem *ἐρωτᾶν* aut *συνερωτᾶν* est *συλλογίζεσθαι*. Sic apud LUCIANUM, *Quomodo sit Historia scribenda*, § 17, *εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς εἶτ' ἄλλος καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον*, id est: *ex syllogismis cuiuscumque generis constabat.* Expunge igitur *τοῦ συλλογισμοῦ*, quod non minus insulse additum est, ac si *τοῦ ἐρωτήματος* repetiisset. Sic, credo, apparet *περαίνει* verum esse, ut ambiguum sit utrum *τὸ ἐρώτημα* an *σύ* sit cogitatione supplendum et dicatur *ratio concludit* an *tu pathicus es* et *muliebria pateris*, quod GESNERUS vidit. At nemo poterat sic iocari nisi *σὺ περαίνει* dicerent omnes, non *περαίνῃ*. Eiusdem plane generis argumentum duci potest ex LUCIANI *Pseudosophista*. § 6 et 7. *Ἐρομένου δέ τινος εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον.* Manifestum est numquam

quemquam ita ludere potuisse, nisi in secunda persona μελετήσει et τεθνήξει dixissent omnes. Hi loci et permulti alii similes efficient aliquando ut non tantum *Atticis* sed *Atticorum* quoque simiis sua forma reddatur, in qua re antiqua scripturae vitia veterem errorem subinde palam facient. Saepius enim factum est, ut — ει in — εις corrumperetur, cuius rei exempla *Attici* alias suppeditabunt, nunc uno ex ALCIPHRONE defungar I. 19. 1, τηνάλλως ποιεῖς τὴν πρὸς ἐμὲ νουθεσίαν, ubi equidem nequeo in animum inducere Rhetorem Graecitatis sanioris tam imperitum fuisse, ut ποιεῖσθαι νουθεσίαν dictum oportuisse nesciverit; itaque ποιεῖς in ποιεῖ emendandum esse censeo.

CAPUT IV.

Iuvat nunc ALCIPHRONIS *Epistolas* ordine percurrere et, si quid observatione et animadversione dignum occurret, si quid reprehendendum aut emendandum videbitur, paucis significare in iisque nonnumquam ad illas litteras exspatiari et illos scriptores, qui sunt aliquanto quam ALCIPHRON et totum agmen Atticistarum curis nostris digniores.

In libri I Epistola 1 § 3. receptum oportuit quod praecepit HIRSCHIGIUS ἔργου εἰχόμεθα pro ἔργων. Perpetuo usu omnium dicitur ἔργου ἔχεσθαι, sed τῶν ἔργων ἔχεσθαι, ἅπτεσθαι, et ἐπὶ τὰ ἔργα τραπέσθαι vel ἰέναι, sed ἐπ' ἔργον. Εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι est apud THUCYDIDEM II. 2, saepe legitur et apud alios et DIONYS. HALIC. *Antt. Rom.* VIII. 2 σοῦ σπουδάζοντος ἔργου ἔχεσθαι VIII. 11 ἔργου ἐχώμεθα, alibi. Eidem IX. 47 pro ἔργου ἄρξομαι restituerim ἕξομαι. Ibid. § 1. ἀεργία non minus est vitiosum quam ἀεργός I. 28. 2. Perperam huc traxeris ex AESCHINIS *Ctesiphontea* § 108 ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι — ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ, quae sunt e vetusto carmine sumta, ut arguit initium πολεμεῖν πάντ' ἤματα καὶ πάσας νύκτας. Noluit rhetor ἀργός et ἀργία dicere, suspicans, opinor, *pigrum* et *desidem* ita dici, *vacantem ab opere* non dici, et confudit *Atticorum* linguam cum dialecto *Ionica*. Ibid. § 4. ἐκ Φαλήρων: *Attici* Φαληρόθεν.

I. 2. 2. ἰχθύας: *Attici* ἰχθῦς. Multo turpius etiam peccatur a THEOCRITO, qui XXI. 45 ἰχθύα scripsit pro ἰχθύν. Eadem socordia scribendi bis mihi in STRATONE SARDIANO notata est, Epigramm.

XXVIII et LV in *Anthol. Gr.* IACOBS. Tom. III. p. 75 et 81.

Ἄχρι τίνος ταύτην τὴν ὀφρύα τὴν ὑπέροπτον

et

τῷ τοίχῳ κέκλικας τὴν ὀσφύα τὴν περίβλεπτον

haeccine ut *Graeca* esse censeamus! Nihil est, quod isti non audeant, et leges dicendi negant sibi natas. Ferendum est, dummodo ne videatur eorum ulla ratio habenda in Graecitatis usu et ratione constituenda et cognoscenda. Complura illi iaciunt *παρακεκινδυνευμένα* et *βεβιασμένα*, quae cum proprietate et analogia Graecitatis nibil quidquam commune habent. THEOCRITO' visum est dicere III. 37.

ἆρά γ' ἰδησῶ Αὐτάν;

nihilominus solum *ὄψομαι* *Graecum* est, *ἰδησῶ* nihili est. Dixit XI. 60 *νεῖν γε μαθεῦμαι*, at numquam efficiet ut *μαθεῦμαι* pro *μαθήσομαι* (— *σοῦμαι* — *σεῦμαι*) *Graecum* esse videatur, neque ut *γε* non videatur *πρὸς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ* perinepte insertum. Eidem placuit XIV. 51 *γεύμεθα* dicere pro *γεγεύμεθα* et linguae patriae hanc vim inferre. Idem quum ex forma *ἴσασι* (*ἴσαντι*) deceptus fallaci analogia *ἴσαμι* (V. 119), *ἴσης* (XIV. 34), et *ἴσατι* (XV. 46) ausus est formare, quamquam *fecere alii, item boni* et clari poëtae, sed artificiali lingua usi, certum est Graecitatem sic graviter corrupisse et in haec omnia convenire dictum APOLLONII DYSCOLI *de Pronomine* p. 118. *ταῦτα ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθέντα οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστουμένης ἐλλογίμοις συγγραφεῦσιν.* Ad ALCIPHRONEM redeo. In fine Epistolae 1 *ἐμφορῆσαι* monstrum verbi ex compendio scripturae non intellecto natum est pro *ἐμφορηθῆναι*. In extrema Epistola 2 unice verum est *ἐποθήσαμεν*, *πενθεῖν* non de *absentibus* dicitur sed de *mortuis*.

Epist. 3. § 2. *ἤκουσα ἑνός*: *Attici τινός*, tum *ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος* vel sine librorum auxilio in *ἀνυποδήτων καὶ ἐνεροχρώτων* erat refingendum. Quid sit *ἐπιστύφειν ἄνοιαν* ipse ALCIPHRON, credo, nesciebat.

Epist. 4. § 1 *γεωμορίᾳ προσανέχοντες*: quam fatuum est pro *γεωργός* dicere velle *γεωμόρος*. Vitiosum esse crederem, ni me alius Graeculus retineret, ISIDORUS in *Anthol.* Tom. III. p. 178.

ἔκ με γεωμορίης Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπὶς
εἴλκυσεν ὀθνείης ἔμπορον ἐργασίης,

mercator homo factus est ex *rustico*, ut vides. § 3 τεχθῆναι: *Attici* γενέσθαι. § 4 εἰς τὸν ἄνδρα: illi ὡς vel πρός.

Epist. 4. ἄγεις ὡς ἑαυτόν: lege σαυτόν. — Ibid. ὁ Θεμιστοκλῆς ὁ τοῦ Νεοκλέους: Rhetor dixerat ὁ τοῦ Νεοκλέους, ut illis solemne est, ὁ τοῦ Σωφρονίσκου, ὁ τοῦ Ἀρίστωνος, ὁ τοῦ Κλεινίου, magistellus adscripsit ὁ Θεμιστοκλῆς, nunc utrumque coniunctum soloecam orationem facit. § 2 σὺν δικαίῳ πλούτει: *Graecum* est σὺν τῷ δικαίῳ.

Epist. 6. § 2 πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδισίων κεχυμένος: *Graeci* et *Romani* in ea re dicunt *effusus*, repone ἐκκεχυμένος. Quod praecedit τὼ ὀφθαλμώ nemo dicebat, sed τὠφθαλμώ, non τὰ ἐπιτήδεια (Epist. 9. 1), sed τἀπιτήδεια omnes. Sequiorum temporum scribae crasin *Atticam* passim obscurarunt, quod melius, si quid dabitur otii, in PLATONE et optimis *Atticis* aliquando ostendemus. § 2 κωμάζουσιν εἰς αὐτήν: lege πρὸς αὐτὴν et pro δῶρον ἀποφέρει repone προσφέρει. Sigla scribas fefellit; similiter mox προσπέμπεις requiro pro εἰσπέμπεις. In ultimis verbis καὶ σὲ γράψεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως apparet quam diligenter ex Oratorum lectione iudiciorum rationem et verba forensia cognoverit. Omnes in talibus ridicule impingunt. Mirificum sane ψήφισμα LUCIANUS in *Timone* expromit cap. 50 et 51, ut eum numquam talibus in Historicis et Oratoribus legendis dedisse operam suspiceris; quo gravius errant qui in Antiquitate *Atheniensium* illustranda istis testibus utuntur omnium rerum ignaris et ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔλθῃ veris et genuinis confidenter substituentibus.

In Epist. 7. ἐπειδὴ τἀμὰ κατεάγη: legitur de librarii coniectura non satis felici, quam ex *Veneto* codice MEINEKIUS in ordinem recepit. Veram scripturam servat vetus mendum κατεάγετο, unde κατέαγε incolume evasit. Graeculi et librarii in eo verbo turbare solent. *Athenienses* dicebant κατεαγέναι et καταγῆναι, Graeculi huius rei immemores κατεᾶχθαι dictitant et καταχθῆναι. Saepe DIO CHRYSOSTOMUS, LUCIANUS, alii, sic peccant. In LUCIANI *Timone* 10 κατεαγμέναι καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες legitur vitiose pro κατεάγασι. Quia apud ALCIPHRONEM *perfectum* requirit sententia loci, salva res erit si κατέαγε repones.

Epist. 8. ἄκουε δέ: scribe δή. — τὴν γνώμην ἐξενεγκεῖν: *Attici*

ἀποδείξασθαι vel *ἀποφήνασθαι*. § 3. *καθαρὰς ἀδικημάτων: ἀδικημάτων* melius aberit. § 4. *ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς*: sic negligenter admodum *οἱ ἰδιῶται* loquebantur pro *ὅποι*, quos castigat PHRYNICHUS p. 43. quo vivo *ποῦ ἄπει* securi dicebant, unde nunc huiusmodi vitia XENOPHONTEM, PLATONEM, DEMOSTHENEM, alios inquinant.

Epist. 9. quid sit *ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων* nescio, hoc scio pro *λυπηρὰν φέρει τὴν παραμυθίαν* verum esse *λυπράν*, *tenue solatium*. § 3. *ἔσται παρ' αὐτοῖς τις διὰ σοῦ παραμυθία*: imo vero *παρ' αὐτῶν*. *Διονυσίων ἢ Ἀπατουρίων τελουμένων*: *Attici ἀγομένων*. — *πολλοῦ δύνασθαι*: pessime pro *πολύ*.

Epist. 10. *πάντα πανταχόθεν συννέφελα*: civis *Atticus* dixisset *συννένοφεν*, idque ipsum ALCIPHRONEM dedisse suspicor, librarios formam, quam non caperent, oblitterasse.

Epist. 11. classem mittere *εἰς τὴν ὑπερορίαν* nimis lepidum est. § 2. *φεύγομεν ἢ μένομεν*: lege *φεύγωμεν ἢ μένωμεν*. Memini me apud nescio quem legere senarium, apud EURIPIDEM, opinor:

φεύγωμεν ἢ μένωμεν ἢ τί δράσομεν;

Epist. 12. *ὡς ἂν ἔχοι — περιπλεῖν*: molles et delicatuli adolescentes *Attici* solebant animi causa *παραπλεῖν*. § 2. *κατακλιθείς*: revoca *κατακλινείς*. § 6. *οὐδὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν ὁμοβίων*: pro *οὐδέ* reposuerim *εἶδον* et mox in *τἀργύριόν με διέχει* requiro aoristum *διέχεε*.

Epist. 14. *ὑπὸ χρόνου [παλαιότητος]*: expunge.

Epist. 15. *τίς γάρ σοι τῶν ἐμῶν φροντίς*; male editur pro *γάρ σοί*. Bellissimum est quod sequitur *ῥᾳθυμίας ἠξιωμένον*: non enim, credo, quia *ἐπιμελείας πολλῆς ἠξιωμένον* bene dictum est, licet hoc in contrarium vertere.

Epist. 17. *ἐλπίδες οὖν καὶ τῶν πλησίον τινὰς ἐκαλοῦμεν μερίτας ἀποφαίνειν ἀπαγγελλόμενοι*: Nihili est *ἐλπίδες οὖν*, revoca duas litterulas fugitivas et habebis Rhetoris manum: *εὐέλπιδες οὖν κτέ*. In *ἀποφαίνειν* tralaticius error est, emenda *ἀποφανεῖν*. Sexcenties sic peccatur, plerumque impune. § 3. *τέλος μόγῳ πολλῷ*: non is est ALCIPHRON, qui in oratione *Atticam* referre satagente nomine *μόγος* utatur. Restituendum esse arbitror quod in hac re saepe legitur et apud alios et in AESCHYLI *Persis* vs. 509 *μόγις πολλῷ πόνῳ*. — *οὐχ ἵνα ἐπιγελάσῃς*: pervulgatus codicum error: *ἐπιγελᾷν* est *arridere*, requiritur *irridere*, *ἵν' ἐπεγγελάσῃς*.

Epist. 18. τοῦτο γειτόνων ὁ βέλτιϛος: transpone τοῦθ' ὁ γειτόνων. Pro ὠλίσθησεν verum videri ὤλισθεν in superioribus significavimus. § 2. ὁμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἠ ρ ά σ θ η ς καὶ τοῖς κρούμασιν: Meinekius ἠρεθίσθης coniecit, deinde ἠγάσθης. Neutri verbo in re amatoria locus est. Emendandum ᾑρέθης, *captus es.*

Epist. 19. ἡ μ έ τ ε ρ ο ς οὖν πρὸς μητρὸς ὁ Ἔρως: quid sit ἡμέτερος non satis intelligitur, ἡμετέρειος *nostras* non ineleganter pro captu piscatoris dici poterat.

Epist. 21. εἰ γὰρ ὁ τρέφων δεῖται τοῦ θρέψοντος, τίς ἂν εἴη ὁ τρέφεσθαι ὀφείλων; quemadmodum in eadem re dicitur τί γένωμαι; *quid me fiet?* et οὐδέν εἰμ' ἄρα et similia alia, sic apud ALCIPHRONEM corrige τί ἂν εἴη.

Epist. 22. § 2. ἐξέτειναν, scribe ἐξέτεινον.

Epist. 23. κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι: incertum auctorisne an scribarum vitio ita legatur; certum est *Graecae* linguae et rationem et usum postulare ἡμᾶς, ut καταυλεῖν τινά vel καταψάλλειν dicitur ALCIPH. II. 1. § 2. σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς. Καταβοᾶν τινά apud ARISTOPHANEM eiusdem generis est et καταβροντᾶν et alia. Significant: *facere ut quis* strepitu et stridore, cantu tibiarum vel citharae, clamoribus, tonitruum fragore *non sit sui compos*, aut delinitus oblectamento aut terrore perculsus. Analogia eadem omnibus addit accusativos. — τῆς νιφάδος χ ύ μ α πάμπολυ: vitiosa admodum forma est χύμα, qua qui utuntur antiqui sermonis analogiam in talibus prorsus praeterviderunt, quae penultimam produci iubet, ut in δῶμα, πῶμα, ἄρωμα, φῦμα, λῦμα, — δυμα, κρῖμα, κλῖμα, βῆμα, ϛῆμα, — δημα, aliis, de quibus tum dicam accuratius quum primum occasio dabitur dicendi de Poëtastrorum licentia, qua linguam et metrum depravarunt. § 2. εἰς τὰς θόλους [ἢ τὰς καμίνους]: expunge emblema, ut mox [πενία]. § 3. τὸν νιφετὸν πηγυλὶς διεδέξατο: scribe ἡ πηγυλίς.

Epist. 24. ἐκτίσομεν α ὐ τ ὸ τ ὸ μ έ τ ρ ο ν καὶ λ ῷ ο ν, ἐάν τις ἀφθονία γένηται: scribe αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώϊον, quae ex HESIODO ducta sunt *O. et D.* vs. 348.

Epist. 25. μεμοίρανται: veteres εἵμαρται. — καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς: imo vero ἐν ταῖς.

Epist. 26. οὐκ οἶδα τί παθών tam male dictum est ac si quis οὐκ οἶδα πῶς vellet dicere. Scribe οὐκ οἶδ' ὅ τι παθών. § 2 ση-

τῶν: *Attici* σέων. § 3. ὅμως ἐδίδου, necessarium est ὅμως δ' ἐ.

Epist. 27. ἐγὼ δὲ οἴσω βαρέως μὲν οἴσω δὲ ὅμως: *Graeci* in huiusmodi re ita verba componunt: ἐγὼ δὲ βαρέως μὲν, οἴσω δ' ὅμως idque Rhetori reddendum. cf. I. 39. 2. III. 37. 3.

Epist. 28. μετέπεμψε — ἥκειν ὡς ἑαυτήν: neque μετέπεμψε probandum pro μετεπέμψατο et μετέπεμψεν ἥκειν dici non potest. Suspicor corruptum esse μετέπεμψε. — ἐξαπιναῖος pro adverbio contra veterum morem dictum est, qui saepissime ἐξαίφνης, nonnumquam ἐξαπίνης dicebant.

Epist. 29. 1. οἶδας: lege οἶδα. Pro ὑςερῆσαι assentior iis qui ἐςερῆσθαι corrigunt, possis et ςερέσθαι, et pro εἰωθότος qui accurate cogitant εἰωθότα probabunt. § 2. οἶδα γάρ sine sensu editur pro οἶδε. § 3. οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο. Graeculi omnes chorda oberrant eadem; consuetudo veterum pro τις postulat οὐδείς. Mox mendum manifestum est in τὸ δοκεῖν — οὐ πάνυ πείθομαι. § 5 κνισμός τις ἤ: dele ἤ.

Epist. 30. τὸν ἀγῶνα ἐπανείλετο: veteres ἐνεςήσατο. — τοῖς διδοῦσιν αἱ τυγχάνουσαι: dixisset *Atheniensis* τυχοῦσαι τοῖς δεδωκόσιν, si αἱ additur, requiritur κριθήσονται. § 3. ὅπῃ ποτὲ βούλει: scribe ὅπου ποτέ.

Epist. 31. §. 2. ςερούμενος: corrige ςερόμενος. § 3. προσδέχου — ἀπ' αὐτοῦ δεήσεις: *Graecum* est παρ' αὐτοῦ. § 4. οὐδ' ἄν, imo οὐδὲν ἄν.

Epist. 33. οὐ προσιέμην: aoristo opus est προσείμην § 2. ἀλῶα: nullum est adiectivum *Graecum* in -ῶος exiens, exeunt in -ῷος, Νειλῷος, Γελῷος, Κῷος, Ἀχελῷος, caeteraque sine exceptione omnia. Passim adversus hanc certam analogiam peccatur et omnia plena sunt errorum, quia ι adscriptum in *antiquissimis* tantum libris apparet, in caeteris negligitur. Ubique reponenda sunt ζῷα, ᾠά, θῳή, ἀθῷος, πρῴην, similia. Μινώα non est *Graecum* nomen sed Μινῴα. Itaque Ἁλῷα est reponendum. — ἀγερωχίαν et ἀγέρωχος Graeculi HOMERO sublegerunt, non item *Attici*. § 5. βραχύ μοι μέλει περὶ τούτων: *Attici* ὀλίγον μοι τούτων μέλει.

Epist. 34. § 2. ἐμάνης, Εὐθύδημε, οὐκ οἶδας οἷός ἐςιν ὁ σοφιςής: οἶδας pro οἶσθα non debet ALCIPHRONI imputari, qui εἰδώς, ut opinor, scripserat. — προσιέμην; et hic προσείμην reposuerim. — λῆροι: revoca λῆρος ταῦτ' ἐςί. καὶ λήρους addere solent iis rebus, quas se contemnere volunt significare, ut in hac ipsa

Epistola sub finem. § 6. τυραννίδας ὀνειροπολεῖ: sanius τυραννίδα. § 7. σύγκρινον pro ἀντεξέτασον magistri non iniuria improbabant, sed nemo audiebat. § 8. νῦν μάλιστά γε: expunge otiosam voculam.

Epist. 35. εἰ ἡδονήν σοί τινα φέρειν οἴει: satis hoc scire solemus, lege φέρει expuncto οἴει. § 2. ἐνεφορησάμην: melius ἐνεφορήθην et omnino minus antiquum et plebeium hoc verbum est. — κλαίοντα: et *Atticis* et Atticistis reddenda sunt passim κλάειν et κάειν, κλαίειν apud illos non minus est vitiosum quam αἰετός aut αἰεί. § 2. μικρὰ δ' ἔπεστί μοι παραψυχή: *solatium* alicui ἐπεῖναι non potest. Aut ἔτι ἐστί verum est aut περίεστι. — ὑπὸ τὴν λυπρὰν ἐν τῷ συμποσίῳ μέμψιν: mirum accidit *tenuis* et *exilis* obiurgatio. Dele λυπράν: suspicor ad μαραινόμενον παραμύθιον adscriptum esse λυπρόν, deinde huc invectum. In sequentibus ὡς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη fugit BERGLERUM ratio, quum ὡς μή reponeret, quod reliqui retinuerunt. Infelix amator στεφάνια καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ mittebat amicae (Epist. 36. § 5) alia omnia cupienti. Ἀχθομένη igitur πᾶσι τοῖς τοιούτοις corollam sibi de capite detrahit eique προσρίπτει. § 4. φοβοῦμαι μὴ μιμήσομαι: verum est μιμήσωμαι.

Epist. 36. § 2. οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐμοὶ μέταλλον: *Athenienses* hoc ἔργον appellant, — τοῦ χρόνου τούτου: oportebat τὸν χρόνον τοῦτον. § 3. φιλεῖς, ἄνθρωπε, φιλεῖς: lege φιλεῖν, ἄνθρωπε, φῄς ex vestigiis scripturae codicum.

Epist. 37. ἐπίκωμος — ἐφοίτα: *Graecum* est ἐπὶ κῶμον. § 2. δῆλός ἐστι μηδ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος: *Graeculi* discrimen inter οὐ et μή ita negligunt, ut saepissime μή scribant ubi οὐ est necessarium; οὐδ' ὅλως scriptum oportuit. § 3. κοιμηθησόμενος: veteres et veterum imitatores formas amant breviores, scribae suas obtrudunt longiores, τιμηθήσομαι, ὠφεληθήσομαι, ζημιωθήσομαι, alia. Repone κοιμησόμενος ut in § 1. In § 4. ὃ — ἐκκορήσειεν, *Graecum* est ὅ τι — ἐκκορήσει. illud ALCIPHRON, hoc scribae peccarunt. § 5. εἴωθε τὰ φίλτρα ἀποσκήψειν εἰς ὄλεθρον: supple ἐνίοτε vel ἔσθ' ὅτε εἰς ὄλεθρον, tum revoca ἀποσκήπτειν.

Epist. 38 § 4. διωθεῖτο pro διεωθεῖτο communis est describentium error, qui saepe in ὠθεῖν et compositis, saepe in οὐρεῖν, saepissime in ὠνεῖσθαι committitur. § 5. ἀπεσκοράκισεν

sero natum verbum est, quo et ipso oratio DEMOSTHENIS XI ubi p. 155, 15 legitur *σκορακίζονται*, spuria esse arguitur. § 5. *εἰς οὐκ εὐδαίμονα βίου προαίρεσιν*: quomodo *προαίρεσις* possit *εὐδαίμων* esse non video, intelligerem *οὐκ εὐσχήμονα*. — *ὡς ἄδικον*: lege *ἀδίκως*. § 6. *ψαύω καὶ διαλέξομαι*: scripsit *ψαύσω*. — *οὐκέτι με Φαιδροῖς τοῖς ὄμμασιν ὄψεται μειδιῶσα*: fallitur, nam *ὄψεται* est *videbit*; requiritur *adspiciet προσβλέψεται*. § 7. *ἐκείνη γε*: quid sibi velit *γε* difficile dictu. § 8. *συλήσασα ἀνηλεῶς*: melius *νηλεῶς*. § 9. *καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν*: unus codex *λέγειν*, ut veteres. Utrius sit error non facile est dispicere. Ridiculum est *λαλεῖν* sed omnes dudum ita errabant, ut impune ferrent omnes.

Epist. 39. *μηδ' ἀκαριαίως*: scribe *ἀκαρῆ*. Pro *διαζευχθῆναι* usitatius erat *διαζυγῆναι*. — *Δέσποινα Ἀφροδίτη* tam bene *Graece* sonat atque *παρὰ Ἀθηναίοις*, *μετὰ Ἀλεξάνδρου* cet.; quae in codicibus leguntur, *Graecis* inaudita fuerunt; repone ubique *Δέσποιν'*. — *κληθεῖσα τοσοῦτον χρόνον*: restitue *ἐκ τοσούτου χρόνου*. § 2. *ἀποκοιμήσασα*: Verum est *κατακοιμίσασα*. § 3. *Περσεφόνη*: *Attici Φερσεφόνη*. § 5. *ἀπεδύσατο τὸ χιτώνιον*: Barbara forma *δύσασθαι* pro *δῦναι* apud omnes Graeculos in usu est, potuitque ALCIPHRON uti cum reliquis; hic tamen sententiae ratio postulat: *ἀποδῦσα δὴ τὸ χιτώνιον*. § 6. *νίκην ἀποφήνασθαι τῆς Θρυαλλίδος*: et alio nomine haec suspiciosa sunt et quod *τὴν νίκην* utique scriptum oportuit. Legerim: *νικᾶν ἀποφήνασθαι τὴν Θρυαλλίδα*, ut *ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον* in *Ranis* 1473. — *περὶ ἄλλων συγκρίσεις*: male abundat praepositio. § 7. *πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα*: *Attici πλουσίου πατρός*, docebant hoc Magistri, vide PHRYNICHUM p. 129. Frustra. § 8. *ἑστιώμεθα*: leg. *ἑστιασόμεθα*. — *τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις*: ultima verba arguunt *σόν* esse expungendum.

Libri II. Epist. 1. *τῶν διαδημάτων*: aliquanto melius *τοῦ διαδήματος* dedisset. § 2. *καὶ ἠλογημένη σιωπῶ*: quid sit *ἠλογημένη* frustra quaeritur. Suspicor *καὶ διηπορημένη σιωπῶ*. § 3. *καὶ ἀγῶνα ἔχω εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑστέροις νικῶ*: corrige *ἀεὶ τὰ πρότερα τοῖς ὑστέροις νικᾶν*. § 4. *χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι*: *Atticus ἐμῷ* omisisset. § 5. *οὐδὲ προσέβλεψαν ἔτι πολλοὶ οὐδὲ ἐπείρασαν*: qui intelligit quid significet *οὐδὲ προσέβλεψαν* mecum *οὐδὲ ἐπείρασαν* delebit. Perinde est ac si diceres *οὐδὲ διενοήθησαν τοῦτο ποιεῖν οὐδὲ ἐποίησαν*. — mox dele *ἀπογνωσθείς*, olim ad

ἀπελπίσας adscriptum. § 6. ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς: διακρατεῖν nihil est: veteres in ea re διάγειν ponebant et credo Alciphronem veteres esse imitatum. § 7. ὡς ἐπιδεικνύναι: corrige ὥστ'. § 8. Θηριππιδίου: emenda Θηριππίδου. — ἐν ὅλῃ τῇ ['Αθηναίων] πόλει: dele importunum emblema. § 9. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων, σὺ δὲ: lege οὗτοι. — ἄριστα γὰρ ἣν βούλει: imo vero: ἣν σὺ βούλει.

Epist. 2. οὐδὲν δυσαρεστότερον — ἐστὶν ἄρτι πάλιν μειρακευομένου πρεσβύτου: ἄρτι vitiosum est, nam haec quoque insania ab initio tolerabilior est viresque acquirit eundo. Legerim ἄρα. — οἷά με 'Επίκουρος διοικεῖ: quis hoc concoquere potest? Quamquam διοχλεῖ propius ad corruptam scripturam accedit, ob sequentia malim διέθηκε. — ἐπιστολὰς ἀδιαλείπτους μοι γράφων: potest ea res molestissima esse, sed est eadem saepe iucundissima. In codicibus est ἀδιαλύτους, in quo mendo credo latere διωλυγίους. Notissima est Ruhnkenii de eo vocabulo annotatio ad Timaeum p. 88, qui magnam exemplorum copiam effudit: unde ad nostrum locum duo sunt perquam accommodata Platonis μακρὰ καὶ διωλύγιος φλυαρία *Theaet.* p. 161 *E* et μήκη διωλύγια in *Legibus* p. 890 *E*. § 3. στωμυλεύεσθαι καὶ εἰρωνεύεσθαι: barbara forma pro στωμύλλεσθαι. Fefellit librarium ἡ παρήχησις. — 'Αλκιβιάδην τινὰ Πυθοκλέα νομίζει: certa lex sermonis postulat τὸν Πυθοκλέα. Hirschigius τινα in τόν mutabat, utroque opus est. — ἀναστᾶσα ὅπῃ ποτέ: lege ὁποίποτε. § 4. γνώμην σου βουλομένη λαβεῖν τί μοι ποιητέον: nemo sic veterum locutus est pro συμβουλεύσασθαί σοι. — ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν: Attici ἐν γειτόνων. Deceperunt Alciphronem loci, qualis hic est apud Lysiam. I. § 14. εἶτ' ἐκ τῶν γειτόνων ἐνάψασθαι, quorum diversa ratio est. Obiter illic repone: ἀνάψασθαι nempe ἀποσβεσθέντα τὸν λύχνον. § 6. μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω: emenda ταῦτ' ἐπελθέτω, rectius etiam ἐπέλθῃ scripsisset. — λαβέτω καὶ ἃ ἔχω: supple ἀγὼ ἔχω. § 7. quid sit καταλιπὼν τὴν ἑαυτοῦ νεότητα non exputo, neque quod bene substituam reperio. § 8. καὶ ἴδρωκα τὰ ἄκρα: pro ἴδρωκα, cuius mihi ratio non constat, ἰδίω reposuerim *Atticorum*. § 9. πρεσβευτάς: *Athenienses* libentius πρέσβεις dicunt. § 10. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὅμοια αὐτῷ ἀναίσχυντος: si hoc voluisset ὁμοίως scripsisset. Emenda: κἀγὼ ἔσομαι τοίνυν ὁμοία αὐτῷ, quibus magistellus ἀναίσχυντος adscripsit.

Epist. 5. ὡς οὐδὲν ἐπαίρων: ὡς onerat locum et abiiciendum est. — ἐμοὶ χωρίς σου: scrib. χωρὶς σοῦ. § 2. τίνι δὲ — δυναίμην: supple δ' ἄν. § 4. σαλακωνείας: genuina forma est σαλακωνίας. § 5. ἀπὸ Πτολεμαίου γράμματα: apage, necessarium est παρά. § 6. σύ μοι — Ἀρεοπαγῖτις βουλὴ καὶ Ἡλιαία, ἅπαντα — ἀεὶ γέγονας καὶ νῦν ἔσῃ: bis necessaria copula excidit; scribendum: καὶ Ἡλιαία καὶ ἅπαντα ἀεί τε γέγονας καὶ νῦν ἔσει. § 8. πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτω καὶ ἀπῳκισμένην βασιλείαν οὖσαν: contrario errore bis copula male irrepsit: apparet, opinor, coniungenda esse μακρὰν οὕτω ἀπῳκισμένην; nam iocularis est μακρὰ βασιλεία. In praecedentibus emenda: πλεῖν μὲν γὰρ εἰς Αἴγυπτον expuncto ἀπιέναι. — ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε: Verissimum est quod scite Hermannus dixit: *ne bruta quidem edunt sonos* nihil *significantes*, ex quo genere illud γε est. Lege ταυτηί: potueritne ALCIPHRON τῇ πλησίον adiicere multum dubito. § 9. Vitiosum acumen docti homines invexerunt: ἥδιον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἢ τὰς [αὐλὰς] ἁπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων: de suo addiderunt αὐλάς, quod erat pro ἀγκάλας restituendum: τὰς σὰς μᾶλλον αὐλὰς ἢ τὰς ἁπάντων κτέ. Sequitur ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ ἀτυχούμενον, quae impedita sunt et depravata. Intelligi ita demum poterunt, si definitum erit quo haec referantur, ubi tandem et apud quos τὸ εὐτυχούμενον ἄπιστον, τὸ κολακεῦον εὐκαταφρόνητον esse dicatur. Nempe *in aula regia*, quam propterea sibi MENANDER vitandam esse scribat. Lege igitur: — βασιλέων, ἵν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἀνελεύθερον κτέ. Si hoc vicero, nullo negotio tollam stolidum mendum, quod superest: τὸ ἀνελεύθερον non solet esse ἐπικίνδυνον; quam vellem illic aetatem degere, ubi τοῖς ἀνελευθέροις non esset satis tutum. Praecipue autem *regia aula* apud libertatis amatores olim male audire solebat. Celebratum dictum EURIPIDIS:

ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται
κείνου 'στὶ δοῦλος κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

POMPEIO in ore erat ad PTOLEMAEUM festinanti. Asperius etiam *Graeci* in cruda servitute:

αὐλὰς θεραπεύειν ἐστὶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἢ φυγάδος ἢ πεινῶντος ἢ μαστιγίου.

ex illorum igitur opinione tuto licebit reponere: ἵν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἐλεύθερον κτέ. § 10. τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπὶ φθονα: suspicor ἄφθονα genuinum esse. § 11. ποίαν αἵρεσιν; si sine vitio est impegit ALCIPHRON, ut in θεσμοθέταις κεκισσωμένοις, quos *myrto* coronatos fuisse satis constat, non *hedera*. Ipsum κεκισσωμένος unde arripuerit non comperi. Athenienses κιττῷ ἐστεμμένος dicebant vel ἐστεφανωμένος. § 12. εἰς Αἴγυπτον διέλθω χρυσὸν λαβεῖν: veteres ληψόμενος. ibid. χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον: mire additur καὶ πλοῦτον: male *metalla* nominat χρυσὸν καὶ ἄργυρον pro *nummis* χρυσίον καὶ ἀργύριον. quid multa? Rhetor flosculum Platonicum decerpserat, quem librarii interpolando sustulerunt. Legitur in *Legibus* VII. p. 801 *B*. οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἱδρυμένον ἐνοικεῖν, atque eae divitiae cum contemtu solent animi ingeniique divitiis veris opponi. Hinc igitur MENANDER: χρυσοῦν λαβεῖν καὶ ἀργυροῦν πλοῦτον. § 16. τὸν Ἀττικὸν ἀεὶ στέφεσθαι κισσόν: veteres στέφεσθαι κιττῷ vel κιττοῦ. — ἀγωνιῶντα [καὶ φοβούμενον]: emblema est manifestum. § 17. ἄξιος τοιούτου ἀγαθοῦ: rectius τοσούτου.

Epist. 4. § 2. τί ἄρα, τί σοι: legendum: τί ἄρα σοι. — ἀλλοιοτέρα νῦν ἡμῖν τις πέφηνας: τις retineri non potest, sed delendum est. Obversatur Rhetori HOMERUS *Odyss*. π. 181:

Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν,

neque ἀλλοῖός τις dici potest, ut ποῖός τις, neque si hoc esset *Graecum*, dirimi haec possent, nisi particula interposita, ut ποῖος γάρ τις. § 3. ἔφρασαν iterum cedat vulgatae ἔφασαν, *inquit* est ἔφη non ἔφρασε. § 4. Αἰγυπτίοις ἀττικισμοῖς: non tantum pessimum hoc est ἀττικισμῶν genus, sed absurdum et in librariorum cerebro natum. Lege ἀστεϊσμοῖς. — ἀδύνατα σπουδάζειν: veteres σπεύδειν ἀδύνατα, ἀδυνάτων ἐρᾶν et περί τι σπουδάζειν solent dicere. § 6. ἐνσκηνοβατουμένου: huiusmodi verba fingunt Graeculi et tamen se ἀττικωτάτους esse putant. § 9. παρεῖσα τὴν μητέρα — ἔσομαι συμπλέουσά σοι: παρεῖσα pro καταλιποῦσα ALCIPHRONIS error est, συμπλέουσα pro σύμπλους librariorum. — ἄτερ μίτων: melius μίτου. § 10. ἀμπλακήματα: ab huiusmodi oratione alienum verbum priscum, poëticum: de cuius vera forma vide ELMSLEIUM ad *Medeam* vs. 115. — οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις: ἔρωτας πλήρεις

vel *κοῖλοι* vel *κενοί* neque cogitari neque dici possunt. Conieci *εὐμενές*, quod ad *χωρίον* refertur et sic peridoneam sententiam facit. § 12. *ἀμιγὲς ἡδοναῖς*: corrigendum *ἡδονῆς*. § 14. *εἰδῶμεν τί λέγει τὰ ἱερά*; pervulgatus error pro *ἴδωμεν*. — *ἀπολογίαν ἕξομεν*, [*καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες*] *πρὸς ἀμφότερα τοὺς θεούς*. Praecedit *εἴτε λῷον ἀπιέναι εἴτε μένειν*, neminem poenitebit emblema, quod indicavimus, sustulisse. § 16. *καὶ πέμματα σελήνης καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἀνθρώπων*. Occupavit MEINEKIUS emendare *καὶ* [*πέμματα*] *σελήνας*: in *ἀνθρώπων*, id est in codicum scriptura *ἀνων*, delitescit *ἄγνων*, quod ita in libris exarari solet ut hoc an *ανων* scriptum sit, oculis discernere non possis. § 17. *φθήσεσθαι Πειραιόθεν ἐλθεῖν*: *Attici* constanter *ἐκ Πειραιῶς* dicebant et *ἐλθών*. § 18. *ὅλως*: lege *ὅλος*. § 19. *εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως*: neque *βουλεύομαι* neque *μεταβουλεύομαι* cum genitivo coniungi potest, quamobrem *περί* excidisse suspicor. — *ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον*: non hoc, puto, GLYCERA cogitat, ecquid illae fabulae regi *prodesse* possent, sed *placere*: non *utilitatem* magis quam *oblectamentum* habiturae apud hominem minime *δημοκρατικόν*: itaque pro *ὀνῆσαι* credo *ἧσαι* esse rescribendum. Verbum *ἥδειν*, sequioribus *Atticis* non infrequens, Graeculi saepius usurpant. Satis scitum est apud SYNESIUM *Epist.* 154: *τοὺς μὲν γὰρ ἥσει, τοὺς δὲ ὀνήσει*. § 20. *ἀφείς*, ut supra *παρεῖσα*, male pro *καταλιπών*. § 21. *πρωρατεύειν*: restituenda est ubique forma *πρῷρα* in compositis et derivatis. — *κυβερνᾶν μυηθήσομαι*: Neminem vidisse *μαθήσομαι* requiri! caetera et depravata sunt et vel sine vitio, opinor, inepta et insulsa fuerunt. GLYCERA *κυβερνᾶν μαθοῦσα* et clavum ipsa tenens ut navis sine infortunio in *Aegyptum* perveniat sophistici est et pravi acuminis, in quo immorari non lubet: *ἀκύμων*, in quo hic docti homines adhaeserunt, obiter PLUTARCHO reddendum in *Numa Pompilio* cap. XX, *συμμετασχηματίζονται πρὸς τὸν ἐν φιλίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ — ἀκύμονα καὶ μακάριον βίον*, ubi si quis dubitabit *ἀκύμονα* recipere eum ipse PLUTARCHUS expugnato in *Galba* scribens cap. X, *εἰς βίον ἀκύμονα καὶ γῆρας εἰρήνης καὶ ἡσυχίας μεστόν*.

Libri III. Epist. 1. *οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ*: Atheniensibus solemne est *ἐν ἐμαυτοῦ* dicere.

Epist. 2. § 2. locus misere habitus est, in quo aliquid ha-

riolandum, v. e. καὶ κατὰ σαυτὴν τρέπου, τὸ κακόν κτέ.

Epist. 3. § 3. ἑτοῖμος ἦν ἐπιλήψεσθαι: verba manifesto corrupta. § 4. Πασίωνα pro Πασέωνα dudum receptum oportuit. — μηδ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι: quidquid attigeris ulcus est, neque ἂν φθάνοιμι sanum est, neque φθάνειν pro μέλλειν recte est positum, neque infinitivum habere potest. Satius est abstinere manum.

Epist. 4. ἀπεσκληκέναι κινδυνεύω τῷ λιμῷ κεντούμενος: perfecto locus non est post verbum κινδυνεύω, non potest id iam factum esse quod ut fiat periculum sit: itaque κατασκλῆναι ab EUSTATHIO grati accipimus, cuius testimonium ad praecedentem Epistolam BERGLERUS adduxit hocce p. 1508, 42. τοῦ δὲ σκλῶ παράγωγον σκλαίνω, ὅθεν παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι τὸ· κατασκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ. De forma σκλαίνω autem vehementer fallitur, ut saepe Graeculi mirificas comminiscuntur formas verborum ex derivatis, ex κατέαξα repetunt κατεάσσω (ut πήσσω, ῥήσσω), ex ἀμφιέσαι ἀμφιέζειν, ex ἐδασάμην δάζομαι (pro δαίομαι), alia; κατασκλῆναι est a κατασκέλλω, quod apud recentiores est κατασκελετεύω. Ἀποσκλῆναι an κατασκλῆναι legatur perinde esse arbitror; ἀποσκλῆναι optimum auctorem habet ARISTOPHANEM in *Vespis* vs. 160, unde arripuit MOERIS in v.: ἀποσκλῆναι, ad quem lectu dignissima PIERSONUS collegit utramque formam perite vindicans. Simillimum est Plautinum in *Boeotiae* fragmento:

maior pars populi aridi reptant fame.

Quid autem facias participio κεντούμενος, quod ab hoc argumento alienissimum est? κεντεῖν est *confodere* cominus, gladio, pugione. *Enecare fame* est ἀποκναίω. Nihil superest, nisi ut vocabulum importunum et molestum deleatur; ostendam statim quam proclives fuerint lectores acutuli ad inserendum aliquod fulcrum huiusmodi, ubi orationem non satis firmiter consistere suspicarentur. § 2. τάχιον: improbatur ab omnibus pro θᾶσσον.

Epist. 5. μένει: ex Graeculorum more pro οἰκεῖ.

Epist. 6. § 2. κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσταλῆναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος: Dubito nonnihil de συσταλῆναι, non enim oculus pugnis contusus συστέλλεται: cogitavi de συσκλῆναι, *contabuisse*, cuius verbi quamquam certa est auctoritas, tamen exempla mihi apud scriptores non lecta, apud

Grammaticos et λέξεων consarcinatores lecta sunt, HESYCH. v.: *συνέσκληκε, συμπέπηγε*, et in *ῥητορικαῖς λέξεσιν* BEKK. *Anecd.* I. p. 304. At quocumque verbo Rhetor usus est, Parasitus altero oculo captum se scribit *ὑπὸ ῥαπισμάτων*, quod additur *ἐνοχλούμενος* e stolida interpolatione et manifesta, ut opinor, accessit. Neque enim participio qualicumque opus est neque ullum insulsius addi potest quam *ἐνοχλούμενος*, quasi vero qui cui oculum pugnis paene effodit, a sobrio dici possit homini *negotia facessivisse*. Apage ineptias. Magistelli saepiuscule eodem modo talibus de suo participium aliquod agglutinant, quod pro sua Graecitatis peritia supplendum esse suspicantur. Ea fraus manifesta tenetur si participium ab istis additum etiam alio nomine absurdum est. Exempla huius rei tres praestantissimi scriptores suppeditabunt, PLATO, THUCYDIDES et HERODOTUS. Aequissimo animo tulerunt editores PLATONIS in libro *de Republica*. VIII. p. 553. *A*. *ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἴχνη διώκῃ, ἔπειτ' αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει καὶ ἐκχέαντα τά θ' αὐτοῦ καὶ ἑαυτὸν ἢ στρατηγήσαντα ἤ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα εἶτ' εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα.* Eximium locum totum apposui ut duplici mendo liberarem; alterum est in verbis *ὥσπερ πρὸς ἕρματι [πρὸς] τῇ πόλει*, in quo repetitum *πρὸς* comparationis vim frangit et venustatem perimit, non enim qui in republica offendit cum eo comparatur qui ad scopulum impingit, sed ipsa respublica veluti scopulus aliquis esse dicitur ad quem quis adhaeserit. Tum *βλαπτόμενον* inepto interpolatori deberi unusquisque *Graece* paulo doctior assentietur BADHAMO, qui in Praefat. ad *Phaedrum* p. X. haec posuit. »*Resp.* 8. 554, *ἐμπεσόντα [βλαπτόμενον]*." Non poterat interpolator ineptius participium in ea re ponere quam *βλαπτόμενον*, in eo quoque turpiter lapsus, quod participio credidit opus esse qualicumque ut fulciretur oratio. Nempe Graeculi non satis assequebantur quî tandem *εἰς δικαστήριον ἐμπεσεῖν ὑπὸ συκοφαντῶν* dici posset. Prorsus nesciebant usum antiquioris linguae, quo verbis *ἐκβάλλειν, ἐμβάλλειν, περιβάλλειν, μεταβάλλειν* aliis, verba *ἐκπίπτειν, ἐμπίπτειν, περιπίπτειν, μεταπίπτειν*

erant pro passivis ut formae activae ἐξέβαλον responderet passiva non ἐξεβλήθην sed ἐξέπεσον, ut non ἐκβέβλημαι diceretur sed ἐκπέπτωκα, non ἐκβληθήσομαι sed ἐκπεσοῦμαι, atque ita in caeteris. In ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 244:

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

non est *foras excidi* aut *elapsus sum*, sed ut TERENTIUS dicit *exactus sum* foras. Haec omnia quemadmodum formae passivae significationem habent ita et syntacticam rationem sequuntur eandem: itaque qui *a populari factione in exsilium eiectus est* dicitur ἐκπεσεῖν ὑπὸ τοῦ δήμου vel ἐκπεπτωκέναι ὑπὸ τοῦ δήμου vel (quod prorsus idem est) φεύγειν ὑπὸ τοῦ δήμου: quod active dicitur τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐξέβαλεν id per formam passivam ita dicendum est: οἱ μὲν ἀπέθανον, οἱ δ' ἐξέπεσον. Exemplorum affatim est apud historicos caeterosque passim. Quae autem ratio in ἀποκτείνειν et ἀποθνήσκειν, in τέθεικα et κεῖσθαι, in βάλλειν et πίπτειν passim obvia et nota est, eadem in aliis quoque cernitur, de quibus nunc duo tantum attingam. Λέγειν τινὰ εὖ, κακῶς, πολλὰ κακά, similia, si in passivam formam sunt convertenda, in locum formae λέγομαι, quae non est in usu, subit ἀκούω et pro λοιδορεῖν et λοιδορεῖσθαι dicitur κακῶς λέγειν et κακῶς ἀκούειν, sicuti pro εὐλογεῖν et εὐλογεῖσθαι antiqui dicebant εὖ λέγειν et εὖ ἀκούειν:. hinc igitur κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος dicitur, vel πρός τινος, εὖ ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, similia. CATO censorius filium ipse docuit litteras:. οὐ γὰρ ἠξίου τὸν υἱὸν, ὥς φησιν αὐτὸς, ὑπὸ δούλου κακῶς ἀκούειν μανθάνοντα βράδιον (PLUT. in vita, XX) id est λοιδορεῖσθαι, ut vides. Facile erit, ubi hoc accurate perspexeris, emendare locos, quos Graeculi ex huius rei ignoratione interpolarunt. In PLATONIS *Hippia maiore* p. 308. d. recte legitur ὑπό τε ἄλλων τινῶν τῶν ἐνθάδε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου πάντα κακὰ ἀκούω, sed interpolatio apparet in vicinis: συμβέβηκε δή μοι κακῶς μὲν ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν [καὶ ὀνειδίζεσθαι], κακῶς δὲ ὑπ' ἐκείνου, manifestum tenemus falsarium, non enim putide abundant tantum verba καὶ ὀνειδίζεσθαι sed concinnitatem membrorum in bipartita oratione moleste perturbant. Saepe PLATO contraria contrariis opponens usum dicendi in talibus aperit, ut in *Critone* p. 50. e πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον, ὥστε ἅπερ πάσχοις καὶ ἀντιποιεῖν οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν οὔτε τυπτόμενον

ἀντιτύπτειν, vides *κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν* perinde dici atque *λοιδορούμενον ἀντιλοιδορεῖν*, quo facilius est THEOPHRASTUM veteri mendo liberare in *Charactt.* cap. VI: *ὀμόσαι ταχὺ, κακῶς ἀκοῦσαι* [*καὶ λοιδορηθῆναι*] *δυνάμενος*, hic quoque manifesto indicio fraus tenetur. Eodem vitio liberandus est PLUTARCHUS in *Theseo* 16: *καὶ γὰρ ὁ Μίνως ἀεὶ διετέλει κακῶς ἀκούων* [*καὶ λοιδορούμενος*] *ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις.* Quemadmodum igitur *ποιεῖν* et *πάσχειν*, *λέγειν* et *ἀκούειν*, *ἐμβάλλειν* et *ἐμπίπτειν* sibi inter se respondent, sic nonnulla composita verbi *ἄγω* pro *ἄγεσθαι* habent respondentem sibi formam *ἰέναι*, quod mihi saepius in *κατιέναι* pro *κατάγεσθαι* est observatum. Indocti scribae, quia hoc neque noverant neque intelligebant, solent omnia haec interpolando aut vitiando obscurare aut perdere. Quod EURIPIDES in *Medea* scripserat vs. 1011:

θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι·
ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.

arguit *κάτει* significare *καταχθήσει* sive *καθόδου τεύξει*, at scribae stolidam scripturam *κρατεῖς τοι* de suo dederunt, quam palmaria emendatione sanavit PORSONI ingenium. Exspectat adhuc medicinam THUCYDIDES VIII. 48: *ὁ Ἀλκιβιάδης ἐδόκει οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖσθαι ἢ ὅτῳ τρόπῳ ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσας ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθεὶς κάτεισιν*, ubi THUCYDIDES *ὑπὸ τῶν ἑταίρων κάτεισι* scripserat, (id est *καταχθήσεται*, ut Graeculi dicebant,) *παρακληθείς* ab illo adiectum est qui *ὑπὸ τῶν ἑταίρων* non intelligebat. Bonum factum quod absurdum participium arripuit: non esset alia poena exsilio levior, si quis in integrum restitui posset *ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθείς*. Abstinuere manus in simillimis, ut in capite 68: *νομίζων οὐκ ἄν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἰκὸς ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν.* Sic prorsus eodem usu dicitur *ὑπὸ τῶν ἑταίρων κατιέναι* et IV. 66: *ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους* et I. 12, *ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν* aliaque compluscula. Plane eiusdemmodi vitium in HERODOTO deprehendi. IV. 132, *οὐκ ἀπονοστήσετε ὀπίσω ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων βαλλόμενοι*, quoniam non ipsa *τοξεύματα βάλλει*, sed *τοξεύμασι βάλλονται οἱ ἀεὶ βαλλόμενοι*, expunge ineptum participium ab inepto Graeculo adscriptum, quo facto quam acrior et vehementior exeat oratio et rei accommodatior quis est qui non sentiat?

(*Continuabitur.*)

VARIAE LECTIONES

SCRIPSIT

C. G. COBET.

(*Continuantur e pag.* 128).

Revertor ad Alciphronis lectionem vulgatam *ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος*, ubi non minus insulse additum participium est et eodem amandandum, quo *βλαπτόμενον*, *παρακληθείς* et *βαλλόμενοι* censuimus.

Epist. 7. *ἀκαρῆ*: *Attici ἐν ἀκαρεῖ*. § 2. *φλέβα διατεμών*: veteres *σχάσας*. § 4. *παρώθει*: *παρεώθει*. — *ὀργασάμενος*: *Attici ὀργάσας*. § 5. *θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον*: dixisset *Atheniensis θαυμάζειν πῶς*. — Πειραιοῖ pro ἐν Πειραιεῖ. § 6. *ἀπεκδέχεσθαι* pro *προσδέχεσθαι*.

Epist. 8. § 2. *ἀπάξαι* pro *ἀπαγαγεῖν* extrema est barbaries, quae in Alciphronem non cadit: vulgata lectio est *τάχιστα αὐτὴν καὶ ἄκουσαν ἀπάξαιμεν*, in qua latere videtur *τάχιστ' ἂν* et *ἁρπάξαιμεν*. § 3. *τοῦ νέου κόμματος*: pro *καινοῦ*. § 4. *λογίζονται*: lege *νομίζονται*.

Epist. 9. *ἐθορύβει*: conieci *ἔθει ῥύμῃ*. — *εὕρετο*: debebat *εὗρε*. § 3. *ζημίαν ἀπενέγκασθαι*: *Attici ζημίᾳ περιπεσεῖν*.

Epist. 10. § 2. *ἐῴκειν — πεπληρῶσθαι*: veteres omnes in ea re *ἐδόκουν*. § 3. *ὁ δῆμος Ἀθηναίων*: supple *ὁ Ἀθηναίων* et pro *προσελθόντες* recipiendum erat *παρελθόντες*, quia, ut supra ostendimus, *Attici* dicebant *παριέναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν*. § 3. *ὅμως ἀνεγειρόμενος*: lege *ὅμως δ' ἀνεγρόμενος*, tum *ἐγώ* deleverim. Peccavit in sequentibus Rhetor quum *ἐνθύμιον ποιησάμενος* putavit exquisite dici posse pro *ἐνθυμηθείς*, non recordatus *ὅτι τὸ ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς*, ut recte admonet Ammonius *de D. V.* p. 52. ubi utilia adscripsit Valcke-

NAERIUS et ad HEROD. II. 175. cui reddendum est: *τὸν δὲ Ἄμασιν ἐνθύμιον ποιησάμενον* pro *ἐνθυμιστόν*, quod nihil est. — *ἔγνων εἶναι*: bene *Graecum* est *ὄντα*.

Epist. 11. § 2. *ἄλλα τινά*: *Attici ἄλλ' ἄττα.*

Epist. 13. *οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν*: non dicit *ἐδυνάμην* sed *προῃρούμην*, *παρεσκευαζόμην*, itaque *τε* delendum; *ἤμην* Macedonicum est, repone *ἦν*: *ἐλάδια* scribendum *ἐλᾴδια*, ut *κρεᾴδιον*, caeteraque omnia huiusmodi. § 3. *πονοίη*, *μάτην*: *μάτην* cum *πονοίη* iungendum. — *παραδοκῶν* typorum vitium est pro *καραδοκῶν*.

Epist. 14. *πατρώζεις*: certa analogia postulat *πατρῴζεις*.

Epist. 16. *ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττόν*: suppleverim: *καὶ* (*αὐτὸς*) *τοῖς θεοῖς*. § 2. *νῦν δὲ ἀγροὺς καὶ γεωργίαν*: supple *ἀγροὺς* (*μέν*).

Epist. 17. *κατακοιμήσασα*: sincerum est *κατακοιμίσασα*. § 2. *προσλαβοῦσα ἀπελεύσῃ*: scribis debetur sero natis pro *προσλαβοῦσ' ἄπει.*

Epist. 18. *γενέσια ἑορτάζων*: digladiantur inter se Magistri utrum *γενέσια* dicere ius sit nec ne pro *γενέθλια* vel *γενέθλιος ἡμέρα*. Negat PHRYNICHUS p. 103 contra quem adsurgit *Antiatticista* BEKKERI p. 86, 20. Secundum PHRYNICHUM videtur pronuntiandum: aliud est in iisdem verbis reprehendendum: *γενέθλια θύειν Attici* dicunt, at *ἑορτάζειν* Atticistae, unde fraus deprehenditur in PLATONIS qui fertur *Alcibiad.* I. p. 121 D. *ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια ἅπασα θύει* [*καὶ ἑορτάζει*] *ἡ Ἀσία*, ubi *καὶ ἑορτάζει* sciolo, qui adscripsit, reddendum.

Epist. 19. § 3. *εἰς σὲ βαδιοῦνται*: non nesciebat ALCIPHRON *εἰς σοῦ Graecum* esse.

Epist. 20. § 4. *ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει*: pro *ἐποιεῖτο.*

Epist. 21. *ἔχων*: *Atticus* omisisset. § 3. *πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι*: articulus *τὰς* vitiose abundat, caeterum *Atheniensis* dixisset *πρὶν παρὰ τοῦ λύκου δίκην λαβεῖν.*

Epist. 22. *ἐπολέμουν τὰς σταφυλὰς* dicere pro *ἐλυμαίνοντο* putida est sequiorum *ἀκυρολογία*. Accusativus etiam vitio apud istos invectus est. Per iocum potuit ARISTOPHANES dicere in *Pace* 740 *τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντες*, et saepe dicitur pro *ferre non posse et insectari*, sed nihil horum excusat hanc scribendi negligentiam. — *τὰς ῥᾶγας ἔκοπτον*: vulpeculae uvas non *ἔκοπτον*, sed

lubentius ἔκαπτον, opinor. Recurrit ἔκαπτον III. 60. 2. § 2. πνυκός: lege πυκνός. — σκαιότητα τρόπου: veteres τρόπων. — ἐπὶ τοὺς ἕνδεκα ἀγαγών: perpetuus est in talibus usus compositi ἀπαγαγών. § 3. ἄθυρμα: poëtae sublectum pro παίγνιον: προσηνές quid sit in tali re non perspicio. — νεκρόν: lectoris non admodum acuti additamentum. § 4. μὴ παθεῖν ἀναμένειν ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι: supple μὴ τὸ παθεῖν ἀναμένειν.

Epist. 23. ἔχω οὖν: corrige ἔχων οὖν et in seqq. πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην. § 2. εἰς νέωτα δὲ δέχοιο: lege πρσσδέχου. Imperativis optativos substituere Poëtastris solemne est, NICANDRO ante omnes: necessariam praepositionem sigla non intellecta sustulit.

Epist. 24. ἐμπίπλαται: e Graeculorum usu et errore passim irrepsit pro antiqua forma ἐμπίμπλαται.

Epist. 25. εἰς ἄςυ: *Attice* ἄςυδε. — ὦ Νόμιε: scrib. Νομίε. passim sic errari video, ut in Στράτιος et similibus. — ἀργεῖ ἡ γῆ: melius ἀργός. — χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων: χηρεύειν satis insulse HOMERO sublectum est. *Od.* ι. 123.

ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας,

πονεῖν autem pro ἐργάζεσθαι ab aequalibus sumsit.

Epist. 26. ἀποτιθεμένῳ: corrige ἀποθεμένῳ. — ὡς ὁμοῦ — προσοφλῆσαι: lege ὥσθ' et προσοφλεῖν.

Epist. 27. εἰς τοὐργαςήριον καθημένην: nullo exemplo et nullo sensu haec dicuntur, dixisset *Atheniensis* ἐπ' οἰκήματος καθημένην. § 2. ἐγὼ — σε τὰς καχρῦς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω: perdidisset operam, credo, neque hoc nesciebat, sed ἀναγκάσω scripsit, — οἷ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας: *Attici* ἐνεκύλισας.

Epist. 28. συγκαθεύδειν μετὰ σοῦ: revoca σοὶ συγκαθεύδειν. § 3. ἐπὶ ἑνί: haec scribis placent, *Graecis* ἐφ' ἑνί.

Epist. 29. ἠπιςάμην: adde μέν. — pro εἶναι veteres ὄντα. — ἀδικομαχοῦντας: verum est δικομαχοῦντας. § 2. κινήσας δίκας: nescio unde hoc arripuerit pro εἰπών. — ὅτι μοι πολλάκις: dele μοι, commune omnibus est quod commemorat quodque proverbio dicebatur πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.

Epist. 30. ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος: *Attici* καθῆσθαι. — παρ-

ανοίξας τὸ θύριον: magistri docent *παροίξας Atticum* esse; PHRYNICHUS BEKKERI p. 60, 20. *παρεῳγμένης τῆς θύρας: οἱ ἰδιῶται παρανεῳγμένης. ὁμοίως παροίξει τὴν θύραν.* Conspirat MOERIS v. *παροίξας*, p. 315. § 3. — *λάχος*: non potuit infelicius nomen ponere pro *μέρος*.

Epist. 31. § 2. dele *νῦν* et scribe *τἀκεῖ μυςαγωγεῖν* pro *κἀκεῖθι*.

Epist. 32. *οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πίνειν ἔςεργε*: qui *in bibendo modum servat* dicitur *μέτρῳ πίνειν* et saepius pro *μετρίως* dicitur *μέτρῳ*, non *τῷ μέτρῳ*. Repone igitur *τὸ μέτρῳ πίνειν*, ut in noto oraculo

μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες,

apud ZENOB. V. 19. sic *κατὰ μέτρον* dicitur et *ὑπὲρ μέτρον*. Quod in THEOGNIDE edebatur vs. 497. *ὅταν δὴ Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον* BEKKERUS ex libris emendavit. § 2. *τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχω καὶ ἔτι σοι καρηβαρῶ*: *Attici ἔχω καί* omisissent.

Epist. 33. *εἴ γε οὕτως*: supple *εἴ γε σὺ οὕτως*. — *ἤδη λοιπόν*: bis idem dicitur, *λοιπόν* apud sequiores significat *ἤδη*; expungatur.

Epist. 34. § 2. *προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν*: multa in his vitia sunt, quae omnia tollentur si legetur *μηδενὶ ἀνθρώπων καθάπαξ ἐντυγχάνειν*. § 3. *Φείδωνός τε καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέςεροι*: expunge *τε*, quod sententiam corrumpit.

Epist. 35. § 2. *καίτοι γε*: *Athenienses* semper interponunt aliquid. Pessime editur apud LYSIAM VIII. § 10 *καίτοι γε σφῶν γε αὐτῶν κατηγόρουν*, ubi prius *γε* delendum. — *οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες*: *Attici οἱ κωμῆται*. — *συνεισηνέγκατο*: *Graecum* est *συνεισφέρειν*. Emenda *συνεισηνέγκαμεν*.

Epist. 36. *κατήχθη εἰς ἡμᾶς*: vitiosum est *εἰς*. § 2. *ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾷκας*: lege *ὡς ἐτρέψατο*. — *ἀριςείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι*: si haec ipse ALCIPHRON ita scripsit, peccavit *Atticis* Homerica admiscens: quod HOMERO est *γέρας*, id *Atticis ἀριςεῖον* dicitur. PLUTARCHO in *Theseo* XXVI, *καὶ γέρας ἀριςεῖον Ἀντιόπην ἔλαβεν* eximendum censeo *ἀριςεῖον*. Similiter ALCIPHRONI *ἀριςεῖον* fuit adscriptum in margine ad *γέρας* explicandum, quod in alienam sedem, ut fit, invectum a correctore utcumque reliquis verbis accommodatum est. § 3. *φλυαρίας φάρμα-*

κον: usitatius *φάρμακον* dicitur id *quo quid efficitur* quam contra: *ὁ οἶνός ἐςι φλυαρίας φάρμακον* solet significare *ὁ οἶνος φλυαρεῖν ποιεῖ*, non contra *φλυαρίαν παύει*, vid. WYTTENB. ad EUNAPIUM p. 35. Praeterea usus vitae quotidianae ALCIPHRONEM arguit. In fine pro *ἐπαύσατο ἀδολεσχίας*: supple *τῆς ἀδολεσχίας*.

Epist. 37. § 2. *τὸν ἥρω Φαιδρίαν*: neque *ἥρω* pro *ἥρωα* recte habet et *ἥρως* pro *μακαρίτης* a veterum usu alienum. — *ἐλάνθανον — εὑρίσκουσα*: corrige *εὑρήσουσα*. § 3. *αἰδοῦμαι εἰπεῖν*: male pro *αἰσχύνομαι*. — *τί παθεῖν*: lege *ὅ τι*. — *ἀπείραςον εἶναι τῶν ἀβουλήτων*: *Graecum* est *πεπειρᾶσθαι* non *πεπειράσθαι*, corrige igitur *ἀπείρατον*.

Epist. 38. *ἕνῃ καὶ νέᾳ*: scribe *ἕνῃ*. § 2. *ὑπνοῖ*: *Attici καθεύδει*. — *ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ*: *ἐπί* contra omnium morem et usum pro *ἀντί* positum est.

Epist. 39. § 2. *εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν*: imo *θύσουσιν* et mox *συνθύσεις αὔριον* pro *συνθύεις*. — *εἰ οὖν ἐπειχθείης ἔρχῃ ἕωθεν*: dele importunum *ἔρχῃ*. § 3. *πρὸς τῶν αὐταδελφῶν*: ita SOPHOCLI dicere licuit, non licuit ALCIPHRONI; ex aequalium lingua sumsit *ναὶ πρὸς ἐμῆς — σωτηρίας*, *Atticum* est *οὕτως ὄναιο ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν*. — *ἀνυποςόλως* sequiores Graeculi finxerunt et *ἀληθίζομαι*.

Epist. 40. *ἀποδόσθαι ἀπέπεμψα*: pro *ἀποδωσόμενον*, melius etiam *πωλήσοντα*. — *χόλος δὲ ἐμπεσὼν ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν οὐκ ἔχω λέγειν*: emenda *ἐξ ὁτουδὴ*, quo facto apparet *οὐκ ἔχω λέγειν* insiticia esse. — *τῶν φρενῶν ἔξω κατέςησε*: melius *ἐξέςησε*. § 2. *τουτωνὶ μεμηνότων*: insere *τῶν*. § 4. *εὔδηλον δέ ἐςι — περιορᾶν καὶ — ςυγεῖν*: restitue *εὔδηλος — ὑπερορῶν — ςυγῶν*. — *ἀθῴους εἶναι*: dele *εἶναι*.

Epist. 41. *χρῆσθαι ἐς ὅ τι ἂν θέλῃ*: abiice *ἐς*. tum *φθάσαι* deleverim. § 2. *ἐσθήματα* tam bene conveniunt rustico, atque *αὐτάδελφοι*. Quis porro sine risu legat praecepta, quibus uxorem admonet? in § 3. *ἡ παῖς* expellendum est; denique *σχολάζειν σωφροσύνῃ* pro *σωφροσύνην ἀσκεῖν* undique potius quam ab *Atticis* accepit.

Epist. 42. § 2. *δίεισι*: pro *διέρχεται*. § 3. *ἀμφιάσει*: pro *ἀμφιεῖ*.

Epist. 43. *Ψιχοκλαύςης*: legerim — *κλάςης*. *Σηραγγίῳ*: lege *Σηραγγείῳ*. — *ἀσμένως ὑπεδέξατο*: pervulgato errore pro *ἄσμενος*.

§ 3. *διακειμένου*: sine exemplo sic positum est. *διακεῖσθαι ἔν τινι* nihil est. § 4. *παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους*: emenda *τὸ νῶτον τὸν Χαρικλέα*, ut in ARISTOPHANIS *Avibus* 497:

λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,

et saepe alibi. — *ἔσχατον ἀνδράποδον*: *ἀνδραπόδων*, credo, ut *ἔσχατον Μυσῶν* pro *contemtissimo*, *vilissimo*. — *εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἐςρεβλούμεθα*: senarius, quales multos ALCIPHRON et caeteri omnes scribunt imprudentes; pro *ςρεβλοῦν Attici περιάγειν*. — *οὐκ* [*ὀλίγαις οὐδ'*] *εὐαριθμήτοις*: illi exquisite *εὐαρίθμητος* ponunt pro *ὀλίγος*. § 5. *πολλὰ καθηδυπαθήσας*: Egregius sane *'Αρεοπαγίτης* qui bonam partem patrimonii cum istis *dilapidasse* dicitur, nam hoc est *καθηδυπαθεῖν*. Legerim: *πολλάκις ἡδυπαθήσας μεθ' ἡμῶν*, quod quamquam non est gravissimi senatoris tamen flagitio caret et turpi opprobrio. — *ἐπίμπρατο*: veteres *ἐνεπίμπρατο*. In ultimis *ὡς ἂν* reprehendendum et *ἴσα* et *ἀπαχθείημεν*.

Epist. 44. *κατέχει τοῦ ἄςεος*: *Graecum* est *τὸ ἄςυ*, ut *κατέχειν τὸ θέατρον*. — *πᾶσα αὐτῷ ἀνέῳγεν ἡ οἰκία*: de *ἀνέῳγε* pro *ἀνέῳκται* diximus. Non *tota* domus ei patere dicitur, sed *unaquaeque*, itaque expunge articulum. § 3. *τύχη γὰρ παρὰ πάντα*: dele praepositionem. In proverbium abiit:

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ' οὐκ εὐβουλία,
Vitam regit fortuna, non sapientia.

Epist. 45. *ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου*: supple *ἐκ τοῦ συμποσίου*. — *πόρθησιν ἱκανήν*: nihil certius REISKII coniectura *καινήν*. § 3. *τούτων*: codd. *τούτων εἰ*, id est *τουτωνί*.

Epist. 46. *ὡς εὐτυχῶς*: malim *ὡς εὐτυχῶ*. — *Τραπεζόχαρον*: analogia postulat *Τραπεζοχάρων*. *παρακληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρπειν*: e Latinitatis ratione dictum: *coenae adhibitus*: *τέρπειν* quoque Graeculis debetur. — *φιλονεικείας*: lege *φιλονεικίας*. § 4. *Πιθακίωνα*: corrige *Πιθακνίωνα*. — *ἀνέτλημεν*: poëtis erat relinquendum pro *ἀνεσχόμεθα*. — *τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας*: brevius *Attici τῆς εὐημερίας*.

Epist. 47. *οὐδὲν δεινόν*: leg. *οὐδὲν ἂν δεινόν*. — *ἀωρία τῆς νυκτός*: *Attici τῶν νυκτῶν*. — *ἑαυτόν*: *ἐμαυτόν*. § 2. *διεσπάσθαι*: scribe *διασπᾶσθαι*. § 3. *κατεκρύβην*: forma sequior pro *κατεκρύφθην*. — *λέγω* imprudenti excidit pro *γράφω*. § 4. *νηὶ λύειν μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχών*: *Attici ναῦν ἀνάγεσθαι μέλ-*

λουσαν καταλαβών, imprimis περιτυχών ioculare est. — τὸ τίμημα: male pro τὴν τιμήν. § 5. τοσοῦτον — ὡς: scrib. ὥς'. — καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις: quamquam Graeculi passim abutuntur perfectis κέχρημαι, ἔσχηκα, aliis, tamen χρῆσθαι genuinum esse arbitror. — ἀπαναλώσω: ex ipsius sententia et consilio καταναλώσω rescribendum est.

Epist. 48. ἦγε συμπόσιον: non dicitur ut ἄγειν ἑορτήν, σχολήν, ἡσυχίαν, εἰρήνην. § 4. ἀμοιβή: recte a magistris improbatur cf. MOERIS, p. 80. § 5. μήτε οὖν ἐς νέωτα εἴη: *Atticorum* oblitus est ALCIPHRON, quibus in ea re solemne est dicere: μὴ ὥρασιν ἵκοιτο. Neque tamen ALCIPHRON potius quam scioli videntur culpandi, qui venustae et exquisitae formulae *Atticae*, quam perpauci intelligebant, substituerint interpretamentum vulgare, verbis de trivio sumtis. Μὴ ὥρασιν ἵκοιο *Atticis* et Atticistis tritissimum est. Tribus locis sine labe apud LUCIANUM legitur VIII. 6. 4. XXXIII. 5. LXVIII. 10. 5, quos primus indicavit CASAUBONUS ad ATHENAEUM p. 112. alios multos aliunde afferens. Recte autem sciolus, quod ὥρασιν interpretatus est ἐς νέωτα, nam promiscue haec dici solebant, nisi quod ὥρασιν antiquioribus placuit, ἐς νέωτα minus antiquis. Huius rei observatio prodesse poterit SIMONIDI, in cuius iambis apud STOBAEUM *Floril.* XCVIII. 16 vs. 9, 10 scribitur:

ἐς νέωτα δ' οὐδεὶς ὅςις οὐ δοκέει βροτῶν
πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν ἵξεσθαι φίλος,

ἐς νέωτα MEINEKIUS eruit ex νέωτοι; restituit, si quid iudico, interpretamentum. Verum est:

ὥρασι δ' οὐδεὶς κτέ.

quod dictum est eodem sensu atque in noto proverbio:

ἀεὶ γεωργὸς ἐς νέωτα πλούσιος.

TIMOCREONTI *Rhodio* apud PLUTARCHUM in *Themistocle* XXI, pro

κηὔχοντο μὴ ὥραν Θεμιςοκλέους γενέσθαι,

reddendum censeo:

κηὔχοντο μὴ ὥρας Θεμιςοκλῆ' ἱκέσθαι.

nisi μὴ 'ς ὥρας malis, ut apud THEOCRITUM est XV. 73:

κὴς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Leviter errat CASAUBONUS hanc imprecationem sic interpretans: *ne ad anni finem pervenias*, hoc est: (inquit) *ante annum vertentem moriaris.* Significat enim: *ne ad novi anni initium*

pervenias, hoc est, *anno vertente pereas.* Haud difficulter id colligas ex ARISTOPHANIS versiculo in *Equitt.* 419:

σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶθ', ὥρα νέα, χελιδών.

composito cum cantilena *Rhodiorum* apud ATHENAEUM VIII. 360. B.

ἦνθ', ἦνθε χελιδών
καλὰς ὥρας ἄγουσα.

Idem recte accepit verba ARISTOPHANIS in *Ranis* 381, quae ideo adscribam ut vetus mendum corrigam:

ἣ τὴν χώραν σώζειν φήσ' εἰς τὰς ὥρας
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

non de nihilo est, quod *Venetus* codex σώσει exhibet, nam quod ἢν — βούληται scriptum est, non εἰ — βούλεται indicio est poëtam non σώζειν scripsisse sed σώσειν.

Ad ALCIPHRONEM redeo: quod continuo sequitur τῆς ἀχαρίστου φωνῆς videtur ἀχαρίτου scribendum. Ἀχάριστος est *accepti beneficii immemor* non *iniucundus.*

Epist. 49. ὦ δαῖμον, ὅς με [κεκλήρωσαι καὶ] εἴληχας: manifestam interpolationem vides. Certam sedem habet in hoc argumento εἰληχέναι et apud poëtas λελογχέναι THEOCRIT. IV. 40.

Αἰαῖ, τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει

scribe λέλογχεν, vid. WYTTENBACHIUM ad haec verba PLATONIS in *Phaedone* 107. d. ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει. Rhetor ab aliquo comico integrum senarium sumsit:

ὦ δαῖμον, ὅς μ' εἴληχας ὡς πονηρὸς εἶ.

— ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων: antiqua verbi forma est συνδῶν, sed veteres in ea re dicebant συνοικίζειν, ut συνοικεῖν et συζῆν κακῷ τινι pro χρῆσθαι διὰ τέλους. § 4. κεκλήσομαι poëtis licet dicere pro κληθήσομαι: in vita communi significat κεκλημένος ἔσομαι.

Epist. 50. ἵνα καὶ τούτου κατασπαθήσασα οὕτως ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα: recte BERGLERUS τὰ τούτου — οὕτως male ex uno codice receptum est. Eruendum erat ex ἐπ': εἶτ' ἐπ' ἄλλον. § 2. πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἐνεδείξατο: dele τήν. § 3. mendosissima sunt omnia, et melius non tangere; quis umquam vidit τὰ προσόντα pro τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία, aut τεθῆναι (vel ἀνατεθῆναι) in tali re, aut ἀπολαύειν πλησμονὴν (vel ἀπολάψειν)?

Epist. 51. § 2. ἀχάριστοι: lege ἀχάριτοι. — ὡς ἄμεινον: scrib.

ὥς'. — ἐπιμαστᾶσθαι: quid sibi vult ἐπί? § 3. καὶ νεουργεῖν: uno vocabulo opus est καινουργεῖν. — ὀςέα: *Attici* ὀςᾶ. — πλήττοντες: *Attici* παίοντες. § 4. εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι: si per iocum dictum est, frigidus admodum iocus est; corruptum esse suspicor.

Epist. 52. οὔ μοι μέλει: veteres οὐδέν. § 3. λήσεται: veteres λήσει. — ἰσόρροπον: *Attici* ἀξίαν δίκην διδόναι.

Epist. 53. εἰσέφρησα: veteres addunt ἐμαυτόν. — ποῖ καταχθείην ἐζήτουν: veteres ὅποι neque καταχθῆναι eo sensu usurpabant. — καὶ εὐκαίρως ἐμφάγοιμι μόνος: pessime εὐκαίρως posuit pro ἐπὶ σχολῆς. Damnant unanimi consensu Magistri εὐκαιρία pro σχολή, εὐκαιρεῖν pro σχολὴν ἄγειν, vid. PHRYNICHUM, MOERIDEM et imprimis SUIDAM v. σχολή et σχολάζειν. Admonet de eadem ἀκυρολογίᾳ τῶν πολλῶν Interpres ad PLATONIS *Euthyphronem* pag. 6. c. Neque ἐμφαγεῖν bene habet: nihil minus homo parabat quam ἐμφαγεῖν, quod significat *raptim aliquid cibi capere*, et ille se per summum otium ingurgitare cibis furto paratis volebat. Ἐμφαγεῖν dicuntur illi, qui in aliqua trepidatione aut tumultu *festinanter cibo aliquo se reficiunt*, vid. XENOPHONTIS *Hellen.* IV. v. 8. τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν ἐμφαγοῦσιν ὅ τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίςην, αὐτὸς δὲ ὑφηγεῖτο ἀνάριςος. Cf. *Anab.* IV. II. 1, IV. v. 8. ubi legendum: ἐπειδὴ δ' ἐμφάγοιεν pro δέ τι ἐμφάγοιεν, nam perinde est φαγεῖν τι et ἐμφαγεῖν, ut πιεῖν τι et ἐμπιεῖν. Itaque in *Cyropaedia* VIII. I. 44. potior est scriptura ἕς' ἂν φάγοιέν τι quam ἕς' ἐμφάγοιέν τι. Eiusdem plane generis est ἐμπιεῖν, ut in *Cyrop.* VIII. I. 1. προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν ἔτι οὖσιν ἀμφὶ τὰ ἱερά, et illi stantes ad aram raptim cibo potuque corpora reficiunt. Praeterea ἐμπίνειν dicitur is, qui se poculis invitat complusculis et genio indulget, estque verbum plenum festivitatis et hilaritatis, quod in convivio laetitiaque perpetuam sedem habet. Conviva satur apud EPICHARMUM ATHENAEI VI. 236. A. πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ' ἐμπιὼν a coena se recipit domum. Absurdum esset in ea re ἐμφαγών, cui contrarium est ἐσθίειν ἐς κόρον: quod quum noster facere pararet in ἐμφάγοιμι aut ALCIPHRON erravit aut scribae. § 2. ἀδολέσχων: scrib. ἀδολεσχῶν. — κεῖθι: HOMERICUM pro ἐκεῖ. § 3. τοῖς ἀποτροπαίοις: excidit θεοῖς. — καὶ οὐκ ἠςόχησα: cuius preces exaudiuntur melius dicetur οὐκ ἀτυχῆσαι, quam οὐκ ἀςοχῆσαι.

Epist. 54. εἰς μέρη κατερρωγός: melius uno verbo διερρωγός. § 2. λίθοις ἐχρῶντο: mire dictum pro ἔβαλλον, magis mirum, quomodo hoc facere potuerint. § 3. ἤμην: Macedonicum pro ἦν. § 4. ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων ἐν ᾗ ταῦθ' ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέςατοι: dicam quid ALCIPHRON debuerit scribere, scripseritne aliorum esto iudicium. *Graecum* est: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων τάδε ἀλλ' Ἀθῆναι κτἑ. Ita loquuntur qui praesentem fortunam cum meliore, quae olim fuerit, comparant, aut suam moesti et queruli, aut alienam infesti et irati. Exempla collegit MATTHIAEUS ad EURIPIDIS *Troades* vs. 99:

ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλήν,
ἐπάειρε δέρην, οὐκέτι Τροία
τάδε καὶ βασιλῆς ἐσμὲν Τροίας,

luculentus imprimis est locus THUCYDIDIS VI. 77. οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν οὐδ' Ἑλλησπόντιοι καὶ νησιῶται — ἀλλὰ Δωριῆς ἐλεύθεροι. — λειποθυμήσας: *Graecum* est λιποθυμήσας et quidquid eodem modo est compositum primam corripit. Docet hoc analogia, quam usus poëtarum confirmat, editores malunt imperitos librarios sequi. — ἐν τούτῳ: melius omisisset.

Epist. 55. § 3. οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι: *Attici* ἰδεῖν. § 4. Πυθαγορικός: male pro Πυθαγόρειος. § 5. ἦν γάρ κτἑ.: legendum arbitror: εἶχε γάρ et φέρων expungendum. § 7. ἔρρεγχεν: *Attici* ῥέγκειν dicebant. § 9. οὔρει: pro ἐούρει. — ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων [ὁρώντων]: tolle emblema. ἐνεργεῖν a Graeculis sumtum est. § 10. οὐδείς ἐςι λόγος: lege οὐδεὶς ἔτι ἦν λόγος et recipe κεκλημένων pro κεκληρωμένων — ἀξιόθεα: barbarum est, repone ἀξιόχρεα.

Epistolam 56. non Θαμβοφάγος scripsit sed Θυμβροφάγος. § 2. τῆς οἰκίας γυμνὸν θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκβληθέντα ἐμπεσεῖν: sumta haec sunt ex ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 144.

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

itaque dele τῆς οἰκίας, restitue χρόνου, et expuncto ἐκβληθέντα emenda ἐκπεσεῖν, quo facto intelliges nihil deesse.

Epist. 57. φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται: melius χρῆται, tum φειδωλῷ mendosum esse apparet, quoniam ὁ μετρῶν potest φειδωλὸς esse, τὸ μέτρον non item. Emendandum φειδωνείῳ μέτρῳ. fidem faciat perelegans locus in THEOPHRASTI *Charactt.* XI. φει-

δωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον τὰ ἐπιτήδεια σφόδρα ἀποψῶν, et illic et apud STRABONEM VIII. p. 358 et POLLUCEM X. 179. restituenda est forma Φειδώνειος, quae sola *Graeca* est pro Φειδώνιος. — ἐν ταῖς ἑορταςικαῖς τῶν ἡμερῶν: veteres ἐν ταῖς ἑορταῖς. — νεουργεῖς: putide dictum de *calceis* pro καινάς. § 2. τὴν γλῶτταν διαμασῶμαι: pro δάκνω vel ἐνδάκνω non admodum lepide positum. — διανοίας: supple τῆς διανοίας.

Epist. 58. διαβολὰς ἀγενήτους: debebat ψευδεῖς. — τὰ νῦν δὴ ταῦτα cum βόσκων coniungendum. βόσκειν veteres cum contemtu dicebant et contumeliose fere de iis, quibus alimenta et merces ita dabantur ut omnia obsequerentur et parerent, quod etiam quum sine flagitio fieret tamen odiose dicebatur et videbatur exprobrari. Odiose dicuntur viri *uxores* βόσκειν, patres *liberos*, reges *parasitos*, amatores *scorta*: hi omnes sine contumelia eosdem τρέφειν dicuntur. Locus est in ARISTOPHANIS *Vespis* vs. 311.

τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

quem nemo umquam intellexit. Distingue:

ὁ παῖς: τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες;
ὁ πατήρ: ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ultima explicanda sunt ex similibus locis, qualis est apud PLATONEM in *Phaedone* p. 115. a. δοκεῖ γὰρ βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Cf. *Cyropaed.* IV. v. 46. — ὡς: et hic lege ὥςε. § 2. κοινοῖς κεχρήμεθα: imo χρώμεθα. § 3. τρέμε δακὼν τὸ χεῖλος: usitatius ἐνδακών. — τούτων εἷς: lege τουτωνί. — ὁπλομάχος καὶ ἀρήϊος: poëtica sunt.

Epist. 59. κατ' ὄναρ: certum est ὄναρ esse dicendum. Non tamen ALCIPHRONEM huic culpae affinem esse arbitror, sed κατ' ὄναρ lectori deberi, cui ἐδόκουν non erat satis. § 2. ποιμαίνειν τε [καὶ εἶναι] κατὰ τὴν Ἴδην: abiice interpolata verba. In sequentibus MEINEKIUS subinde vitiosas lectiones e *Veneto* codice recepit, quae mox de loco deiicientur et revocabuntur ἐπιπτάντα, ψαύειν et ἐξηγειρόμην, quod in ἐξηγρόμην est mutandum. § 3 πελάζειν a veterum *Atticorum* usu plane abhorret, a poëtis sumtum est, unde Graeculi multa mutuantur, quae fre-

quenti usu omnium trita in communem linguam recepta sunt, quale est illud ipsum ἐπιπτάντα, quod praecedit. *Attici* πέτομαι et ἐπτόμην dicunt, Poëtae πέτομαι, ἔπτην et ἐπτάμην, Graeculi ἵπταμαι et ἔπτην. Unde est διιπετῆ, quod sequitur, nisi e poëtis? in quo Rhetor iterum peccavit quod vetusto vocabulo affinxit de suo significationem quam voluit: διιπετής est ei *ab* IOVE *missus*. § 5. utiliter notabitur scripturae discrepantia in ἐξηγειρόμην et διηγειρόμην. In multis codicibus utrum δι an εξ scriptum sit oculis discerni non potest. Qui codicum inspiciendorum facultatem non habent, BASTIUM inspiciant in *Comment. Palaeogr.* pag. 711. Vix credas nisi id per multos annos diligenter observaveris quam saepe in compositis δι et εξ confusa in libris nostris lectores minus acutos et suspicaces ludificentur. De permultis locis, ubi hunc errorem deprehendi, unum nunc indicabo e LYSIA in eximia oratione κατὰ Διογείτονος. § 14. ἐν γὰρ τῇ διοικίσει, ὅτ' ἐκ Κολλυτοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν. Leguntur haec sine ulla vitii suspicione. At nemo nescit quid sit διοικίζειν, oppositum verbo συνοικίζειν, nota ars eorum, qui civitatem bello victam et subactam per vicos dispergunt, ne vires coalescant: notus est διοικισμὸς Μαντινέων, qui διῳκίσθησαν τετραχῇ, XENOPH. *Hell.* V. II. 7, in qua ipsa re idem verbum tritum est, unde iocus PLATONIS in *Sympos.* p. 193. A. Nihil aliud διοικίζειν significat, nihil aliud per naturam linguae significare potest. *Migrare* in alias aedes dicitur ἐξοικίζεσθαι, unde ἐξοίκισις, ut in *Pace* vs. 203.

ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;

opponuntur inter se ἐξοικίζομαι et εἰσοικίζομαι ut in AESCHINIS *Timarchea* § 124. ἐὰν δ' εἰς ἓν τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐργαςηρίων ἰατρὸς εἰσοικίσηται ἰατρεῖον καλεῖται, ἐὰν δ' ὁ μὲν ἐξοικίσηται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαςήριον χαλκεὺς εἰσοικίσηται χαλκεῖον ἐκλήθη, ubi codices omnes barbaras formas dant εἰσοικήσηται et ἐξοικήσηται, quas *Graecas* fecit STEPHANUS; nempe εἰσοικίσασθαι dicitur qui ipse ultro in aliquas aedes immigravit, εἰσοικισθῆναι, qui ab alio in aliquam novam sedem deductus est, quo facto uterque ἐνοικεῖν dicitur. Reddamus igitur censeo LYSIAE ἐξοικίσει et ἐξῳκίζετο et in ALCIPHRONE διηγειρόμην, quod nauci non est, abiiciemus, latentem in ἐξηγειρόμην veterem aoristi formam, Graeculis inauditam, ἐξηγρόμην in lucem revo-

cabimus. Denique in § 5 pro οἶ φέρει τὸ ὄναρ reposuerim οἶ ῥέπει et ἀληθίζεσθαι aoristo ἀληθίσασθαι anteposuerim. Μέλλω apud veteres praesens vel futurum habet: aoristo fere abstinent.

Epist. 60. τῶν ἐκεῖσε πλουσίων: pro ἐκεῖ. — εὐφυεῖς: *Attici* veteres εὐφυᾶς. — περὶ τὸ Κράνειον εἱλουμένους: *Athenienses* ἀλινδουμένους dixissent vel ἀλύοντας. Obiter hoc PLUTARCHO reddamus *Symposiac.* IV. 4. 5. τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἑκάστοτε καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας, ubi ἀναδιδόντας cedat verbo in tali re proprio ἀλύοντας. In extrema parte § 1. legitur ἀναστρέφειν, quod bene *Graece* ἀναστρέφεσθαι fuerat dicendum, cuius usus exempla afferre putidum est, nec facerem nisi eximium PLUTARCHI locum, in quo legitur, turpi mendo liberare possem. In vita CLEOMENIS cap. XXXIII. commemorat dictum eorum, qui CLEOMENEM *Alexandriae* apud PTOLEMAEUM et nequissimos aulicos videbant: οὗτος ὁ λέων ἐν τούτοις τοῖς προβάτοις ἀναστρέφεται. ut *Graeca* oratio sit utrobique articulum expunge. Dictitabant: οὗτος λέων ἐν τούτοις προβάτοις ἀναστρέφεται, quemadmodum de se ipse praedicat SOLON fragm. 36 in BERGKII *P. L.*

ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος

§ 2 ἀπομεῖναι διέλαθεν: requiro ἐνυπομεῖναι. § 3. ἀχαρίστους: et hic lege ἀχαρίτους.

Epist. 61. παρ' ἀναξίου ὑπομένειν: ALCIPHRON in *Graeco* sermone idem peccavit, quod ANTONIUS a CICERONE peccasse arguitur in *Philipp.* III. 9, quum in edicto scripsisset: *Nulla contumelia est quam facit dignus.* § 2 ἡμῖν ἐργαζόμενος: pro ἡμᾶς. — νεομηνίᾳ: *Attici* νουμηνίᾳ. § 3. ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι: melius sine τῷ. — ἀγαπῶ ἐκπορίζειν: veteres ἐκπορίζων. — τὴν πνύκα: repone πύκνα. — τὸ ἐν Μαραθῶνι: pro τὸ Μαραθῶνι, quod adverbium est, ut Ἐλευσῖνι, Σικυῶνι, alia. § 4 οἱ πατέρες: pro γονεῖς.

Epist. 62. μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον: corrige τρέφεται, ut in Terentiano *Andr.* I. v. 15. *aliquid monstri alunt*, tum τοῖν θεοῖν τοῖν Ἐλευσινίοιν *Graecum* est, ταῖν θεαῖν non est. Perpetua haec est describentium interpolatio, τὼ θεώ solent intactum praetermittere, τοῖν θεοῖν sicubi de *deabus* dici intelligunt, substituunt ταῖν θεαῖν, quae

forma *Atticis* tam ignota atque τὰ θεά. Nihil iis suboluit in ANDOCIDIS quae fertur oratione *de Mysteriis* § 113. ὑπ' αὐτοῖν Φημὶ τοῖν θεοῖν σεσῶσθαι, ubi saepius τὼ θεώ legitur ut in §. 114. τοῖν θεοῖν. ibidem evasit. § 29. 31, 32, 33 etc. At eaedem deae in *Vespis* vs. 376. significantur, ubi legitur:

ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ
ταῖν θεαῖν ψηΦίσματα.

et in *Thesmophor*. 285.

ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν

et 941 et 1151; omnino forma τοῖν. θεοῖν apud ARISTOPHANEM funditus deleta est, sed primo quoque tempore revocanda et formae ταῖν, αὐταῖν, ταύταιν, quae non minus vitiosae sunt quam τά, αὐτά, ταύτα eodem amandandae quo apud ISOCRATEM in *Panegyr*. § 73 pag. 55. ταῖν πολέοιν ταύταιν et de *Pace* § 116. τὰ πόλεε ταύτα amandavit unus omnium optimus codex *Urbinas*, qui solus τώ et τούτω in talibus servavit et τοῖν et τούτοιν. In *Panegyrico* § 17. libri omnes τὰς πόλεις ταύτας exhibent, *Urbinas* optime τὼ πόλη τούτω. coll. CHOEROBOSCO GAISFORDI p. 337, 12: παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ τούτω τὼ πόλη, λέγει δὲ περὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. Equidem omnibus locis et testimoniis veterum diu et multum perpensis in hanc sententiam tandem adductus sum, quam nunc satis habebo paucis dixisse: in pronominibus, adiectivis, participiis una atque eadem forma est triplici generi communis, τὼ, ὣ, αὐτὼ, τούτω, ἀλλήλω, τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε cet. τὼ Ἐλευσινίω θεώ. in participiis res manifesta est: notus est locus HOMERI *Iliad*. Θ. 455. IUNO et MINERVA πληγέντε κεραυνῷ et HESIODI *O. et D.* 197. Αἰδὼς καὶ Νέμεσις προλιπόντ' ἀνθρώπους et PLATONIS in *Phaedro* p. 237. D. δύο τινὲ ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἷν ἑπόμεθα, quibus multa similia et apud alios et in PLATONE leguntur. In his autem omnibus idem opinionis versatur error antiquorum Grammaticorum et aequalium, qui apparet in Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων in BEKKERI *Anecd*. I. p. 367, 33. ἀκολουθοῦντε: ἀντὶ τοῦ ἀκολουθούσα δυϊκῶς, οὕτως Ἕρμιππος. καὶ γὰρ κέχρηνται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις. Quamquam haec absurda sunt tamen ea res neminem magnopere movere videtur. *Utuntur masculinis pro femininis* idque *saepe* faciunt: quasi vero haec *masculina* sint et nonnumquam *aliter*

fiat. Nempe sunt haec communia, constanter utuntur veteres forma eadem, quia non est alia, et sicubi contra haec peccatur scribarum vitia et errores tenemus. Non potuit SOPHOCLES in *Oedipo Coloneo* vs. 1676. scribere:

ἰδόντε καὶ παθοῦσα,

sed qui in HOMERO contra metrum πληγεῖσα κεραυνῷ invexerunt facilius etiam παθόντε potuerunt loco deiicere, ubicumque autem τὰ, ταῖν cet. legitur (et optimos scriptores ea labes passim inficit) restituenda aliquando erunt *Atticis*, quibus solis uti potuisse tandem constet, et in fragmento SOPHOCLIS apud DINDORFIUM 761.

ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν

restituendum τὼ δύ' ἠπείρω et similiter alibi.

In eadem Epist. 62. § 2. legitur ὅσον οὐκ εἰς μακράν: *Atticorum* est ὅσον οὔπω vel οὐκ εἰς μακράν. § 4. οἶδα γὰρ οἶδ': lege οἶδα γὰρ ὅτι. — δεδήσονται: id est δεδεμέναι ἔσονται. requiritur δεθήσονται. — ῥαφάνοις: *Attici* ῥαφανῖσιν. — μαλακώτερος: emenda βλακικώτερος, coll. RUHNK. ad TIM. p. 61. — ἀθῴους τῆς τιμωρίας ἠφίει: τῆς τιμωρίας omissa oportuit.

Epist. 63. § 2. σιγῶ: corrige σιγᾶν. — κόλακα καὶ παράσιτον ἐξονειδίζουσαι: *Athenienses* ἀποκαλοῦσαι.

Epist. 64. τὸν υἱὸν εἰς φιλοσόφου φοιτᾶν ἐπέτρεψε: ἐπέτρεψε nihil est; solet ALCIPHRON προὔτρεψε. § 2. οὐ πρότερον γὰρ λόγων — ἀλλὰ τοῦ βίου: supple τῶν λόγων. — τῇ ἡμέρᾳ — νύκτωρ: opponuntur ἀττικιςί νύκτωρ et μεθ' ἡμέραν. — περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ: *Attici* uno verbo ἐγκαλυψάμενον. — περὶ χαμαιτυπεῖα εἱλούμενον: illi ἀλινδούμενον dicebant. § 2. αὐτὴ δέ: lege αὕτη δέ. § 4. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης: necessaria est in nonnullis et perpetua crasis, ut in his πολλὰ κἀγαθά. Eiusdem generis est quod PHOTIUS annotavit v. καλὸς κἀγαθός: λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός, in quo item saepe peccatur.

Epistolam 65. non Πηξάγωνος scripsit sed Πηξάγκωνος. Solebat, credo, factitare, quod ALCIDAMAS in LUCIANI *Convivio* § 14, qui καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο πήξας τὸν ἀγκῶνα ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς. — τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθήνησι: dici non potest: aut πλουσιωτάτους aut Ἀθηναίων scribendum. — οὕτω κεχυμένως — κέχρηται τῷ βαλαν-

τίῳ: corrige *οὕτως ἐκκεχυμένως*. § 2. *μουσουργῶν*: imo *τῶν μουσουργῶν* sic et § 3. *καὶ πρόσωπον αὐτῷ* corrige *καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ*. § 4. *λαλῆσαι ςωμύλος*: *λαλῆσαι* et ineptum verbum est et inepte abundat.

Epist. 66. *τὸν ἐκ Βρεντησίου*: supple *τ ὰ ἐκ Βρεντησίου*. — *τοὺς χειροήθεις* — *τιθασεύοντα*: nihil agit, qui mansuetum mansuefacit. § 2. *ἀσμένως*: solemni errore pro *ἄσμενος*. — *τὸν ξυρόν*. *Attici τό*. — *πανοῦργος καὶ σκαιός*; in *Attica* non potest idem *πανοῦργος* et *σκαιός* esse. — *κακοπαθῶς κοπίδας*: revoca *περιπαθῶς κοπίδα*, caeterum *κοπίδι ἀπορριζοῦν* facilius rhetores scribunt quam sani intelligunt.

Epist. 67. *παρθένον καλλίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον*: *καλλίπηχυν* e poëtis arripuit, *εὐδάκτυλον* non sane eleganter de suo finxit. in reliquis quoque oratio intumescit magis quam adsurgit. — *προσφύντα*: non poterat infelicius vocabulum reperire quam *προσφῦναι* de eo, qui *τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖ*. § 2. *ἀθάρας*: *Attici ἀθάρης*.

Epist. 68. *ἰλήκοιτε*: e poësi perantiqua sumtum — *λέβητά μοι ἐπιχέαι*: veteres *μου καταχέαι* vel *κατασκεδάσαι*. — *ἐξέχεον*: repone *ἐξέχεαν*. — *ψιλόν*: voluit, credo, *φαλακρόν*. § 2. *Λεωπρεποῦς*: corrige *Λεωπρέπους*.

Epist. 69. *τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ*: veteres *ἐν* omisissent. — *ἀπωμόσατο* [*καὶ ἀπελύσατο*] *τὴν αἰτίαν*: tolle emblema. § 2. *ἀμογητί*: codd. *ἀμηγέπη*. unus *ἀμογητί*, de infelici coniectura Graeculi. — *ἕτοιμός εἰμι παρέχειν*: *Athenienses εἰμί* omittere solent, et pro *τοῖς βουλομένοις* multo sanius *τῷ βουλομένῳ* dicebant.

Epist. 70. *σείειν κατ' ἀγοράν*: melius *συκοφαντεῖν*: tum pessime *γῆθεν* pro *ἐκ τῆς γῆς* posuit. § 4. *ἐπὶ μήκιςον χρόνον*: male pro *διὰ πλείςου χρόνου*. et hoc nimium pro *διὰ χρόνου*. — *οὐκέθ' ὁμοίως δεκτὸς οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν*: *δεκτὸς* manifesto mendosum est, in scriptura ΔϾΙCΤΟC latere mihi videtur ACTϾΙΟC, quo non est aliud epitheton parasito nostro accommodatius: *οὐκέθ' ὁμοίως ἀςεῖος*, *sicut antea urbanus*. — *ἀπεκέκλειντο*: vitiosa haec forma est, quamquam saepe occurrit in codd. *Attici κλῇσαι* dicebant et *κέκλῃμαι*, sequiores *κλεῖσαι* et *κέκλεισμαι*.

Epist. 71. *ἐν συμποσίοις*: lege *ἐν τοῖς συμποσίοις*. § 3. *τῷ χορῷ συντελεῖν*: nove dictum pro *συναγωνίζεσθαι* — *κλάζειν*: scrib. *κλῴζειν*.

Epist. 72. τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν: veteres ἔδραμον. § 2. κυσοδόχη: antiqua forma est κυσοδόκη, qua sola veteres utebantur. Sequiores hoc vitium passim impune antiquis affricuerunt. ξενοδοχίας legitur apud THEOPHRASTUM *Charactt.* XXIII. XENOPHONTEM *Oeconom.* IX. 10. ξενοδοχεῖν in EURIPIDIS *Alcestide* vs. 552. similia alibi. Non sunt tamen haec minus vitiosa quam foret δωροδόχος, ὁδοιδόχος, ξυροδόχη, ἱςοδόχη, alia. — εἰς τὴν ὑςεραίαν: male pro τῇ ὑςεραίᾳ. pro ἦγε restitue ἤγαγε. § 4. πρὸς τὴν ἐκφοράν: melius τὰ πρὸς τὴν ἐκφοράν. § 5. ψυχαγωγηθείς: apud veteres est *animo oblectatus*, numquam *ad inferos deductus.*

Epist. 74. § 2. γέλωτος δὲ ὑπόθεσις τοῖς χειρίςοις τἀμά: *Athenienses* pro γέλωτος ὑπόθεσις dicebant γέλως, ut SOPHOCLES *Oed. Colon.* 903.

ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε.

et DEMOSTHENES notissimo loco p. 47, 6 γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασιν. Recte etiam LUCIANUS in Epigr. I.

ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

praeterea ὑπόθεσις pro *argumentum* et *materia* novicium est, denique ἡ non potuit omitti, neque ab ALCIPHRONE omissum esse puto.

Restant fragmenta quaedam et in his bona pars Epistolae paulo lascivioris, sed aliquanto venustius scriptae, quam sunt reliquae omnes. Et his aliquid otii impertiar.

In fragm. 3. μέση γὰρ ἕςηκα ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἔρωτος: ita demum bene dictum erit, si ἀπό expunges.

Fragm. 4. ἐοικότας: ἐοίκασιν, ἐοικέναι, ἐοικώς sequiorum sunt, Veteres *Attici* semper εἴξασιν, εἰκέναι, εἰκώς dicebant, unde εἰκός haesit apud omnes, in caeteris peccabatur. Legitur nunc quidem in *Vespis* 1142.

ἐοικέναι μάλιςα Μορύχου σάγματι.

ut olim in *Nubibus* 185.

τῷ σοι δοκοῦσιν ἐοικέναι;

sed quemadmodum hic εἰκέναι dudum repositum est, sic illic προσεικέναι repone, comparato loco in *Ecclesiaz.* vs. 1161. § 3. κκαὶ βαρύ τι δοκεῖν προσπνέειν: veteres προσπνεῖν, tum ἐδόκει requiritur.

Fragm. 5. § 2. *πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν*: putide pro *ὑμνοῦσιν*, ut mox *τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις*. in eo verbo prorsus obsoleta est vis antiqua, quae optime apparet in EUPOLIDIS versiculo:

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

§ 4. *ὅλης σελήνης*: antiqui *πλήρους*.

Fragm. 6. *οὐκ οἶδα πόθεν*: scrib. *οἶδ' ὁπόθεν*. — *ποῦ ἀθρόαι*: imo vero *ποῖ*, ut saepe apud PLATONEM, *ποῖ καὶ πόθεν*; aut apud alios *ποῖ δὴ σύ*; et similia. — *τίνος ἄπιτε ἐκπιεῖν ἀγρόν*: duo sunt in uno vocabulo vitia, alterum scribarum, Rhetoris alterum. *ἐκπιεῖν* in *καταπιεῖν* corrigendum est, quo verbo nihil est in ea re tritius, sed *καταπιόμεναι* dictum oportuit. § 6. *πρός γε τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός*: ineptum est *γε*, quod in *τε* refingendum. § 7. *κατακλιθῆναι*: sequior forma librariis imputanda, ALCIPHRONEM dedisse *κατακλινῆναι* demonstrat praecedens § 6 *κατακλινῶμεν*, qua forma et alibi recte utitur. — *ταπητίων*: usitatius *ταπήτων*. tum coniungenda sunt: *Νὴ Δί', ἀλλ' ἔχει τι πλέον.* quod vulgatur *τοι τι* dittographia est. Cives *Attici ἔχει γέ τι* dixissent. § 8. *ὡραΐζον*: veteres *τρισυλλάβως* solent *ὥρᾳζον* et *ὡρᾴζομαι* ut *ματᾴζω, τερᾴζω*, alia, de quibus PIERSON. ad MOERID. p. 70. EUPOLIDIS anapaesti leguntur in BEKKERI *Anecd.* I. p. 43, 15.

ὡραϊζομένη καὶ θρυπτομένη

necessarium est, ut vides, *ὡρᾳζομένη*. § 9. *ἀηδόνες ἐψιθύριζον*: infeliciter hoc verbum de lusciniarum cantu posuit. § 11. *ἀλλ' ἐπαλλήλοις*: coniunctim scribe *ἀλλεπαλλήλοις*. § 12. *οἶδας* nemo veterum dixit sed *οἶσθα*. § 15. *οἱ ἄνθρωποι*: nusquam infelicius quam hoc loco *οἱ ἄνδρες* desiderantur. § 16. *ἐμφαγεῖν*: dixit rhetor ad similitudinem verbi *ἐντραγεῖν*, quo ipso multo melius fuisset usus. — *βοτρύες*: olim semper *βοτρῦς*. — *λαγωδίων νῶτα*: imo *λαγῳδίων*: paulo usitatius est *λαγίδιον*. § 18. *μέχρι — θέλειν*: *Graece* non potest aliter dici quam *μέχρι τοῦ θέλειν*. Unum superest in ultimis: *εἰ μὲν οὕτως ἔσχηκας μαλακῶς — εἰ δέ κτέ.* apertum est *ὄντως* olim scriptum fuisse. Video hoc MEINEKIUM praecepisse, qui permultas incertas et *παρακεκινδυνευμένας* correctiones recepit, complusculas certas et manifestas in annotatione delitescere maluit, de qua re alias dicam. In extremis quoque apparet quam parum Rhetor antiquorum sanitatem orationis assequi et imitari potuerit. Per-

fectum ἔσχηκας perperam ponitur in ea re, quam quis plane praeteriisse putet, ut nihil supersit. Debebat ἔσχες: peccavit cum plurimis, sed peccavit, et sic ALCIPHRONEM depono de manibus.

CAPUT VI.

Venio nunc ad LUCIANUM, qui ad hunc diem scatet vitiis erroribusque. Multa deliquit ipse, non satis perspecta in omnibus consuetudine loquendi Antiquorum, ad quos se tamen quam poterat diligentissime in scribendo componebat, aut non ubique commode recordatus quem usum, quam proprietatem orationis antiquae et probae et incorruptae apud illos recte dudum animadvertisset seduloque magna cura et impenso studio notasset. Passim in LUCIANI scriptis apparet, quantum curae huic rei impertiatur, ut ne soloeca, ne barbara, ne plebeia dictione utatur, quanto labore optimos auctores imitari et referre satagat: apparet ad quorum exemplum orationem suam exigat et nihil ei rectum et sincerum videri, quod non idonei scriptoris fide nitatur; apparet simul quam negligenter et inepte plerique omnes tum loquerentur, quam incredibilis socordia, quam foeda inscitia sermonis fuerit vel in doctissimis, ut quidem videbantur, dicendi Magistris et Rhetoribus et Grammaticis. Horum alii summa impudentia vitiosissimam aequalium dictionem pauculis vocabulis antiquis distinguebant et comebant, caeterum volutabantur in iisdem, quibus vulgus, sordibus, ne abiectissimis quidem abstinentes, quibus si quando ab elegantioribus arguerentur, poëtam vel scriptorem aliquem veterem testem et vindicem mentiebantur. Alii alio genere insaniae ineptiebant: imitabantur HERODOTUM vel THUCYDIDEM in hunc modum, ut ex eorum libris lacinias et veluti centones admixtis vocabulis de trivio sumtis consuerent: alii quidquid olim esset obsoletum et intermortuum ex Antiquis corradebant, addebant monstra verborum a se stolide ficta, eaque ut tesserulas in pavimento componebant. Non deerant his omnibus auditores, ita uti fit, et admiratores aliquanto etiam stolidiores, qui stupebant ad ea quae non caperent, et ne viderentur non intelligere malebant plaudere. Castigat istorum ineptias LUCIANUS et inscitiam ar-

guit et exagitat impudentiam, saepe urbane et iocose sed mordacioribus iocis, saepius indignabundus et iratus, ut contemtus appareat et odium. Idem, ut oportet vitiorum osorem et insectatorem, summa ope nititur, ne quid eiusdemmodi ipse committat; imbibit, quantum potuit, veterum nitidam et tersam dictionem, cogitandi serenitatem, loquendi sanitatem. Quod aliis suadet et commendat, ipse primus intento studio peregit: quam viam longam et arduam ad veram dicendi scribendique laudem contendit solam ducere, eam ipse indefesso labore emensus est, neque aerumnas pertaesus neque imperitorum voculis deterritus, neque stultae multitudinis iudicio quidquam tribuens, sed suo fretus veterum lectione subacto. Multa sunt apud eum de eo argumento egregie dicta et praecepta, ex quibus unum adscribam. Docet LEXIPHANEM (34, 22) quemadmodum bene scribendi facultatem sibi comparet: *ἀρξάμενος*, inquit, *ἀπὸ τῶν ἀρίϛων ποιητῶν καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγεγυμνασμένος· παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιϛα ἀπανθισάμενος ἔσει τις ἐν λόγοις.* Quis autem hoc melius et diligentius fecit quam LUCIANUS ipse, qui nullam aliam laudem acrius expetit quam ut illos feliciter videatur referre? Quam sit idem diligens et anxius orationis sanae et propriae exactor observatorque, quam lubenter in huiusmodi argumento versetur, ut usum loquendi acute definiat et proba a vitiosis sine ineptiis distinguat, vel unus libellus abunde demonstrare possit, qui *ψευδοσοφιϛὴς ἢ σολοικιϛής* inscribitur. Quod in eius libri fine scripsit, postquam exemplis compluseulis aperuerat ex usu veterum certa discrimina verborum, quibus aequales omnes promiscue abutebantur, viam mihi optime muniet ad id quod demonstrare paro: *ταῦτα*, inquit (76, 10), *ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρά τισι, βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἑκάϛῳ.* Hoc ipsum in ipso LUCIANO luculenter cernitur. Si quid de genere hoc notatum et observatum haberet, non in naturam vertebat sed identidem imprudens ad aequalium negligentiam delabi solebat. Apud sequiores *ianua patet* dicitur *ἀνέῳγεν ἡ θύρα*, apud veteres, si quando *ἀνέῳγεν* occurrit, imperfectum est signifi-

cans *aperiebat*. PHERECRATES apud BEKK. *Anecd.* I. p. 399.

οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν.

Qui ab Oratoribus *Atticis* et Comicis et PLATONE *Graece* discit facile hoc animadvertet, docti *Grammatici* notaverunt. LUCIANUS ipse in ψευδοσοφιςῇ § 8. ita ludificatur magistellum, qui se quemvis soloecismum statim deprehendere iactabat: ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι. — εἰπὲ μόνον. — ἀλλ' εἶπον. — οὐδέν γε ὥς' ἐμὲ μαθεῖν. — οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέῳγεν; — οὐκ ἔμαθον. At idem huius rei immemor imprudens in scribendo aequales sequitur 10, 4, 1. τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα. 49, 29. ἀνεῳγόσι τοῖς σώμασιν et 66. 4 ἥν πως ἀνεῳγυῖαν ἔτι τὴν παλαίςραν καταλάβωμεν, et bis illud ipsum ἀνέῳγεν ἡ θύρα. 45. 30 et 32. Eodem modo saepe meliora non nesciens sequitur deteriora, plerisque omnibus eadem peccantibus.

Nihil propemodum eorum, quae in ALCIPHRONE reprehendimus, non est idem a LUCIANO commissum, qui nonnumquam in iisdem incorruptum usum antiquae linguae retinet, subinde ad vitiosam aequalium consuetudinem deflectit. Verbum γαμεῖν habet apud veteres has formas: γαμῶ, γαμῶ, ἔγημα, γεγάμηκα et γαμοῦμαι, *nubo*, γαμοῦμαι, ἐγημάμην, γεγάμημαι: apud sequiores γαμῶ, γαμήσω, ἐγάμησα, γεγάμηκα et γαμοῦμαι, γαμηθήσομαι vel γαμήσομαι, ἐγαμήθην, γεγάμημαι. Numquam veteres γαμήσω aut ἐγάμησα aut ἐγαμήθην aut γαμηθήσομαι aut γαμήσομαι dixerunt. Atticistae et LUCIANUS interdum antiquos, saepissime aequales sequuntur errantes. Saepe γαμήσω occurrit, semel γαμῶ *uxorem ducam*, in *Timone* (5. 52) ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῷ θεός, ἐς νέωτα καὶ παιδοποιήσομαι, librarii non sunt suspicati futurum esse et sic evasit, at vide quid continuo sequatur: Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων (corrige λαβών). Qui modo γαμῶ dixerat, γαμεῖς, opinor, subiunxerat, ut solent οἱ εἰρωνευόμενοι alicui sua ipsius verba occinere. Peccaverint librarii etiam aliis locis aliquid, tamen saepius in ipso scriptore culpa haerebit. Recte legitur ἔγημα 8, 16, 1. et γῆμον in versu hexametro ALEXANDRI impostoris 32, 35. contra passim γαμήσω et ἐγάμησα apparent, ut γαμήσειας 8, 5, 4. 51, 6. γαμήσας 30, 13. γαμήσεις 51, 8. γαμήσειν 51. 9. 67, 7, 2. γαμήσει 61, 22. et alibi saepe. Recte monet POLLUX III. 45.

γῆμαι ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται, γήμασθαι δὲ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, οὐ γαμηθῆναι, sed peccant scriptores. Apud PLUTARCHUM legitur *γαμηθῆναι* in *Theseo* 20, *Cicer.* 29, *γαμησομένην*, *Artax.* 26, *γαμηθείσης Anton.* 2, *γαμηθεῖσαν Caes.* 5, similia alibi. In eadem re alius est LUCIANI et Graeculorum error: verbum priscum et olim intermortuum revixit *ὀπυίω* sive *ὀπύω*, quod apud HOMERUM significat *γεγάμηκα*, idem in SOLONIS legibus exstabat, quod et aliunde notum et imprimis ex HESYCHIO v. *Βεινεῖν* (antique pro *βινεῖν*): *παρὰ Σόλωνι τὸ βίᾳ συγγίνεσθαι* (sic leg.), *τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπύειν*; hinc sequiores arripuerunt fere lascivo sensu, quo et LUCIANUS subinde abutitur, ut 17, 41. *Τηρεὺς δύ' ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων*: emenda locum 35, 12. *οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον ἠξίουν μεταςειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν κελεύειν αὐτὸν [συνεῖναι καὶ] ὀπυίειν*, satius erit *τινά* reponere pro *τινάς* et *συνεῖναι καί* expungere. Eodem sensu lascivo et spurco Graeculorum seri nepotes, qui nunc *Graeciam* incolunt, *γάμος* et *γαμεῖν* dicuntur dicere. Caeterum quemadmodum futurum *γαμῶ* propemodum interiit, sic rarae quaedam longo intervallo apud LUCIANUM emergunt reliquiae formarum similium, quae olim apud omnes ante ALEXANDRI mortem solae vigebant. Futurum est 14, 27 fin. *ὑμᾶς ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν*, si quid scribis suboluisset nunc *παρακαλέσομεν* legeretur, ut *καλέσειν* 32, 19. *προσκαλέσομαι* 47, 9. *τελέσειν* 67, 11, 2. *ὑποτελέσειν* 41, 55. *ἀποτελέσειν* 30, 11. *ἐλάσειν* 66, 33. *παρελάσειν* 42, 22. *διασκεδάσομεν* 67, 9, 5. *ἀπολέσων* 42, 33. alibi. Bis in eodem verbo peccatum est 42, 31. *κἀγὼ οὐδέν τι τοῦ παρακαλέσαντος εἰς τοῦτο δεόμενος*, ubi certa lex sermonis iubet futurum ponere; *τοῦ παρακαλοῦντος* genuinum esse arbitror, quod primum in *παρακαλέσοντος* abierit, deinde in aoristum. In multis horum anceps et ambigua res est statuere utrum scriptor ipse an scribae et scioli arguendi sint: in nonnullis numquam id satis certo indicio poterit definiri; hoc utique in LUCIANO, ut in ALCIPHRONE, ut postea in aliis, satis habebo vicisse, non omnia imputanda esse utcumque foeda et turpia vitia hominum temporumque iniuriis, sed bonam partem vitiorum natum esse negligentia eorum ipsorum, qui sermonem veterem, quem ad amussim satagebant referre, non satis ipsi tenebant, ut non saepius ridicule et turpiter hallucinarentur.

Unum vidi philologum, antiquae linguae *Graecae* insignem in modum peritum, qui LUCIANUM ipsum ausus sit summo iure corripere: ELMSLEIUS est, qui ad *Acharn.* 1167 scribit: »*quod dixit Lucianus Timone* p. 161, *κατέαγα τοῦ κρανίου non magis Atticum est quam ἵπτατο, ἀπαντώμενος, καθεσθείς et reliqua portenta, quae Lexiphani suo exprobrat.*" Decepit LUCIANUM fallax analogiae species, et quia *κατεαγέναι τῆς κεφαλῆς* apud Oratores et Comicos et PLATONEM lectitarat, opinatus est *τοῦ κρανίου* item bene et venuste dici posse. Equidem eiusdemmodi errores in LUCIANI scriptis permultos mihi deprehendisse videor, quorum partem nunc expromam, libereque quod sentio aperiam, nihil morans semidoctorum obstrepentium voculas, qui hanc rationem nescio quomodo periculosam litteris esse clamitant. Nihil cuiquam ea res apportabit mali, nisi iis fortasse, qui non satis docti et ab iudicio infirmiores de illis rebus iudicant, quas non penitus habent cognitas et perspectas. Permulti anni sunt, ex quo LUCIANUM diligenter et lubenter lego atque relego, eumque cum scriptoribus *Atticis*, ad quorum imitationem se totum composuit, sedulo comparavi et comparo. Nihil in eo reprehendam, quod mihi obiter inter legendum subnatum sit, sed ea, quae mihi dudum animadversa diuturnus legendi et meditandi usus plane confirmavit. Si quis mecum forte contendet, eum mihi velim adversarium dari, qui et bene *Graece* sciat et in LUCIANO sit versatissimus, namque ita demum *ἀγαθὴ ἔρις ἥδε βροτοῖσιν* et quod verum est consensu agnoscetur. BEKKERUS autem in LUCIANO vix fecit operae pretium: quod scripta Lucianea aliter disposuit nihil est, quod spuria seposuit tacitus, non est magnum: correctiunculas complusculas, et pauculas emendationes in ordinem recepit suas, plures aliorum, in qua re nescio quo iudicii errore multas optimas et certas emendationes sprevisse videtur, nisi forte repertas esse ignoravit. Quod autem subinde in LUCIANI verbis et codicum scripturis novavit aliquid, quis est per multos annos in *Graecorum* scriptorum oratione emendanda versatus, qui non in quolibet scriptore ad primam statim lectionem tralaticia quaedam menda et vitia nullo negotio tollat et locos multos aegros et male habitos perite restituat, quae saepe alibi sanarit iisdem remediis ad salutem revocans et alia quaedam vitiosa et

distorta refingens ad naturae normam et *Graecorum* usum? BEKKERUS autem raptim LUCIANO semel iterumque perlecto et, si quid sibi inter legendum subitae correctionis in mentem venisset, annotato, novum librum properavit edere, namque eo morbo laborat, quem malo dicere verbis maximam partem Epicharmeis:

οὐ φιλόλογος τύγ' ἐσσὶ, ἔχεις νόσον, χαίρεις ἐκδιδούς.

ex qua re bonae litterae et ars critica non multum capiunt emolumenti. Sic enim monstra et portenta scripturarum et lectionum in LUCIANO inveterant, quae diligentior et intentior editionis cura deprehendisset et procurasset. Dabo primum exempla quaedam, ne immerito LUCIANUS plectatur, ubi deliquerunt alii, deinde ipsius errores quosdam et vitia indicabo. Legitur 51, 8. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος εὖ οἶδ' ὅτι ἀπορήσεις καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὁποτέραν τ ρ α π η τ έ ο ν. Neminem advertit extrema barbaries in τραπητέον. Corrige: ὁποτέραν τράπῃ. Foedius etiam 5, 47. retinuit BEKKERUS φόνου τάχα προσκεκλήσῃ με. Quod LUCIANUS scripsit προσκεκλήσομαι non caret errore: significat enim ἔσομαι προσκεκλημένος et non hoc TIMON cogitat sed προσκληθήσομαι. Saepe in hunc errorem incidunt sequiores, numquam veteres. Notavimus in ALCIPHRONE, in LUCIANO saepe deprehendi ut 47, 14. αὗται δὲ ἐς ὕςερον δεδικάσονται, ubi ἐκδικασθήσονται dictum oportuit. Non minus foedum est 52, 29. καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν δ ι α τ ε θ ή σ ε σ θ α ι τὴν διατριβήν pro διαθήσεσθαι. Librarii peccarunt in *Timone* § 53. διώρυκται pro διορώρυκται, 15, 48. ὀσφρᾶται pro ὀσφραίνεται. In 37, 55. editur ἀγνώμων ἂν εἴην ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κ α τ α δ α σ θ ῆ ν α ι τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών, pro καταδασθῆναι, quod ne *Graecum* quidem est, emenda κατεδεσθῆναι. Scribitur 58, 14. ἀνοιγείσης barbare pro ἀνοιχθείσης et barbare 70, 11. εὐωχήσωνται ubi repone: ὅπως θύσουσι καὶ εὐωχήσονται. Non melioris notae ibidem legitur verbum ab ipso BEKKERO fictum μονοχιτωνῶν: debuerat μονοχίτων ὢν dare. Soloecum est 60, 16. φέρε ἀπολογήσομαι pro ἀπολογήσωμαι et 65, 7. προκατεδεῖται pro προκατέδεται et 67, 7, 3. καταλείψασαν pro καταλιποῦσαν, ibidem male προσίῃ legitur pro προσίεσαι et ἀπεμύκτισας pro ἀπεμυκτήρισας. Turpiter editur 67, 15, 2. πρυτανεῦσι pro πρυτάνεσι. Suspecta mihi admodum forma est, quae occurrit

24, 2. φασὶ πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ pro πυρέττοντας: certa labes est et Editori pudenda in ἀπ' αὐτοῦ pro ὑπ' αὐτοῦ. ne hoc quidem LUCIANO est imputandum quod praecedit ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς. si ἔπαυσε dedisset λοιμώττοντας addidisset, dedit ἐποίησε. Corrigendum erat 8, 22, 1. παιδοποιεῖς in παιδοποιεῖ, nam constanter παιδοποιεῖσθαι dicebant. Male BEKKERUS servavit 26, 29. et 46, 23. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν et ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, quae scriptura, quamquam sexcenties in codicibus recurrit, manifesto absurda est. Qui *civem* ad coenam vocat dicitur ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν, qui *hospitem* καλεῖν ἐπὶ ξένια, eaque res τὸ δεῖπνον appellatur et τὰ ξένια; saepe ξενίων et ξενίοις legitur: nihil horum movit librarios, qui fere ubique ἐπὶ ξενίᾳ dare solent: scribarum auctoritas doctos trahit, quod contra oportebat. Soloecum est 1, 2. ἑρμογλυφεύς, quae forma aeque vitiosa est ac si quis ζωγραφεύς vel κοροπλαθεύς voluisset dicere. *Graecum* est ἑρμογλύφος, quod in eodem libro paulo ante recte legitur. Pro ἔνορχιν. 8, 4, 1. et alibi reponendum fuerat ἐνόρχην. In *Lexiphane* 34, 11. θεοεχθρίᾳ σχεθεὶς plane barbarum est, a θεοῖς ἐχθρός derivabant θεοισεχθρία, quod apud ARISTOPHANEM et DEMOSTHENEM vix evasit. Exstincta est a Graeculis forma vetus 46, 24. ubi quaerit ex ICAROMENIPPO IUPITER an sibi *Athenienses* τὸ Ὀλύμπιον ἐπιτελέσαι διανοοῦνται: quantum periculi a Graeculis impendeat formis, in quibus ιει concurrant, ostendet hic locus in *Lexico* PHOTII v. Ὀλύμπια: τὰ ἐν Πίσῃ Ὀλύμπια καὶ τὸ ἱερὸν Ὀλύμπιον πενтασυλλάβως ὡς Ἀσκληπιεῖον: qui ne hic quidem Ὀλυμπίειον dederunt, quid alibi fecisse censeas? Nihil est quod ab illis non exspectaveris. Scribae, qui scholion ad *Odyss.* θ. 186. de forma *Attica* ἦ pro ἦν describebant, in omnibus exemplis, quibus haec doctrina confirmatur, pro ἦ omnes ἦν dederunt. In BEKKERI *Anecd.* I. p. 449, 31. ἀρχιερέων: οὐκ ἀρχιερέα, Πλάτων ἑνδεκάτῳ Νόμων, ὀξεῖαν μέσην συλλαβήν: neque librario neque BEKKERO in mentem venit ἀρχιέρεων scribere. Elegans vocabulum *Atticum* intercidit 3, 12. πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσι: nihil significat τὸ καθαρόν, restitue τὸ καθάρειον, quod inter lautitiam et sordes medium genus est, frequens apud *Athenienses*, qui elegantiores quam ditiores MENANDRO suggesserunt, quod in proverbium abiit:

ἐς τὰ καθάρεια λιμὸς εἰσοικίζεται.

BEKKERUS nondum perspexit καθάρειος Graecum esse, non καθάριος, quod retinuit 8, 6, 4. Quamquam τὰ χρυσᾶ ἔπη sunt sequioris aetatis, tamen ab hac labe immunia sunt recteque legitur vs. 35:

Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.

in seq. § 13. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν μεταξὺ ἐπαιδεύετο, expunge ἃ ἦν. In *Timone* 5, 38. ἐχρῆν μὲν ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα, vitium alunt haec verba, quod ita deprehendes si memineris κατηγοροῦμαι vel κατηγόρημαι vel κατηγορήθην ἐγὼ dici non posse, sed κατηγόρηται ἐμοῦ: itaque οἱ κατηγορούμενοι apud eos tantum apparent, qui antiqui sermonis turpiter ignari sunt pro οἱ φεύγοντες, ut in oratione, quae ANDOCIDEM auctorem mentitur *de Mysteriis* § 6. verba ὥςε ὑμᾶς πολὺ ἂν ἥδιον δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν κατηγόρων ἢ παρὰ τῶν κατηγορουμένων vel sola fraudem retegant. Dicebant τὰ κατηγορημένα et τὰ κατηγορηθέντα, idque ipsum LUCIANUS dixerat sed πρός intercidit, ut sexcenties, ob siglam librariis sequioribus non intellectam: restitue πρὸς οὕτω πολλά: similiter in vicinia § 27. ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα *Graecum* erit, si πρὸς τὰ τηλικαῦτα repones, ut 12. 1. ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Sed leviora haec sunt et in aliud tempus seponenda: turpissimum mendum est ab ipsis Editoribus invectum in libro: *Quomodo sit Historia conscribenda* 25 § 49. ubi historico haec praecepta ponuntur: μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, — ἀλλ' ἐς τοὺς ςρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο κἀκεῖνο ἀκηκούσθω: quis umquam foediorem vidit barbariem quam in ἀκηκούσθω? ἤκουσμαι et ἠκούσθην *Graeca* sunt et saepe leguntur. Gratum PLUTARCHO feceris, si ei in vita *Marcelli* cap. V. ἐπεὶ τρισμὸς ἠκολούθει μυός, reddideris ἠκούσθη, *auditus est* soricis occentus, non *sequebatur*. Nihil est facilius quam LUCIANI manum restituere. In codicibus est ἀκηκόστω, ἀκήκοστο, ἀκηκούστο, ἀκηκούστω, ἠκήκουστο, corrector temerarius tandem dedit in duobus libris ἀκηκούσθω, idque imperite probavit FRITZSCHIUS, quem caeteri incauti sequuntur. In ἀκηκόστω, quae prima est mali labes, male latet vera scriptura ἀκηκοέτω, quales formae LUCIANO sunt in deliciis, ut in eadem § ἐοικέτω. ibid. § 45. βεβηκέτω. 51, 23. κεχηνέτω. 70, 17. ὀξὺ δεδορκέτω. Hac for-

mae omnes neque antiquae sunt neque probae: apud veteres paucae quaedam sunt formae a perfectis derivatae, omnes in -θι exeuntes ἕϛαθι, τέθναθι, βέβαθι, τέτλαθι, κέκραχθι, δέδιθι, ἴσθι, πέπισθι (non πέπεισθι. AESCHYL. *Eumenid.* 598 sq.:

πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ.
νεκροῖσί νυν πέπισθι μητέρα κτανών.

vulgata scriptura nihilo est deterior quam εἶσθι pro ἴσθι) ἄνωχθι, in quibus omnibus reliquae personae in penultima extra syncopen retinent vocalem α ex ipsa natura *Graeci* sermonis. Κεχηνέτω, δεδοικέτω, ἑϛηκέτω, βεβηκέτω, ἐοικέτω cet. tam prava sunt atque si quis pro λεξάτω aut ἀρήξατε vellet λεξέτω dicere aut ἀρήξετε. Apud Graeculos fictae sunt formae, quas pueri didicimus, τέτυφε, τετυφέτω κτέ. hinc labes *Atticos* infecit. In *Vespis* vs. 415:

ὤγαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκράγετε,

nuperrime demum recepta est scriptura codicis *Ravennatis* κεκράγατέ. In *Acharnensibus* vs. 133 vulgata scriptura erat:

ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνατε,

quum ELMSLEIUS perperam κεχήνετε recepit idque usque ad BERGKIUM inveteravit. Nesciebat haec omnia LUCIANUS et cum aequalibus credo omnibus errabat dederatque ἀκηκοέτω, in qua forma gliscentem in codicibus labem et correctorum temeritatem est operae pretium cognoscere.

Quam vitiose editur 66, 32. οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα, quam prope abest vera lectio ἐναντία θησόμενος. In eodem loco pro ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις verum est ἐμβάντες ἐς τὰς τριήρεις mox in τὰ πλοῖα διαρκῆ expunge articulum et in τὰς πόλεις ἀτειχίϛους λαβόντες supple ἀτειχίϛους οὔσας: in sequenti § ὕπαρχοι ἑκάϛῳ ἔθνει ἐπεισαχθέντες sensit BEKKERUS subesse vitium et ἐπιταχθέντες recepit, sed non ita *Graeci* loquuntur sed ἐπιϛαθέντες. Quod legitur 5, 56. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν nemo dicebat sed σὴν δ' αὐτοῦ. In 8, 2, 2. retinent vitium, quod alibi perite sustulerunt, βοϛρύχους τῇ μίτρᾳ ἀνειλημμένος, et hic ἀνειλημμένος erat revocandum. ibidem male legitur ὑποδέου χρυσίδας, repone ὑποδοῦ. Passim sine vitio scribitur ἀναδούμενος, διαδούμενος, ὑποδοῦνται. Simili modo 33, 18. pro περιδέοντες, rescribe περιδοῦντες, 42, 38. προσδοῦσι pro προσδέουσι. Recte scriptum est ἀναδοῦντι et ὑποδοῦνται 52, 11

et 13. Eadem negligentia in verbo λούειν formis probis veterum substituit formas sequiores. Antiqui constanter breves vocales post diphthongum elidebant, ut nemo nescit. Dicebant ἔλου, ἐλοῦμεν, λοῦμαι, λοῦσθαι, λούμενος. Graeculi nihil horum retinuerunt: hinc λούεσθαι, λουόμενος et similia vel in *Atheniensium* scripta se insinuarunt. Quis ferat in LYSIA orat. I § 9. ὁπότε λούεσθαι δέοι pro λοῦσθαι? In XENOPHONTIS *Hellen.* VII. II. 22. bene DINDORFIUS edidit κατελάμβανον τοὺς μὲν λουμένους pro librorum scriptura λουομένους. LUCIANO passim hae formae sunt restituendae. Editur λούεται 52, 19. λουόμεθα 26, 34. λούεσθαι 70, 17. λουομένη 9, 13, 1. ἔλουε 11, 7. λουόμενος 57, 42. et 58, 23. συλλουομένην 67, 3, 2 alibi. Certum vestigium formae antiquae apparet 45, 9 ubi codices λελοῦσθαι exhibent, requiritur praesens λοῦσθαι. Si quis forte dubitet satisne recte tribuatur *Graecis* sequioribus, quod antiquioribus solis fuerit in usu, ei hunc scrupulum eximet iocus apud LUCIANUM 34, 2. χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολούμενος, ut ATHENAEUM III. p. 97, ἀπολούμενος, ἦν δ' ἐγώ, ἐπείγομαι et pag. 98. πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον, nempe ridiculi ὀνοματοθῆραι *notam* et *vulgarem* formam male componentes ad istas ineptias delabebantur. Confusa consuetudo veterum et sequiorum iterum apparet in verbo ῥιγῶ: veteres ῥιγῷ dicebant et ῥιγῶν pro ῥιγοῦν, ῥιγῶσα, ῥιγῶντες, ῥιγῴην, Graeculi ῥιγοῖ, ῥιγοῦν, ῥιγοῦσα, ῥιγοῦντες, ῥιγοίην. Qui elegantius scribebant imitabantur *Atticos*, scribae et his et illis obtrudunt formas suas. Recte apud LUCIANUM 50, 11. perduravit ἵνα μὴ ῥιγῷεν, at in eodem libro § 16. τὸ μὴ ῥιγοῦν invectum est pro ῥιγῶν. Cf. PIERS. ad MOERID. p. 336 et 339.

Recurrunt in LUCIANO pleraque vitia, quae in ALCIPHRONE reprehendimus, ut digito monstrasse sufficiat. Nimium patienter omnes et BEKKERUS 10, 3. 2. tulerunt ποῦ ἀπελήλυθε; et sic saepius ποῦ, που et ὅπου leguntur ubi nemo dubitare possit revocare ποῖ, ποι et ὅποι. BEKKERUS tamen non nisi dubitanter 66, 12. in verbis οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέςητε suadet ut ὅποι scribamus. Nil mali suspicatur 1, 11. κἄν που ἀποδημῇς et in παραβύσῃς που 34, 24.

Plane eiusdemmodi error commissus est 25, 29. in verbis ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσιν, namque ὁμοῦ, ὁμόσε et

ὁμόθεν suam quodque certam sedem habent, ut ἐν ταυτῷ, ἐς ταυτόν et ἐκ ταυτοῦ, quae prorsus idem significant. Itaque ἰέναι et χωρεῖν ὁμόσε *Graecum* est, sed ὁμοῦ εἶναι et corrigendum ὁμοῦ ὦσιν. Subinde apparent composita, quale est λειποψυχοῦντα, 10, 14, 5. λειποταξίου 47, 13, λειπόνεως 16, 3. Nemo improbat 10, 12, 22. νεκροδοχεῖα, ἐμβρυοδόχον 34, 6. ψυχροδόχον 53, 7. ἐξενοδόχησε 38, 47. similia.

Ut apud ALCIPHRONEM, sic apud LUCIANUM aliquoties confusae sunt formae dualium et saepe ταῖν θεαῖν legitur, saepius ταῖν χεροῖν et similiter: turpiter 51, 6. δύο γάρ ἐστον (ὁδώ), αἳ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον, ubi ὣ pro αἳ emendandum. Peius etiam habitus est locus 15, 20. μὴ διαίρει τὼ τέχνα, μία γάρ ἐστον δύ' εἶναι δοκοῦσαι, in multis libris τώ evasit, in caeteris τὰ τέχνα est, in quo fraus tenetur, at δοκοῦντε interiit, quod prius in δοκούσα abiit, unde δοκοῦσαι natum. Tertium exemplum est 41, 23. ubi αὐταῖν occurrit pro αὐτοῖν.

Εὑρεῖν et εὑρέσθαι permixta sunt et alibi et 68, 16. ubi εὗρε τό in εὕρετο coeat. Quae diximus de formis in -μα penultimam apud veteres producentibus arguunt errorem in ἀρόματα 34, 2. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρόματα, quam deterrimam scripturam primus invexit IACOBITZIUS, quem BEKKERUS sequitur neque analogiam *Graecam* respiciens neque usum *Atticorum*, quem aperuit Grammaticus in ipsius *Anecd.* I. p. 450, 22. ἀρώματα: οὐ τὰ θυμιάματα ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα. vid. ARIST. *Pac.* 1158, ubi in scholiis est τἀρόματα Graeculorum more, qui πόμα, δόμα, εὕρεμα, ἄνθεμα, ἔνδυμα media brevi dicebant omnes et in hunc modum corrumpebant exemplaria veterum, qui ἄροσις dicebant et ἀροτήρ sed ἄρωμα, ut πόσις, ποτόν, συμπότης sed πῶμα, quamquam nunc plerique omnes πόμα coacti sunt dicere. Ne LUCIANUM quidem et aequales in ea re deseruisse antiquorum auctoritatem docebit paronomasia 34, 20. in πῶμα et πτῶμα. Alius error in re eadem committitur 49, 1. in χρῖσμα, in quo vetus Graecitas et novicia miscentur, κέχριμαι media longa antiquum est, κέχρισμαι correpta vocali novicium, itaque χρῖμα veteres, χρίσμα dicebant sequiores et χρῖσμα nihil est. Caeterum in accentuum ratione LUCIANI editores nihil magnopere erraverunt quod sit operae pretium referre: saepiuscule peccarunt negligentia adversus ea, quae ipsi non

nesciebant, aut prosodiae non satis memores vel gnari. Unum tantum est in hoc genere vitium, quod LUCIANO proderit indicasse. 52, 10 ἤπια φάρμακα πάττοντες ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς περιάπτοντες, non illi *leones* aegrotantibus alligabant sed *leoninas pelles*, opinor: non λέοντας igitur sed λεοντᾶς. Eadem opera corrige 25, 10. τὴν Ὀμφάλην τὸν λέοντα τοῦ Ἡρακλέους περιβεβλημένην, credo τὴν λεοντῆν sanius esse.

BEKKERUS ut ἀρόματα et χρῖσμα a IACOBITZIO sumsit incautus, sic saepe verba et formas vitiosas et pessimas retinuit aut revocavit, olim doctiorum consensu damnatas et maximam partem a DINDORFIO abiectas. BEKKERUS revocavit 42, § 27. συναποδράσαντος pro συναποδράντος, γηρωκομεῖν pro γηροκομεῖν. 41, 22. Συρακούσιος pro Συρακόσιος. 20, 34. καταπτῶμαι pro κατάπτωμαι. 46, 13. διολισθαίνοντες pro διολισθάνοντες. 49, 1. θριπηδεςάτους, quo non vidi stolidius Graeculorum vitium pro θριπηδέςους. 34, 13. νειφέτω pro νιφέτω. 46, 26. quamquam nemo vivit, qui plures quam BEKKERUS *antiquos* codices versavit et saepius hunc errorem animadvertit, qui in antiquissimo quoque libro sexcenties recurrit. PHERECRATIS fragmentum est apud HARPOCRATIONEM v. καρκίνος, quod BEKKERUS ita constituit:

ὁπόταν σχολάζῃς, νεῖψον ἵνα τὰ λήϊα
συγκαρκινωθῇ.

codices in νῆψον consentiunt, VALESIUS aliud agens νίψον corrigebat, putans *irriga* sic dici posse. Lege νῖψον: nescio quis petit ab IOVE, *ut nivem velit immittere satis.* Saepe vitia librorum veterum emendaturis proderit meminisse hanc esse scribarum consuetudinem, ut in PLUTARCHI *Sylla* cap. VI. ὁ Βόκχος τῷ Σύλλᾳ χαριζόμενος ἀνέθηκεν εἰκόνας ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τροπαιοφόρους, vetus mendum in ANЄΘΗΚЄΝЄΙΚΟΝΑC latet. PLUTARCHUS scripsit ἀνέθηκε Νίκας, quod olim sic scribebant ANЄΘΗΚЄΝЄΙΚΑC. Ne quis dubitare possit, dabo fideiussorem PLUTARCHUM ipsum in *Mario* cap. 32. Βόκχος ὁ Νομὰς ἔςησεν ἐν Καπιτωλίῳ Νίκας τροπαιοφόρους. In eiusdem vita *Lycurgi* c. 16. hinc nata est scriptura εἴλην pro ἴλην, eademque origo est vitiorum in nominibus propriis ὁ Πείσων, ὁ Δείδιος, ὁ Λεῖρις, alia permulta. In codicibus minus antiquis frequentior etiam est contrarius error, ut ει in ι abeat, in qua re nihil morantur

Editores certam analogiam auctoritate poëtarum munitam et Grammaticorum testimoniis confirmatam. Quia ad PLUTARCHUM devenimus huius rei exempla quaedam e *Vitis* a SINTENISIO editis adscribam. In *Theseo* c. 36. commemorat Ποσειδῶνα cognomine Ἀσφάλιον, in *Lycurgo* 12. ἄνδρια *Cretensium* pro ἀνδρεῖα. 21. καθαριότητος pro καθαρειότητος. 28. κρυπτία pro κρυπτεία. in *Cimone* 4. ἐν τῇ Πλησιανακτίῳ ϛοᾷ pro Πεισιανακτείῳ. in *Pompeio* 31. Σπαρτακίοις pro Σπαρτακείοις. 32. Ὑψικρατία pro Ὑψικράτεια, in *Lysandro* 18. τὰ Λυσάνδρια pro Λυσάνδρεια, in *Arato* 53. τὸ Ἀράτιον turpe vitium pro Ἀράτειον, qua analogia nihil est constantius et pluribus exemplis stabilitum, ut τὰ Κιμώνεια (μνήματα), τὸ Θησεῖον, Αἰγεῖον, Αἰάντειον, Μαυσώλειον, Τιμολεόντειον (PLUT. in *Timol.* 39). Ridicule peccarunt librarii in BEKKERI *Anecd.* I. p. 360, 10. Αἰαί: ἀκόντιον Ἀθήνησι. καὶ τοῦ Αἰακοῦ τέμενος pro Αἰακεῖον: τὸ Ἀθήνησι τοῦ Αἰακοῦ τέμενος. SINTENISIUS, qui haec omnia bene scripta esse credidit, sedulo formam ΝΕΙΦΩ recepit in *Bruto* 25. *Mario* 23. *Lucullo* 11, 24, 32. Multo antiquior est hic ipse error in veteri verbo *Ionico* et *Attico* ΙΛΛΩ et compositis ἐξίλλω, ἀνίλλω, ὑπίλλω, κατίλλω, ἐνίλλω, in quibus quum ῑ sit natura productum nata est et passim inveteravit scriptura ΕΙΛΛΩ, quod eiusdemmodi est atque ΤΕΙΜΗ vel ΝΕΙΚΗ vel ΠΟΛΕΙΤΑΙ et millena de genere hoc in nummis, inscriptionibus, codicibus paullo vetustioribus, ut ὑπ' ἐκείνου apud DIONEM CHRYS. p. 446 pro ὑπεκίνουν. Pro ἴλλειν *Attici* minus veteres εἰλεῖν coeperunt dicere: hinc ἴλλω, εἴλλω et εἰλῶ perpetuo de loco pugnant in simplici et compositis. Ea lis non difficulter ita componi potest, ut ἴλλω cum compositis addicatur antiquioribus, sequiores εἰλῶ et composita sibi habeant, denique vitiosae merces εἴλλω, εἴλω, ἴλω, ἕλω, ἕλλω abiiciantur. Legat mihi quis ad haec quae HEMSTERHUSIUS RUHNKENIO suppeditavit ad TIMAEUM v. γῆν ἰλλομένην p. 71, et RUHNKENIUS ipse collegit ad v. ἀνείλλεται p. 34, et εἰλομένων p. 94, et satis superque habebit unde hanc rationem confirmet. Videbis scripturam ΕΙΛΛΕΙΝ imposuisse tantum non omnibus, sed iidem docti Magistri in ea re tam saepe et in verbis tam manifestis caecutire solent, ut nemini religionem facere aut scrupulum iniicere debeant. Unus HESYCHIUS affatim dabit exemplorum, cui εἰδίω est *sudo*, εἴκετο: ἦλθεν, εἰμείρεται: ἐπιθυμεῖ,

εἶνες: νεῦρα, εἶπος: πτυχίς, Εἶρος: πτωχός, dabit idem εἰθύφαλλον, εἰλαδόν, εἶλας, εἰλιγγιᾶν, εἰλύς, alia multa. Etiam brevem vocalem sic corrumpit: εἶτω ei est *ito*, εἰσείασιν et εἰσείοις scribuntur κατὰ ςοιχεῖον suo loco. Idem contrario errore recepit ἴδαρ: βρῶμα, ἴθαρ: εὐθέως, ἰκασθείς: ὁμοιωθείς, ἰκόσι pro εἰκόσι, ἵματα: ἱμάτια, ἴσομαι: γνώσομαι, ἴσατο: ὡμοιώθη, ἰνατέρων, ne ἰρωνεία quidem dubitat recipere et ἰσόκεν: ἕως ἄν. I nunc et istum consule utra scriptura sit ubique potior. Non est tamen eius inscitia insignior quam reliquorum, qui λέξεις condiderunt et linguam veterem aequalibus interpretati sunt. HARPOCRATION, apud quem νῖψον pro νεῖψον diximus reponendum, ipse sic errare potuit, quemadmodum erravit in Δείνῳ ἀντὶ τοῦ δεινήσει pro δίνῳ et δινήσει et in Κεινέας. cf. et v. Σείρινα. Minus etiam quam his, doctis videlicet, credi potest scribarum nationi omnium rerum imperitae. Saepissime iuvabit in tempore meminisse perinde esse utrum ει an ι sit scriptum in libris et ubique nobis ipsis esse videndum utra lectione sit opus. Apud HOMERUM tandem γείνεαι, γεινόμεθα, γεινομένῳ cessere emendatis lectionibus γίγνεαι, γιγνόμεθα, γιγνομένῳ, at qui restituit BEKKERUS non constat sibi in LUCIANO servans 43, 1. ὁπόσα ἂν αὗται ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἑκάςῳ. NICANDER creditur in *Theriacis* vs. 50 dixisse κρειοφάγος pro *carnes vorans*, satis ipse commisit peccatorum, quo minus aliorum vitiis est urguendus: dederat κριοφάγος, ut saepe κριός abiit in κρειός, vide VALCKENAERIUM ad *Phoen*.. vs. 44. Addam unum ex HERODOTO, in quo, nisi vehementer fallor, nos ludificatur forma hinc nata ὑπείσας III. 126 et V. 103. Fingunt docti formam ὑφέω, *in insidiis colloco*, male comparantes HOMERICA εἷσα, λόχον εἷσαν, similia. Qui in insidiis collocati sunt dicuntur proprie ὑφῆσθαι vel ὑποκαθῆσθαι, cui verbo respondebat ὑφίζω ut καθῆσθαι habet sibi respondentem formam καθίζω: igitur HERODOTUS quemadmodum I. 89. scripsit κάτισον φυλάκους et 88. αὐτὸν κάτισε, sic illic ὑπίσας et ὑπίσαντες scripserat. Minus etiam dubitabis si videris ne κάτισε quidem sine periculo fuisse, nam codices perboni κατεῖσε et κάτεισε exhibent.

Satis procul nos BEKKERIANUM νειφέτω abduxit, revocat me LUCIANUS, cui ea ipsa observatio poterit prodesse 70, 33 ubi dicuntur convivae pauperculi apud divitem coenantes in po-

culis aureis et alia mirari et τῆς ἱϛορίας τὸ ἀκριβές, non vidi *historiam* ineptius commemoratam; tu repone τῆς τορείας τὸ ἀκριβές. Nunc primum e Luciano pauca quaedam alia eximam menda in verborum formis, tum aliud genus mendorum persequar, quod syntacticam rationem *Graeci* sermonis corrumpit. Nemo dixerit quid sit χολωτῶν in 34, 20. ubi dicit medicus κατὰ θεὸν γὰρ τῶν χολωτῶν τινὶ Φάρμακον τουτὶ κερασάμενος ἀπήειν, excidit littera, cuius vicem in unciali scriptura lineola in fine versuum supplere solebat. ΧΟΛΩ̄ — ΤΩΝ est χολώντων. Notum est morbi genus eorum qui χολᾶν dicuntur a recentioribus *Graecis*, μελαγχολᾶν ab antiquis. Vitiosa forma est χαμόθεν passim invecta a scribis pro χαμᾶθεν, non tantum in Lucianum 42, 30. et alibi, sed in *Atticorum* quoque libros, ut in Xenophontis *Hellen.* VII. ii. 7, ubi Dindorfius soloecismum reliquit. Admonuit Moeris p. 409 sed frustra. Ὀπτανεῖον quoque in Luciano inveteravit: legitur τοὐπτανεῖον 42, 30; 70, 35 et alibi, quamquam liquido constat τοὐπτάνιον esse dicendum; docet hoc Phrynichus p. 276, confirmant poëtarum testimonia, in quibus saepius Graeculorum fraus ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehenditur, qui non dubitant scribere:

ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι

Athen. III. p. 102. f. quo iure istic omnes τοὐπτάνιον reponunt, eodem ubique in eadem re utendum. Quod legitur 45, 14 τὸ τρυβλίον ὑφελόμενος ᾤχετο ὑπὸ μάλην ἔχων violat certam loquendi legem et ab omnium perpetuo usu deflectit: utraque de causa ὑπὸ μάλης est rescribendum. Qui ira et furore percitus *frendit dentibus* dicitur πρίειν τοὺς ὀδόντας ut in *Ranis* 927 μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας. Adversus hunc usum duplici modo in Luciano peccarunt scribae, si quid iudico, non ipse. Editur 67, 12, 2, τί με ὑποβλέπεις καὶ πρίῃ τοὺς ὀδόντας pro πρίεις et 1, 14. τὼ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας συνέπριε, praepositio ex praecedenti verbo perperam repetita, (nota est haec scribarum hallucinatio) et restituendum ἔπριε. Non erat Luciano ab Editore relinquendus turpis error 15, 12. ἐπὶ πόδας αὖ εὐθὺς ἀνέϛρεφον, namque ἐπὶ πόδα cogitari potest et dici solet de eo, qui *pedem refert* et, ut Homerus ait, παλίνορσος ἀπέϛη, at ἐπὶ πόδας neque cogitari potest neque dici. Alio infortunio eadem locutio usa est 24, 3. ἐδέδοκτο αὐτῷ ἐπὶ πόδα

εὐθὺς [ὀπίσω] χωρεῖν, difficile est sine risu videre ὀπίσω adiectum. Finem faciam in pereleganti locutione *Attica* in vitam revocanda, quae misere periit in 58, 1. οἴει μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναί τις δόξειν σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιςα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ. Nemo intelligit quomodo et quo sensu ista dicantur. *Athenienses* olim pro περιτρέπειν κάτω dicebant περὶ κάτω τρέπειν. STRATTIS apud ATHEN. XI. p. 467 e.

οἶσθ' ᾧ προσέοικεν, ὦ Κρέων, τὸ βρέγμα σου;
ἐγᾦδα δείνῳ περὶ κάτω τετραμμένῳ.

in δεῖνος non solus HARPOCRATION peccat, ut vides, pro δῖνος. Sic tum consuetum erat omnibus dicere, teste PHOTIO in v. περὶ κάτω τραπήσεται: ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω, συνήθως λέγουσι, at huius rei in codicibus nostris nec vola nec vestigium est, tam sedulo haec interpolando deleverunt. In uno loco deprehendi fraudem, apud ARISTOPHANEM in *Ecclesiaz.* vs. 730 et 733:

χώρει σὺ δεῦρο κιναχύρα καλὴ καλῶς
πολλοὺς κάτω δὴ θυλακοὺς ςρέψασ' ἐμούς.

quemvis ARISTOPHANIS amicum arbitrum adigo scripseritne:

πολλοὺς περὶ κάτω θυλακοὺς τρέψασ' ἐμούς.

sic igitur dedisse LUCIANUM suspicor περὶ κάτω χωρεῖ, quemadmodum περιιέναι, περιίςασθαι ἐπὶ τὰ χείρω, εἰς τοὐναντίον et similia dicuntur.

Indicabo nunc menda quaedam et errores ex eo genere, quo violatur sinceritas *Graecae* syntaxeos videturque imperitorum homuncionum negligentia LUCIANUS in eas leges peccare, quibus omnes tenentur quasque nemo nostrum, quibus *Graecitatis* scientia non σύντροφος sed ἐπίκτητος est, facile credo tam graviter violasset atque illum nunc subinde videmus. Sunt qui credant acutos et ingeniosos scriptores tamquam legibus solutos novare etiam in his nonnihil et quod nemo dixerit nonnumquam maluisse dicere quam protrita omnium vestigia legere. Qui sapiebant, credo, id probabant quod LONGINI verbis dicam ex *Arte Rhetor.* p. 561, in BAKII edit. p. 138: τηρητέον ἐςί σοι καὶ φυλακτέον τῆς φωνῆς τὸν τύπον· σαυτὸν γὰρ οὐ θήσεις οὐδ' εἰσοίσεις ἴδιον νόμον ᾧ δεῖ προσνέμειν. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ὁ νόμος τῶν λόγων ἀλλ' ἡμεῖς ἐπὶ τῷ νόμῳ, ne ipse LONGINUS alia prae-

cipiat aliis, alia faciat ipse, emendandum erit *σαυτῷ γάρ* et *ᾧ δεῖ προσέχειν*. LUCIANUS utique non eo ingenio erat ut dicendi genus sectaretur novum et quod probum esset ac sanum desereret, quia caeteri omnes sequerentur. Quis nostrum, qui accurate *Graece* didicimus, scripsisset quemadmodum scriptum est 70, 33. *πρὸς γὰρ τῷ χρηστοὺς καὶ φιλανθρώπους ἀκούειν καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε?* Equidem *χρηστοὶ καὶ φιλάνθρωποι* et ipse scripsissem et LUCIANUM dedisse non suspicor sed certo scio. Multo serius nati sunt qui hoc nesciebant et *Romanos* imitabantur: iidem coeperunt antiquam consuetudinem loquendi interpolando obscurare, sicubi nominativus et accusativus concurrerent. His debetur apud HERODOTUM male sana lectio 1. 56. *ὁ Κροῖσος ἥσθη ἐλπίζων ἡμίονον οὐδαμὰ ἀντ' ἀνδρὸς βασιλεύσειν Μήδων. οὐδ' ὦν αὐτὸς οὐδὲ οἱ ἐξ αὐτοῦ παύσεσθαί κοτε τῆς ἀρχῆς*, necessarium est *οὐδὲ τοὺς ἐξ αὐτοῦ*. Apud DEMOSTHENEM *πρὸς Λεωχάρην* p. 1080, *αἴτιός ἐστι Λεωχάρης οὑτοσὶ τοῦ καὶ αὐτὸν κρίνεσθαι καὶ ἐμὲ νεώτερον ὄντα λέγειν ἐν ὑμῖν*, non est exspectandum a libris praesidium lectioni *αὐτός*, quae satis habet in se ipsa praesidii.

Coniunctivo opus est pro indicativo in his 42, 25. *τί ποιοῦμεν;* respondetur — *ἐπιρρίψωμεν κτέ.* nihil certius est quam *τί ποιῶμεν* requiri. Eodem remedio utendum 44, 52. *ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;*

Multo foedius etiam idem vitium neglectum est in 47, 4. *τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν ἢ θέλεις ἐς νέωτα παραγγελοῦμεν*, foedum est, inquam, nondum *παραγγείλωμεν* esse emendatum: praeterea *προθῶμεν* rescriptum oportuit. Etiam in praestantissimos *Atticorum* huiusmodi menda aequo animo feruntur, ut in PLATONIS *Protagora* pag. 320 c.: *πότερον ὑμῖν — μῦθον λέγων ἐπιδείξω ἢ λόγῳ διεξελθών*; reponendum est *διεξέλθω*; et brevi post p. 322 c.: *τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις*, qui totum locum diligenter perpenderit sentiet *δῷ* esse corrigendum. Correxerat idem vitium 47, 14. DINDORFIUS, at BEKKERUS retinuit *βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν* pro *ἀποκληρῶμεν*. Duplici modo depravarunt Editores verba LUCIANI 15, 22, ubi dedit IACOBITZIUS, *προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ*, ubi alibi libri *κατηγορήσειν δοκῇ* aut *κατηγορήσειν δοκεῖ*, DINDORFIUS IACOBITZIUM sequi-

tur, BEKKERUS *κατηγορήσειν ἂν δοκῇ* recepit, omnes errant et certam loquendi legem violant. Non est difficilis optio in his, quia *δοκεῖ* prorsus est necessarium et perinde est utrum *κατηγορήσειν* an *κατηγορῆσαι ἂν* scribatur: in talibus *ἂν* ad infinitivum refertur, at librarii ad verbum finitum referunt idque suo arbitratu ex indicativo aut in coniunctivum aut (quod multo est frequentius) in optativum mutant. In ARISTOPHANIS *Vespis* vs. 1404 sq. BERGKIUS edidit:

εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς,

quamquam *δοκοῖς* pro *δοκοίης* in ARISTOPHANE ferri non potest, et in omnibus hisce *δοκεῖς* solum rectum est. *κατηγορήσειν ἂν* videtur hodieque tantum non omnibus bene *Graece* dici posse: item *κατηγορήσων ἂν* aequissimo animo omnes propemodum tolerant. Sunt tamen haec non minus prava et soloeca, ac si quis *κατηγορήσω ἂν* vel *ἔσομαι ἂν* vellet dicere. Istae sordes ex plebeio sermone et inscitia *τῶν ἰδιωτῶν* paulatim gliscente insinuarunt sese in omnia Antiquorum exemplaria et ea nunc est exemplorum frequentia, ut etiam prudentiores videantur ab emendatione deterriti, quae sexcenties passim sit facienda. Non debet ea res nobis moram facere, ubi constabit haec Graeculos identidem invexisse de suo, et quis morabitur testes istiusmodi qui *sentiat* ita dici et scribi non posse? In DEMOSTHENIS oratione *de Corona* pag. 284, 17. *τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβεν ὡς οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο ἔτι συμπνευσόντων ἂν ἡμῶν καὶ τῶν Θηβαίων,* neminem umquam offendit *συμπνευσόντων*, quamquam nemo nesciebat *συμπνευσόντων* eiusdem farinae esse atque *ληψόντων* pro *ληψομένων*, sed aliud est, ut videtur, aliquid non nescire, aliud ita scire, ut semper in tempore memineris. Tandem DOBRAEUS admonuit *συμπνευσάντων* esse emendandum. Quis est tam pertinax et ferreus, vel plumbeus potius, ut audeat dissentire? At nihilo incertior res est, etiam absque immani barbarismo, ubicumque *ἂν* cum futuro monstrose copulatur, quod tamen apud DEMOSTHENEM saepe, saepe apud alios factum esse videbis. Docti nonnihil addubitant sed molliter et leviter, et si multa exempla tamquam machinae admoventur, propere veluti deditionem faciunt et arcem sanioris doctrinae *τοῖς βαρβαρίζουσι* tradunt. In THUCYDIDE V. 15. tolerant *γνόντες νῦν μᾶλλον ἂν ἐνδεξομένους*

V. 94. *οὐκ ἂν δέξοισθε*, VI. 66. *οἱ ἱππῆς ἔμελλον ἥκις' ἂν αὐτοὺς λυπήσειν* II. 80 et VIII 25. *νομίζοντες ῥᾳδίως ἂν προσχωρήσειν*, VIII. 71. *νομίζων οὐκ ἂν ἡσυχάσειν*, haec ferme sunt genera errorum, quae apud omnes *Athenienses* frequenter nunc recurrunt, olim nemini umquam audita aut lecta, et possumus fere digito monstrare eos, quorum socordia factum sit ut tanta appareat soloecismorum frequentia. Qui imperitum Grammaticum soloecismis ultro commissis ludificatur apud LUCIANUM 76, 2. etiam in hoc exemplo eius inscitiam explodit: *οὐ γὰρ ἐθέλεις ἕπεσθαι συνήσων ἂν εἴπερ ἐθελήσειας*: nihil homini subolet, ita ipse solebat dicere et alios audire dicentes, respondet igitur: *ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι. σὺ δ' οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.* Cui ille: *τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι*; quid diceret si nostrum DEMOSTHENEM, ISOCRATEM, PLATONEM, alios, videret subinde ita scribentes? Apud veteres fere perinde est *εἴποιμ' ἂν* aut *ἐρῶ* dicere, nisi quod illud lenius et urbanius dicitur, hoc paulo acrius et incitatius. Numquis putet sic *εἴποιμι* solum posse dici vel *ἐρῶ ἄν*? Nemo hercle. Quid si exempla complura utriusque vitii proferentur, quod facile factu est? an omnis illa assensio elabetur? itaque DEMOSTHENEM deseres, ut stolidos scribas sequaris. Num putas pro *ἡδέως ἂν ἐρωτήσαιμι*, *ἡδέως ἂν πυθοίμην* recte dici *ἡδέως ἂν ἐρωτήσω* vel *ἡδέως ἂν πεύσομαι*? Non arbitror quemquam ita sentire, quia ne Graeculi quidem ita peccant et rara quaedam sunt ista vitia vix ab uno alteroque librario hic illic incuria commissa. Quomodo igitur concoquitis in tertia *Philippica* p. 128, *τί ποιῶμεν; πάλαι τις ἡδέως ἂν ἴσως ἐρωτήσων κάθηται*; nam quemadmodum recte SOCRATES in PLATONIS *Apologia* disputat p. 27, *τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή; ὁμοίως γὰρ ἂν ἄτοπον εἴη ὥσπερ ἂν εἴτις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους* (expunge *ἢ* quod nemo admonitus releget sine risu), *ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι*; sic manifesto absurdum est *ἐρωτήσω ἂν* non esse *Graecum*, *ἐρωτήσων ἂν* nihil habere dubitationis. Eodem iure dixeris participium *ἐσόμενος Graecis* esse, indicativum *ἔσομαι* non esse. *At veteres membranae passim omnes in his scripturis incredibilem in modum conspirant*, inquiunt. *In hoc ipso loco* DEMOSTHENIS *admirabilis est librorum consensus*, *ἐρωτήσων*

servant constanter omnes cuiuslibet aetatis et prosapiae, in his antiquitate et fide insignis codex S *Parisinus.* Audio et ultro demonstrabo illos libros propagatos esse ex codicibus, qui vivo LUCIANO et HARPOCRATIONE habebantur in praestantissimis. Notum est quam saepe HARPOCRATION laudet τὰ Ἀττικιανά, singulari cura et diligentia descripta ab illo ATTICO, quem laudibus extollit LUCIANUS 58, 2. τὰ βιβλία, ὅσα ὁ ἀοίδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ ἔγραψεν cf. § 24. In Praefatione collegit DINDORFIUS ex tenuibus quibusdam indiciis cum *Atticianis* conspirare optima quaeque exemplaria, quae aetatem tulerint, non animadvertit in codice B *Monacensi* (qui descriptus est ex F *Marciano Veneto*) in fine orationis πρὸς τὴν ἐπιςολὴν τὴν Φιλίππου ad p. 158 veterem subscriptionem male et imperite descriptam ita esse legendam: διωρθώθη πρὸς δύο Ἀττικιανά, unde planissime confirmatur quod aliunde collegerat. Sed Codicibus quoque nil prodest auctorem generis nobilem habere si ab eius virtutibus degeneraverint. Indignaretur ATTICUS, si videret quales hodie libri pro optimis habeantur et ad sua exemplaria exacti et correcti esse dicantur. Videret vitiosis et ineptis scripturis et soloecismis obsitos, deinde correctorum omne genus levitate et temeritate interpolatos, videret additamenta sciolorum passim adhaesisse, interpretamenta in locum genuinae lectionis irrepsisse, linguae antiquae *Atticae* usum in plurimis refictum ad recentiorem consuetudinem, orthographiae nullam certam rationem constare, denique multa esse monstra et portenta vocabulorum, syllabas sensu vacuas, temere scriptas ab illis qui quae describebant neque intelligebant neque adeo satis cernebant. Quum haud ita pridem ipsum librum *Parisiis* versarem, unum et alterum locum diligentissime descripsi, quorum unum lectoris oculis subiiciam, ut qui se librariorum fidei committunt sciant quam infirmo tibicine nitantur. Subiungam partem decreti *Byzantinorum*, quod adscriptum est in oratione *de Corona* pag. 255[1]:

---

[1]) In his diligentissime Codicis lectiones exhibui, scripturae genus, litterarum formas et accentuum et spirituum non potui exhibere, retinui tantum σ in fine, quod omnes *Graeci* ante captam *Constantinopolim* constanter ubique faciunt. Saepe proderit hoc meminisse ad veram scripturam ex syllabis perperam divisis restituendam, ut in DION. HAL. VIII. 35, εἰσ ἃ irrepsit pro ἴσα

ἐπὶ ἱερομνάμονοσ βοσποριχω
δαμαγητοσ εν τε αλιαε λεξεν
εκ τασβωλασλαβων ρητραν. ε
πειδη ὁ δᾶμος ὁ ἀθηναίων εν
τε τοῖσ προγεναμένοισ καιροῖσ
ευνοέων διατελεῖ βυζαντίοισ
καὶ τοισ συμμαχοισ καὶ συγγενεσι
περινθιοισ καὶ πολλὰσ καὶ με
γαλασ χρειασ παράσχηται. ἐν
τετωι παρεςακότι καιρωι φι
λιππωι τωι μακεδονοσ επιςα
τευσαντοσ επιτὰν χωραν καὶ
τὰν πόλιν επαναςασει βυζαν
τίων καὶ περινθίων καὶ ταγχω
ραν δεοντοσ καὶ δενδροκοπέ
οντοσ βοηθῆσαι πλοιοισ εκα
τον καὶ εικοσι καὶ σίτωι καὶ βέλε
σι και οπλιταισ εξειλετο αμε
ἐκ τῶν μεγάλων κινδυνων καὶ ἀ
ποκατέςασεν τὰν πάτριον πο
λιτειαν καὶ τῶσ νόμωσ καὶ τὼςά
φωσ δεδόχθω τῶι δάμωι τῶι
βυζαντίων καὶ περινθίων κτἑ.

in sequentibus pro ἔγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν in Codice est εκτασιν γᾶσ καὶ οἰκίαν, pro πόθοδον ποττὰν βωλὰν πράτοις πεδὰ τὰ ἱερά Codex ποθολον ποτι τὰν βωλὰν παρατοισπαρατὰϊερα. Videtis hominem nihil intelligere eorum, quae scribit, et opus esse, ut ex istis ipsum monumentum antiquum appareat, iis qui

(ἴσα, εἶσα in codd.), quod HUDSONUS reperit. DIONI CHRYS. IV. p. 75 redde ἐλπίσῃ pro ἐλπὶσ ᾖ, SOPHOCLI *Electr.* 1201. redditum est τοῖσ ἴσοισ pro τοῖσι σοῖσ. Certum hinc remedium paratum est LUCIANO 38, 1. ὀλίγου δεῖν Ἀριςείδης ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος — ἄχθομαί τε ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. Scribe mihi Ἀριςείδησ et extemplo emicabit vera lectio Ἀριςείδη σ' ἐνόμιζον εἶναι.

rerum et sermonis peritissimi ex absurdis scripturis eliciant veras. Qui librariorum auctoritatem et fidem criticis opponunt, defendant et tueantur *εκτασιν γᾶς* pro *ἔγκτασιν*, *ποθολον* pro *πόθοδον*, *παρατοισ* pro *πράτοις*, defendant iidem *συμπνευσόντων*, quod in iisdem libris est, pro *συμπνευσάντων*, aut si id a sano negant fieri posse, aequo animo patiantur manifestos errores adversus omnium librorum dubiam et *Punicam* fidem ubique tolli et emendari, et intelligant denique, plus esse praesidii in unius acuti et ingeniosi critici sano iudicio solidaque doctrina quam in acervis codicum ab indoctis et stolidis descriptorum.

E diverticulo in viam redeo ad illud quod dicebam, particulam *ἄν* ubi verbis *νομίζω*, *δοκῶ*, *οἶμαι*, *ἡγοῦμαι*, *ἐλπίζω* aut similibus infinitivum habentibus addita est ad infinitivum referendam esse: vitiosum est igitur 49, 17. *ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἄν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει*, quia *ἔσεσθαι ἄν* dici non potest et *ἄν* expungendum.

Librarii, qui tam sedulo aoristis cum *ἄν* coniunctis substituebant futura, contra assolent futuris substituere aoristos coniunctivi post coniunctionem *ὅπως* et *ὡς*, quae apud recentiores saepissime pro *ὅπως* usurpatur. Est hoc vitium in paucis frequentissimum apud *omnes*, in libris *omnibus*, etiam vetustissimis, sed crescit copia ut quisque liber est recentior: in recentissimis fere perpetuum est. Nihil est, quod homunciones ab eo errore retrahat: iugulant metrum, immanes barbarismos securi committunt idque eo facilius quia una tantum vocalis aut diphthongus discrimen hoc facit. In ARISTOPHANIS *Nubibus* vs. 258:

ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

libri scripti omnes cum praestantissimis *Ravennate* et *Veneto* servant *θύσητε*, quod nemo, spero, recipiet. Pleni sunt huiusmodi errorum *omnes* Veterum libri, et qui volet unde volet magnam copiam colliget, qua optime utatur ad similia menda aliunde eluenda. Tenentur in manifesta fraude interpolatores, ubi futurum et aoristus non una vocali sed tota forma differunt, at illi antiquum obtinent mutantque terminationem, unde nascitur mera barbaries. Dabo pauca exempla. STOB. *Floril.* 19, 16. *ὅπως ἀντιδήξηται*, 18, 38. *ὅπως διαφεύξωνται* HEROD., V. 23. codd. *ὅκως ἀπίξηται*, DIO CHRYS. 8. p. 136. *ὅπως μὴ ἔσωνται*,

13. p. 222. ὅπως βιώσηται, 31. p. 318. ὅπως τεύξωνται, 34. p. 415. ὅπως φανήσωνται. DIONYS. HALIC. I. 45. ὅπως συνάξωσιν, IV. 75. ὅπως μὴ κάθοδον ἕξωσιν, VI. 57. ὅπως κατάξωσιν et 58. ὅπως μὴ λήσῃ, quibus permulta alia adderem, si tam utile quam facile foret. Grassatur idem malum in optimi cuiusque *Attici* Codicibus et Editionibus. Quia DEMOSTHENES ad manum est, pro omnibus mihi testimonium dicito. Sine barbarismo peccatum est, p. 9, 17. βοηθήσητε, recte βοηθήσετε BEKKERUS. 18, 10. ὅπως μὴ δόξωμεν, idem δόξομεν. 29, 1. ὅπως σώσωμεν, receptum est σώσομεν, 45, 20. ὅπως μὴ ποιήσητε, BEKKERUS bene ποιήσετε. Barbarismi apparent p. 21, 18. ὅπως μὴ ἐροῦσι, in antiquo *Marciano* ex *Atticianis* correcto duplex scriptura fertur ἐροῦσι et supra scriptum ἐρῶσι, mirifica forma pro εἴπωσι, p. 28, 6. ὅπως μὴ πεισόμεθα, in multis πεισώμεθα, p. 60, 19. ὅπως μὴ προαξόμεθα, alii libri προαξώμεθα, et sic per omnes *Atticos* caeterosque idem malum grassatur, saepe a criticis sanatum, saepius passim sanandum. Exempla ut apud alios, sic apud LUCIANUM tam magno numero legenti occurrent ut indicare non sit opus; defungar uno et altero in 70, 30. ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται et 33. ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται ἀλλὰ τιμήσωσι καὶ φιλήσωσι, non minus haec sunt emendanda quam quod legitur § 11. παρασκευαζομένους ὅπως θύσωσι καὶ εὐωχήσωνται, quia εὐωχηθῆναι *Graecum* est et εὐωχήσασθαι barbarum.

Non minus frequens est scribarum error in infinitivis aoristi pro futuris. Deceperunt omnes propemodum criticos, qui ingenti exemplorum numero expugnati faciles credunt aoristos infinitivi nescio quomodo repente futuri temporis significationem nactos esse. Apud XENOPHONTEM legitur in *Hellen.* V. IV. 7. εἰ δὲ λήψονται τὴν θύραν ἀνεῳγμένην ἠπείλησαν ἀποκτεῖναι ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, retinuit ἀποκτεῖναι DINDORFIUS, qui similia menda perite correxerat in vicinia, V. I. 32. οὐκ ἔφη δέξασθαι τοὺς ὅρκους ἐὰν μὴ ὀμνύωσι κτέ. et 35. ὀμωμόκεσαν ἐμμένειν τῇ εἰρήνῃ. V. III. 26. ὀμόσαντες ταύτας ἐμμένειν, bene recepit δέξεσθαι et ἐμμενεῖν. Δέξασθαι ita demum recte habebit, si in recta oratione bene dicetur ἐδεξάμην, at AGESILAUS ipse, credo, dixerat οὐ δέξομαι τοὺς ὅρκους ἐὰν μὴ ὀμνύητε, et quam ineptum et absurdum est cum in ea re ἐδεξάμην inducere dicentem tam vitiosum et absonum est δέξασθαι pro δέξεσθαι et ἠπείλησαν ἀπο-

κτεῖναι pro *ἀποκτενεῖν*. Eadem est ratio verborum *οὔ φημι*, *ὄμνυμι*, *ἐλπίζω*, *προσδοκῶ*, *νομίζω*, *οἴομαι*, *ἡγοῦμαι*, *ὑπισχνοῦμαι* ut futurum infinitivi sit necessarium, ubicumque in recta oratione positum tempus idem requireretur. In XENOPHONTIS *Anabasi* I. II. 2. *ὑποσχόμενος μὴ πρόσθεν παύσασθαι* propterea absurdum est, quia absurde CYRUS credetur dixisse *οὐ πρόσθεν ἐπαυσάμην* pro *παύσομαι*. Ita loquebantur Graeculi, qui id traxisse videntur ex locis ubi *ἂν* cum infinitivi aoristis coniunctum prorsus futuri temporis instar videretur habere, *ἂν* in talibus frequentissime aut excidit aut cum verbo coalescit: quod quum millies esset factum, ut in Codicibus nostris apparet, paulatim assuefacti sunt ita dicere et vitiosa consuetudo vertit in naturam. Perutile est in tali re eorum sententias audire, qui in his litteris familiam ducunt. Graeculi imposuerunt HEMSTERHUSIO, quem vide in *Miscell. Observatt.* Tom. IV. p. 286. in clara luce dubitantem: imposuerunt HEINDORFIO ad PLATONIS *Phaedonem* pag. 48 et *Protagoram* p. 487, at iidem HENRICO STEPHANO imponere non potuerunt, qui passim in optimo quoque scriptore *Graeco* aut futuri formam restituit aut latentem voculam *ἂν* in lucem revocavit. In ARISTOPHANIS *Ranis* vs. 548 sq.:

οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες ἀναγνῶναί σ' ἔτι.

quis dubitet quin rectissime repositum sit *ἂν γνῶναι*, quod vel *ἔτι* demonstrat. In PLATONIS *Protagora* p. 316 c. *τοῦτο δὲ οἴεταί οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ συγγένοιτο*, ratione, prope dixerim, mathematica quod verum est indagari et demonstrari potest. Recta oratio est: *τοῦτό μοι μάλιστ' ἂν γένοιτο εἰ τῷ Πρωταγόρᾳ συγγενοίμην*; nemo *Graece* sciens serio contendet in his *ἂν* omitti posse: si haec in indirectam orationem convertenda sunt et e verbo *οἴομαι* suspendenda, ecquid causae dices cur *ἂν* abiiciatur? Qui solus in huiusmodi re et argumentatione dubitationem iniicere potest, usus loquendi, non tantum non adversatur sed in longe plurimis quod ratio praecipit tam luculenter confirmat, ut nemo ambigat: hoc volunt utroque modo dici posse, STEPHANI sententiam et ratione et usu niti, suam multis multorum locis, quos omnes esse depravatos sibi non satis probabile videri. Dicam igitur paucis, nam dignissima res est quae excutiatur et libero hoc genere scripturae utimur ut

liceat nonnumquam exspatiari, si quid memorabile ex propinquo obiiciatur, dicam igitur quibus modis bona pars exemplorum, quo solo praesidio utuntur, adversariis possit extorqueri, ut tandem veluti copiis suis fusis fugatisque deditionem facere velint et saniori scientiae manus dare. Librarii futurorum formas vertunt in aoristos tam stolida constantia ut nullum barbarismum reformident vel agnoscant. HEMSTERHUSIUM dixi in clara luce dubitare, quia ne *συγκαταβιώσασθαι* quidem et *προσάξασθαι* eum permoverunt. Istarum formarum magna copia est in libris scriptis, quas Editor quilibet abiicit: quale est apud DEMOSTHENEM p. 181, 9. *πῶς χρὴ προσδοκᾶν τινα ὑπακούσεσθαι*, in antiquo *Marciano* est *ὑπακούσασθαι* et quisquilias istiusmodi nullus non scriptus liber multas continet. Non aliunde explicabitur quomodo ista barbaries tam saepe nasci potuerit, nisi scribas intellexeris in his formis eo modo, quo dixi, turbare solere. Perraro pro aoristo futurum subrepit, contra frequentissime. Etiam aliud est eiusdem fraudis indicium, quum aoristi et futura male et praepostere copulantur, ut in THUCYDIDE IV. 52. *κακώσειν καὶ χειρώσασθαι*. VI. 24. *οἴσειν καὶ προσκτήσασθαι*. Idem genus vitii est ibidem VI. 42. *ὁρμιεῖσθαί τε καὶ ϛρατοπεδεύεσθαι*. VIII. 75. *πολέμιοί τε ἔσεσθαι καὶ οὐδὲν ἐπικηρυκεύεσθαι* et quo nihil foedius vidi VIII. 5. *ἐνόμιζε κομιεῖσθαι — καὶ ποιήσειν καὶ Ἀμόργην — ἢ ζῶντα ἄξειν ἢ ἀ π ο κ τ ε ί ν ε ι ν*, si quis in huiusmodi loco admonitus non sentiet a THUCYDIDE *ἀποκτενεῖν* scriptum esse, cum eo de aliis rebus quibuslibet malim quam de re grammatica aut critica disceptare. Sciendum autem est ex permultis Codicibus apparere librarios incertum qua de causa in verbis liquidatis futurum in praesentis formam refingere et depravare solere: sicubi *ἀποφανῶ* requiritur, apparere solet *ἀποφαίνω*, pro *ϛελῶ ϛέλλω*, pro *φθερῶ φθείρω*, pro *κτενῶ κτείνω*, satis constanter *μένω* pro *μενῶ*, idem in aliis conspicitur. In PLATONIS *Phaedone* p. 116 c. pro *ἦλθεν ἀγγέλλων* restitue *ἀγγελῶν*. In THUCYDIDE IV. 127. pro *διαφθείρειν* rescribe *διαφθερεῖν*. Emenda LYCURGI *Leocrateam* § 126 *ἀποκτείνειν συνώμοσαν* et 127. *διομωμόκατε κτείνειν*. ISAEUM IX. 30. *ἐπηγγέλλετο ἀποφαίνειν*. V. 31. *ὡμολόγησαν ἐμμένειν* et 33. *ὀρκώσαντες ἦ μὴν ἐμμένειν* et 35 lege *ὡς ἐγὼ ἀποφανῶ* pro *ἀποφαίνω*. Apud DEMOSTHENEM *πρὸς Φαίνιππον* pag. 1044 non tantum patienter

retinent ὑπεσχόμην ἀποφαίνειν τὴν ἄλλην οὐσίαν sed, quod rem conficit, ἔθεσθε νόμον — τοὺς ἀντιδιδόντας ἀλλήλοις, ὅταν ὀμόσαντες ἀποφαίνωσι τὴν οὐσίαν προσομνύειν τόνδε τὸν ὅρκον· ἀποφαίνω τὴν οὐσίαν τὴν ἐμαυτοῦ, quis umquam audivit sic iurantem aut *Athenis* hanc esse formam iurisiurandi credet pro ἀποφανῶ? In HERODOTI libro IV. c. 147 codex *Archiep.* exhibet οὐκ ἔφη μένειν ἀλλ' ἀποπλεύσασθαι, alii libri ἀποπλεύσεσθαι dederunt, μενεῖν STEPHANUS, melius DINDORFIUS μενέειν. In LUCIANO quoque non desunt luculenta exempla, ut 25, 35. οὐ γὰρ ὁντινοῦν ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλ' ὑποδείξειν ὁδούς τινας, in § 34 et 35 ἀποφαίνειν φησί, ὑπόσχοιντ' ἂν ἀποφαίνειν et πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν ubique restitue ἀποφανεῖν et mox εἰ δὴ τοιαῦται φανοῦνται pro φαίνονται. Recte BEKKERUS in § 34 pro συγγράφοντα dedit συγγράψοντα sed nihil proderit donec δεῖν suppleveris post ἥκειν. Ridiculum vitium praetervidit in § 35. οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, nam actum agit, qui vult ποιεῖν τὰ προσόντα: emenda τῶν οὐ προσόντων. Non minus certa res est in 37, 1. ἔμελλεν — ἔσεσθαι καὶ ἐκφαίνειν pro ἐκφανεῖν. Tertium indicium corruptelae est voculae ἂν in sexcentis locis vitiosa omissio: nulla est vocula, quae facilius intercidat: eius salus saepissime a tenui lineola pendebat, ut oculatiores etiam, quam scribae describendi taedium vix devorantes, dubii haereant utrum ΜΑΛΙϹΤΑ an ΜΑΛΙϹΤᾹ id est μάλιϛ' ἂν scriptum sit in Codice, quem teneant manibus. Levissima de causa ἂν perit, sive quid praecedit sive sequitur quod non multum discrepet, particula absorbetur. In *Phaedone* p. 84 c. nemo offendit in his: εἰ δέ τι περὶ τούτων ἀπορεῖτον μὴ ὀκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται βέλτιον λεχθῆναι, omnes recte ita accipiunt ac si βέλτιον ἂν λεχθῆναι esset scriptum, sed ut hoc intelligatur necesse est ut ita scribatur. Apud THUCYDIDEM VI. 24. νομίζων ἢ ἀποτρέψειν ἢ μάλιϛα οὕτως ἀσφαλῶς ἐκπλεῦσαι sunt qui μάλιϛ' ἂν requirant, quibus assentior, alii negant opus esse. Scire velim an iidem in eodem cap. in verbis ὡς ἢ καταϛρεψομένοις ἐφ' ἃ ἔπλεον ἢ οὐδὲν ἂν σφαλεῖσαν μεγάλην δύναμιν aequo animo laturi sint, si ἂν removeretur. Piget fere, quum isti errores praestantissimos veterum deforment, in LUCIANO eos tollere, sed defungar uno loco, unde digressus sum 70, 31. ubi nemo

offendit in ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία et ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι, in § 35. IACOBITZIUS dedit εὔξασθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσι, BEKKERUS nescio qua de causa εὔξεσθαι revocavit, namque ni perinde esse putasset non tam saepe id vitium intactum reliquisset. Particulae ἂν aliud periculum imminet a vocula δή, quae sexcenties in unciali scriptura eius sedem occupavit ut in 20, 64. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φὴς τἀληθές; nihil aliud est εὑρεθῆναι quam *repertum esse*, requiritur *reperiri posse*: μόνως γὰρ ἂν οὕτως. Saepe γάρ solet sequentem voculam absorbere, quod et alibi saepe factum est et 46, 22. ῥᾳδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν pro γὰρ ἂν ᾤμην. LUCIANUS a Veteribus sumserat venustam locutionem, qua incitatior fertur admonentis oratio, οἶσθ' ὃ δρᾶσον, quam librarii, quia non satis intelligebant, ubique stulte interpolarunt. Editur nunc 10, 13, 6. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; — πίε καὶ αὖθις πίε. 20, 63. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν. 41, 62. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσομεν; — εἴπωμεν. Emendata scriptura ex uno codice emersit 47, 13. οἶσθ' ὃ δράσομεν; ὑπερβαλώμεθα, rectissime cod. A. δράσωμεν quod IACOBITZIUS et DINDORFIUS spreverunt, optime recepit BEKKERUS, qui tamen non perspexit reliquis tribus locis medicinam eandem apparere faciendam. Reponendum est δρᾶσον, ubi imperativus sequitur, vel coniunctivi secunda persona, δράσωμεν, ubi coniunctivi prima. Quomodo et a quibus dictum sit οἶσθ' ὃ δρᾶσον, οἶσθ' ὅτι ποίησον et similia luculenter ostendit KOENIUS ad GREGOR. CORINTH. p. 18 sq. edit. SCHAEF. Videbis ibi Graeculis placere δρᾶσον, ποίησον cet. *Attice* poni pro δράσεις, ποιήσεις cet. Noli igitur mirari, quod ex hac opinione locos veterum interpolarunt passim imperativo futurum substituentes, quamquam absurdum est dicere οἶσθ' ὃ δράσεις pro *scin quid tibi faciendum censeam?* sed animadverso eorum errore et temeritate, quod isti corruperunt confidenter restitue et δρᾶσον quidem pro δράσεις, ποίησον pro ποιήσεις iam saepe revocata sunt, vid. KOEN. l. l. PORSON. ad *Hecub.* vs. 225. Sollerter ELMSLEIUS in EURIPIDIS *Medea* vs. 600:

οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανεῖ.

emendavit οἶσθ' ὡς μέτευξαι. Prorsus eodem modo LUCIANUS scripserat 8, 22, 4. ubi librarii antiquum obtinent et imperativo substituunt futurum, idque barbarae formae: οἶσθ' οὖν,

ὦ τέκνον, ὅτι χαρίσῃ μοι; nondum poenitet in annotatt. ad Orat. *de arte interpr.* pag. 123 emendasse ὅτι χάρισαι. BEKKERUS idem reperit sed verum esse et necessarium non intellexit, nam dubitationis notam appinxit quasi in opinione incerta.

Aliud scribarum temeritatis indicium in genere eodem saepius apud alios, subinde apud LUCIANUM deprehendi, ubi particula ἵνα sic posita est ut indicativum debeat habere. Ea res istis permira et incredibilis accidit, itaque parata est interpolatio et indicativus in optativum vel coniunctivum depravatur vel particulam ἄν inserunt, cui nihil est in ea re loci. Habet ἵνα indicativum quum pendet ab ea re, quam quis factam oportuisse dicit quamve vellet factam, aut quam dicit facturum fuisse aliquem at non fecisse, omnino ab ea re quae facta non esse dicatur, at si facta fuisset id fuisse eventurum quod in ἵνα cum indicativo significatur. Perpetuum hoc est in ἵνα (rarius in ὅπως et ὡς et fere apud poëtas) ubi pendet coniunctio ab ἐχρῆν, ἔδει, ὤφελον, εἴθ᾽ ὤφελον, εἴθε, εἰ γάρ, ἐβουλόμην ἄν et si quid est ex genere eodem, in quibus omnibus indicativus necessarius est, optativus aut ἄν additum orationem et soloecam facit et sensu vacuam. Exempla ubique satis magno numero obvia sunt apud Tragicos et Comicos, apud PLATONEM, DEMOSTHENEM et Oratores omnes, apud XENOPHONTEM multa, quae multi saepe collegerunt: satis erit VALCKENAERIUM inspexisse in *Diatr.* p. 149. et ELMSL. ad *Oed. T.* 1389. PLATO in *Prot.* scribit p. 335 c. σὲ ἐχρῆν συγχωρεῖν, ἵνα συνουσία ἐγίγνετο, in *Symp.* p. 181. e. χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι, ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο, in quibus haec fere inest sententia: εἰ σὺ συνεχώρεις συνουσία ἂν ἐγίγνετο, et εἰ νόμος ἦν οὐκ ἂν εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο, et quod tempus in hac forma requiritur, imperfectum, aoristus aut plusquamperfectum, idem in illa forma cum ἵνα (ὡς, ὅπως) coniungitur. Ubi dici poterat: εἰ ἡ βουλὴ ἐζήτησεν, ἀπηλλάγμεθ᾽ ἂν τοῦ δημαγωγοῦ τούτου, DINARCHUS *contra Demosth.* § 20. maluit dicere ἐχρῆν ζητεῖν, ἵν᾽ ἀπηλλάγμεθα. Plusquamperfectum AESCHYLO reddendum in *Prometheo* vs. 152 sq.:

εἰ γάρ μ᾽ ὑπὸ γῆν — ἧκεν —
ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος,
τοῖσδ᾽ ἐπεγήθει.

Atheniensibus non est in usu γηθεῖν sed γεγηθέναι, non γηθῶν dicebant sed γεγηθώς. Igitur ἐπιγηθεῖν e vitio natum est et rescribendum τοῖσδ' ἐγεγήθει, id est οὕτω γὰρ ἂν οὐδεὶς τοῖσδ' ἐγεγήθει sive ἔχαιρεν. Similiter EURIPIDES in fragmento XII *Hippolyti* τοῦ καλυπτομένου dixit:

φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
φωνήν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.

quod perinde est ac si dixisset οὐδὲν γὰρ ἂν ἦσαν et in fragmento Ἰνοῦς XIV:

χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν
γυναῖκας, εἴπερ δὴ τροφὴ δόμοις παρῆν,
ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων
τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσώζετο,

quod idem significat atque οὕτω γὰρ ἂν τὴν μὲν κακὴν ἐξέβαλλε, τὴν δ' ἐσθλὴν ἐσώζετο. Ecquis est, qui putet in his ἐγίγνετο, ἀνηλίσκετο cet. salva sententia et *Graecitate* aut in γίγνοιτο et ἀναλίσκοιτο mutari posse, aut ἂν adiici? Nemo, opinor. Cur igitur aequis animis ferre potuerunt vitia manifesta, quale legitur in ISAEI oratione XI. 6. προσῆκε παρέχεσθαι μαρτυρίας (leg. μάρτυρας), ἵνα μᾶλλον ἂν ἐπιστεύετο, aut in *Sisypho*, incerti auctoris dialogo, qui in Platonicis circumfertur, p. 387. χθὲς σε πολὺν χρόνον ἀνεμείναμεν ὅπως ἂν ξυνηκροῶ ἡμῖν ἀνδρὸς σοφοῦ, et sic saepe peccatur apud veteres et probatos *Graecitatis* auctores. Nempe ἂν addebant isti, qui quid sibi vellent ἐπιστεύετο, ξυνηκροῶ, similia, non satis assequebantur. Apud LUCIANUM, cuius causa haec praemisi, semel tantum *Graeca* et genuina forma evasit 3, 32. ὑπὸ τῇ ῥινὶ ἐχρῆν στέφεσθαι, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Quis nunc non videt manifestum mendum in his 10, 6, 2. εἰδέναι ἐχρῆν πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον? satin certum est ἂν delendum esse? Non magis eidem voculae parcendum 15, 2. ἄριστον ἦν — ἵν' ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἀπηλλάττετο et 41, 18. εἴθε γε ἀνώμοτος ὢν ταῦτ' ἔλεγες ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην. Non est ovum ovo similius, quam est horum locorum primus loco PLATONIS: ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο poteratque parasitus his ipsis verbis uti pro suis ἵνα μὴ μάτην ἐνίους ἐθεράπευον. Scioli quartum ἂν de suo inferserunt 46, 21. ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν

διέφυγον. Aliis locis necessarium indicativum, quoniam quid sibi vellet non capiebant, in optativum mutarunt. Fecere hoc 29, 1. *ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ἵνα καὶ τοῦτο τοῦ πατρὸς τὸ νόσημα ἰασαίμην*, sensu vacuum est *ἰασαίμην*, necessarium est *ἰασάμην*, ut initio loci *ἐβουλόμην μὲν ἄν*, *vellem*, quod dicunt in ea re, quam fieri non posse sentiant, ut apud LYSIAM IV. § 3. *ἐβουλόμην δ' ἂν μὴ ἀπολαχεῖν αὐτὸν κριτὴν Διονυσίοις, ἵν' ὑμῖν φανερὸς ἐγένετο ἐμοὶ διηλλαγμένος*: est autem *ἰασαίμην* perinde absurdum atque in LYSIA foret *γένοιτο* pro *ἐγένετο*. ARISTOPH. *Ecclesiaz*. 151:

ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος.

addam alterum exemplum ex eodem, ut veteri mendo liberem. Legitur in *Vespis* vs. 960:

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

corrige sodes *ἔγραφεν* pro *ἐνέγραφ'*, nisi quid sit *λόγον ἐγγράφειν* in tali re expedire potes. Iterum librarii in LUCIANO sic peccarunt 71, 39. *εἰ δ' ἔδει* (lege *εἰ δὲ δεῖ*) *καὶ γυναικείου γάμου κοινὰς εἶναι ἔδει τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν*, compone cum his verba DEMOSTHENIS p. 1273: *ἐπιδεῖξαί σε ἔδει — ἵνα μὴ λόγῳ τὸν πατέρ' ἀδικοῦντ' ἀπέφαινες* et videbis quam necessarium sit *ὡς ἔξω ζήλου ἦμεν*. Non tempero mihi quin his adiiciam locum PLATONIS in *Critone* p. 44 d. in quo librarii in re eadem alias turbas dederunt. Editur: *εἰ γὰρ ὤφελον, ὦ Κρίτων, οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵν' οἷοί τε ἦσαν αὖ καὶ ἀγαθὰ* (lege *τἀγαθὰ*) *τὰ μέγιστα, καὶ καλῶς ἂν εἶχε, νῦν δὲ οὐδέτερα οἷοί τε*, quis non perspicit insiticia et spuria esse verba tam frigida quam supervacua *καὶ καλῶς ἂν εἶχε*, quae vel in negligentissimo scriptore reprehendi debebant ea in PLATONE feremus?

Post haec omnia denique satis erit verbo admonere in *Ocypode* 81, vs. 62, 63:

ποῖος στρατιώτης γέγονας, ἵνα παρεμβολὴν
βαλὼν σὺ πληγῇς;

emendandum esse *ποῦ σὺ στρατιώτης* et *βαλὼν ἐπλήγης*.

(*Continuabitur*).

VARIAE LECTIONES.

SCRIPSIT

C. G. COBET.

(*Continuantur e pag.* 176).

CAPUT VII.

Pergam LUCIANI locos compluscülos indicare, ubi syntactica ratio describentium socordia vitium concepisse videatur. Non facile credam ipsi LUCIANO excidere potuisse quod legitur 16, 17. *οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω*, quum ratio et usus requirant *καταπαύσαιμι* et nihil sit apud veteres hac locutione tritius, qui *οὐκ ἔχω ὅπως χρήσωμαι* dicebant et *οὐκ εἶχον ὅπως χρησαίμην*. Scribae saepe pro *χρήσωμαι* dare solent *χρήσομαι*, sed neminem fere fallunt. *Ὅπως*, *ὅςις*, *ὅ τι*, *ὁπόθεν*, *ὅποι*, *ἔνθα* et similia habent coniunctivum, ubi praecessit negatio, ubi non praecessit boni scriptores constanter futuris indicativi utuntur. Quicumque hoc sexcenties vidit, aut inter legendum quam sit certa haec ratio experiri volet, mecum PLATONEM in *Protagora* p. 348 D. turpi vitio liberabit. Editur *περιϊὼν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξηται καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσηται*, non potuit philosophus aliter scribere quam *ἐπιδείξεται* et *βεβαιώσεται*, quemadmodum apud DEMOSTHENEM recte scriptum est *de Corona* p. 230, 16. *ἑτέρῳ δ' ὅτῳ κακόν τι δώσομεν ζητεῖν*. et passim apud alios. In talibus Graeculi errabant aut Romani Graece balbutientes, ut AELIANUS in *V. H.* II. 10. *οὐκ εἶχον ὅποι ποτὲ αὐτὸν κατάθωνται*, Graecos ipsos eruditos ab istiusmodi vitiis ipsa Graecitatis intelligentia satis defendebat. Eodem remedio utendum 10, 11, 4.

οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα ἂν δέξαιντο ubi ἂν a mala manu est et expungendum, sic et 45, 13. οὐκ ἔχων ἐς ὅ τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουράν, vides ἂν insiticium esse; 7, 3. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει, imo vero ἐξάψειε. Eiusdemmodi fere error est 41, 58. ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ τι πράξομεν. In PLUTARCHI *Catone maiore* cap. IX ὥσπερ οὐκ ἔχοντες ὃ πράττωμεν καθήμεθα τὴν ἡμέραν ὅλην περὶ γεροντίων Γραικῶν ζητοῦντες, repone ὅ τι πράττωμεν, quod solemne est. Apud LUCIANUM coniunctivo restituto opus est 37, 51. ἐρομένῳ πῶς ἄριστα ἄρξει, nemo poterat, opinor, ad haec respondere, emenda ἄρξῃ. Similiter 20, 48. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; non hoc rogat, sed in re incerta consilium ab amico petit, pro ἔλθοιμεν ἂν restitue ἔλθωμεν; prima persona in his coniunctivum postulat, reliquae ἂν et optativum ποῖ τράπωμαι; et ποῖ τις ἂν τράποιτο; τί πάθω; et τί ἂν πάθοι τις; τί γένωμαι; et τί ἂν γένοιτό τις; Comicus apud PLUTARCHUM *de Audiendis Poëtis* p. 18. e.

τάλαντον ἡ προίξ. μὴ λάβω; ζῆν δ' ἔστι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι;

Sic LUCIANUS scripserat 8, 24, 1. μὴ λέγω; et 67, 9, 3. τί γένωμαι; πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι. in quo loco vitiosa librorum scriptura τίς γένωμαι SCHAEFERUM vindicem nacta in *Meletem. Crit.* p. 98 quem IACOBITZ advocavit, DINDORFIUM et BEKKERUM delusit; at nihil est praesidii in SCHAEFERI exemplis et male comparat πάντα γίγνομαι et παντοῖος γίγνομαι. Qui *omnes quas vult formas induit* recte dicitur γίγνεσθαι πᾶν ὅ τι βούλεται et sic legendum est in *Nubibus* vs. 347.

γίγνονται πᾶν ὅ τι βούλονται

non πάνθ' ὅ τι quod quamquam manifesto soloecum est tamen omnium editiones obsidet. In SANNYRIONIS fragmento apud *Scholiast.* ad EURIP. *Orest.* vs. 269 pro vulgata scriptura τίς ἂν γενόμενος εἰς ὀπὴν γενήσομαι optimi codices mihi dederunt:

τί οὖν γενόμενος εἰς ὀπὴν ἐνδύσομαι;

Quamobrem igitur γίγνομαι πᾶς ὅστις βούλομαι dici non potest eadem de causa τί γενόμενος et τί γένωμαι necessaria sunt et ne SCHAEFERUS quidem in loco THEOCRITI, quem primus omnium emendavit XV. 51. ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; (codd. γενοίμεθα) concoquere potuisset τίνες γενώμεθα, credo, quod tamen dici

et intelligi posse debet si τίς γένωμαι sanum est. Conficient hanc controversiam quae ad hunc THEOCRITI locum VALCKENAERIUS attulit p. 357 et imprimis haec Thucydidea II. 52. οὐκ ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι ὅ τι γένωνται ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως.

Quis credat probatum scriptorem potuisse scribere quod legitur 8, 17, 1. συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν ἱκέτευεν. Putabimusne nesciisse LUCIANUM *Graece* dici oportere: συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενος, at non nesciebat quum scriberet 5, 8. οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος aut 10, 14, 6. οὐ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ συνήσεις ἤδη νεκρὸς ὤν, ubi libri scripti omnes συνῇς praeferunt, unde reliqui formam barbaram συνήσῃ receperunt, BEKKERUS συνήσεις dedit. Expuncto καί legendum συνεὶς ἤδη νεκρὸς ὤν.

Gravi errore a scribis invecto legitur 68, 44. ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον καὶ — ψυχρὸν αἰτοῦντα, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι, pro ἓ δὲ μὴ δοῦναι, ut in PLATONIS *Symposio* p. 175. c. ἓ δὲ οὐκ ἐᾶν, ubi alii libri ex manifesta interpolatione αὐτὸν δὲ οὐκ ἐᾶν, in LUCIANI loco duplex scriptura ἓ et αὐτὸν in unam coaluit. In *Hermotimo* 20, 36 φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὑτωσὶ τιθέναι (sic BEKKER. pro οὕτω ξυντιθέναι), ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά, non debebat BEKKERUS dubitare, quin σφεῖς pro σφᾶς esset rescribendum. Forma pronominis σφεῖς, quae olim in desuetudinem abierat, scribis et lectoribus nova et inaudita non facile e correctorum manibus salva elabitur, ut in XENOPHONTIS *Hellen.* VI. 5, 35. [οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔλεγον] ὅτι Θηβαίων βουλομένων ἀναστάτους ποιῆσαι τὰς Ἀθήνας σφίσιν ἐμποδὼν γένοιντο, DOBRAEUS optime σφεῖς reponi iussit, quod vellem DINDORFIUS recepisset. Planissime haec confirmabit eximius locus DEMOSTHENIS *de F.L.* p. 384, 24. ὅλην τε τὴν πόλιν οὕτω καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ, ubi si dicerem σφεῖς ex Graecitatis ingenio esse reponendum, multum abest, credo, ut hoc probarem omnibus, librorum scripturas etiam multo absurdiores pertinaciter tueri solitis. Nunc nemo dubitabit, quoniam unus liber, sed qui omnibus unus plurimum praestat, Parisinus S, manum oratoris σφεῖς servavit. Itaque nunc mihi credi poterit in *Anabasi* VI, 2, 10. οἱ δὲ λόγοι ἦσαν αὐτοῖς — τοὺς μὲν πόνους σφᾶς

ἔχειν, τὰ δὲ κέρδη ἄλλους non σφᾶς sed σφεῖς genuinum esse et XENOPHONTI reddendum.

Pro necessario coniunctivo vel cum barbarismo indicativum servant omnes 6, 6. τί νομίσομεν pro τί νομίσωμεν. Contra coniunctivi Graeculorum vitio subrepere solent in talibus, quale est 60, 4 ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων ἄριςε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξῃς τοὺς ἀκούοντας et 70, 10. ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε et 8, 20, 2 ὅπως μὴ χαλεπήνητε μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ, in his ubique ex perpetuo *Graecorum* usu futuri temporis formae sunt reponendae προδιδάξεις, παρανομήσετε, παρακούσεσθε, χαλεπανεῖτε, ἐντρίψεσθε et expungendum ὅρα vel ὁρᾶτε, quod magistri apponere solent, veteres omittere. BEKKERUS subinde huiusmodi vitia sustulit, ut 40, 29. 45, 6. alibi, saepius intacta reliquit. Non est Graecum quod in PLUTARCHI *Catone minore* scribitur c. IX. ἄγε ὅπως τῇ Ἀτιλίᾳ τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδώσῃς sed ἐμπεδώσεις, et quicumque in talibus librorum veterum scripturas non indiligenter volet excutere comperiet antiquam dicendi consuetudinem ὅπως et ὅπως μή in ellipsi constanter cum futuris coniungere, at sequiores librarios sedulo suos soloecismos invehere et ὅρα vel σκόπει de suo largiri, vide 18, 3. 43, 7 alibi. Quod autem legitur 10, 1, 2. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιςα ὁποῖός τίς ἐςι τὴν ὄψιν neque ex hac ratione neque ex ulla alia explicari potest, emenda πῶς δὲ εἰδῶ; quae ipsa verba alium locum inquinant 14, 19. λάμβανε. τὸ δεῖνα δὲ, ὅπως εἰδῶ, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; libri ὅπως ἴδω, FRITZSCHIO debetur εἰδῶ scioli interpolationem restituenti, non LUCIANI manum, qui Atticorum more dederat τὸ δεῖνα δὲ, τίσι χαίρει κτἑ. ut in *Avibus* 648.

ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν,

ita autem loquuntur, quibus subito in mentem venit aliquid rogare aut monere, quod in rem praesentem faciat, cuius adhuc fuerint immemores. *Paene oblitus sum quaerere. quibus cibis delectetur*, cuius rei commode recordatur. Πῶς alio loco 33, 85. in ὡς depravatum est, οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν τό·

θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης,

eadem in HOMERI codicibus vulgatur lectio, quae quia neque bene Graeca est et immanem hiatum facit cedat huic:

θαῦμά μ' ἔχει πῶς οὔτι κτέ.

quae utrique malo medetur. Θαυμάζω πῶς recte dici obloquetur nemo, utrobique scribas in eodem vitio conspirare nonnemo mirabitur. Addam tertium exemplum: in *Equitibus* vs. 511 sq. legitur:

ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας
καὶ βασανίζειν ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν,

ecquis non sentit πῶς οὐχὶ πάλαι verum esse, ut in *Pluto* vs. 575 καὶ πῶς φεύγουσί σε πάντες; videmus homunciones rodere et depravare scripturam veterem, quia ipsi non ita loquebantur. Praeterea si qua scriptura vitiosa in HOMERI codicibus inolevisset certa contagione solebat propagari in eorum locos, qui poëtae verbis uterentur, cuius rei insigne exemplum expromere iuvat. Nemo iam nescit in *Iliados* A. 423 sq. antiquam et genuinam scripturam hanc esse

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο,

non μετὰ δαῖτα, quae mala et vitiosa lectio est et subabsurda, si reputabis quo sensu in illis carminibus *Ionicis* μετὰ ξύλον, μεθ' ὕδωρ, μετὰ χαλκόν dicatur; μετὰ δαῖτα is recte dicetur ἰέναι, qui sibi ab aliquo coenam sportula aufert, ut Quirites solebant. Pervetus tamen mendum esse et per multa saecula evicisse novo indicio ostendam. Scholion antiquum ipsius ARISTOPHANIS *Byzantini*, ut arbitror, ad nos pervenit adscriptum ad ARISTOPHANIS *Aves* vs. 1177 τοῦτ' ἴσμεν: πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι γραφὴν τήν· χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. οὕτως ἀξιοῦσιν Ἀριστοφάνην γράφειν. Apage ineptias. Ea annotatio infelicissime retrahitur ad verba: οὐκ ἴσμεν, ὅτι δ' εἶχε πτερὰ τοῦτ' ἴσμεν, quum ad sequentia a Critico esset apposita: οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; et sic aliquando scripta fuisset: τὸ χῖ πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι γραφὴν τήν· χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα. Criticus in ARISTOPHANE legendo et illustrando HOMERI nusquam immemor hunc locum ἐσημειώσατο ad scripturam *Iliadis* aut stabiliendam aut explicandam, in qua re luculenter apparere arbitror HOMERI interpretationem antiquis Criticorum principibus ἔργον, reliqua πάρεργα fuisse. Quis enim ex huiusmodi verbis πέμψαι κατ' αὐτόν praesidium quaesivisset lectioni ἔβη κατὰ δαῖτα, nisi is qui undique HOMERO illustrando mate-

riem conquireret. Multo iustius cum Homericis composueris ex *Pace* vs. 192. ἥκεις δὲ κατὰ τί; et similia passim. Adscripsit aliquis ad vetus scholion: οὕτω γὰρ ἀξιοῖ Ἀριστοφάνης δεῖν γράφειν aut simile quid, deinde ea verba loco mota sunt et incerta sede volitare coeperunt, tum vero lectio μετὰ δαῖτα, quae sola fere dominabatur, veram praesidio destitutam expulit et natum est monstrum, quod mihi procurasse videor. Quemadmodum igitur lectio μετὰ δαῖτα meliorem exturbare soleat apertum est: alios locos ubi exturbaverit duos apponam. In THEOCRITO VII. 24 non legeretur

ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι;

nisi apud sequiores omnes in loco Homerico invaluisset idem error. Alter est ipsius LUCIANI 44, 37. ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' αὐτοὺς μετὰ δαῖτα.

Alio loco factum est ut πῶς in πόσου abiret. Legitur 46, 24. μεταξύ τε προϊὼν ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, qui ARISTOPHANEM et comicos trivit facile mihi credet LUCIANUM scripsisse πῶς νῦν· ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος, quae constans est in ea re dicendi forma, ut in *Acharnensibus* 758. πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; et in *Equitibus* 480.

πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;

et alibi, vid. PORSON. *Tracts* p. 152.

LUCIANUS ut ingenio sic dictione comicis et imprimis ARISTOPHANI similis multa ei sublegit, quae nunc interpolando obscurata sunt, at possunt ex utriusque comparatione revocari in lucem, ex quo genere est 10, 8, 1. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; — πυνθάνῃ ὅ τι ἀγανακτῶ; deprehendisne malum interpolatorem? at non impune feret qui πυνθάνῃ de suo infersit. Eadem fraus 44, 6. nos ludificatur. ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; — ὅπως [ἀξιῶ]; ἀποσεμνῦναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα, non est, opinor, cuiquam exemplis ex ARISTOPHANE opus. Peius etiam grassati sunt 67, 9, 4. σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε; — ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεὺς Πανδιονίδος φυλῆς, ἀκούεις; vera lectio est ὅστις; Πολέμων ὁ Στειριεύς, quod idem BEKKERUM nunc invenisse video; etiam hic non est testimoniis opus. Quod Πανδιονίδος φυλῆς LUCIANUS adiecit ab *Atheniensium* more alienum est. Satis erat scire ὁπόθεν τις δημοτεύοιτο, et non nesciebant *Attici*

πολυπράγμονες quis δῆμος cuius φυλῆς esset. Nota sunt Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς ἐγώ aut ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος ex ARISTOPHANE et PLATONE. In *Acharnensibus* vs. 405

Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλείδης ἐγώ

non tantum σ' ὁ Χολλείδης reponendum, quod leve est, sed turpe vitium eximendum reposito καλῶ pro καλεῖ. Etiam alibi saepe LUCIANUS, saepe aequales res *Atticas*, mores, instituta, leges, verba legitima non satis diligenter referunt, diversa miscent, aliena admiscent, quod infra ostendam.

Ex ARISTOPHANE et *Atticis* non est difficile arguere correctorum temeritatem 20, 9. πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) ἐπέστην ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα —, βούλει φῶ τίνα; ab exilio revocandum αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *remotis arbitris quod sentimus licet libere dicere*, nota locutio, in qua librarii turbare solent et suum μόνω aut μόνοι addere aut substituere, quod apud veteres alio sensu dicitur: *aliorum auxilio destituti sumus*. Inspicite 8, 10, 2. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν, bona pars codicum servat μόνοι γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν, quod recte abiectum est; sed una fuerat abiiciendum ἡμεῖς item ab illo adscriptum qui αὐτοί solum non satis capiebat. In PLATONIS qui fertur *Alcibiade* I. p. 118. B. male legitur ὀνομάζειν μὲν ὀκνῶ, ὅμως δὲ, ἐπειδὴ μόνω ἐσμέν, ῥητέον. Cuiuscumque tandem hoc scriptum est, vivebat auctor illa aetate quum omnes eo sensu ἐπειδὴ αὐτοί ἐσμεν dicebant. Qui etiamnunc multi ipsius PLATONIS dialogum esse suspicantur videant an PLATONEM scribere potuisse possint credere quod legitur p. 111 D. ἱκανὸν δέ σοι τεκμήριον ὅτι οὐκ ἐπίστανται οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι τούτων ἐπειδὴ οὐδὲν ὁμολογοῦσιν ἑαυτοῖς περὶ αὐτῶν, ubi ἐπειδή alienum est et κρήγυοι ridiculum. Alterum indicium eiusdem interpolationis est in PLATONIS *Euthydemo*, pag. 304. A. μάλιστα μὲν αὐτὼ πρὸς ἀλλήλω μόνω διαλέγεσθον, εἰ δὲ μή, εἴπερ ἄλλου του ἐναντίον, ἐκείνου μόνου, ὃς ἂν ὑμῖν διδῷ ἀργύριον, ubi si μόνω in margine apponetur, pristinam sedem et iustam receperit. In LYSIA quoque 31, 17. τοτὲ μὲν αὐτὸς μόνος, τοτὲ δ' ἑτέροις ἡγούμενος diligenter videndum possitne μόνος retineri an eodem sit ablegandum. Affinis huic errori est alius, cuius compluscula exempla sunt: disce omnia ex uno apud PLATONEM in *Protagora* p. 316. B. πότερον, ἔφη, μόνῳ βουλόμενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν

ἄλλων. Vitium arguent quae continuo respondet SOCRATES p. 316. C. σὺ σκόπει πότερον περὶ αὐτῶν μόνος οἴει δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους ἢ μετ' ἄλλων. viden supplendum esse μόνοι μόνῳ? Locus est HERODOTI IX. 48. προκαλεύμενοι καὶ βουλόμενοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι, ubi pars librorum μοῦνοι, caeteri μούνοισι servant, non est facienda optio, peramice ambo conspirant et legendum: βουλόμενοι μοῦνοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι. Quod recte servatum est apud DEMOSTHENEM *de Cor.* p. 273, 1. τῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνῄει facit ad sanandum locum de *F. L.* p. 430, 22. οὐδαμοῦ μόνους ἐντυγχάνειν Φιλίππῳ, imo vero μόνους μόνῳ. Quod his verbis oppositum est ad LUCIANUM me reducet, οὗτοι δὲ, inquit, οὐδὲν ἐπαύσαντο ἰδίᾳ χρηματίζοντες compone cum his Lucianea 16, 9. ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἅ σοι ἰδίᾳ οὐδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι. utrobique ἰδίᾳ est *remotis arbitris* et οὐδενὸς ἀκούοντος est otiosum scioli additamentum. Post pauca ibidem legitur καὶ τοὺς δύο κρατῆρας, βούλει, προσθήσω, non solent Graeci βούλει, ἐθέλεις sic interponere: dicunt βούλει προσθῶ vel εἰ βούλει, προσθήσω, quorum hoc reponendum. Similiter 12, 7. ἀλλὰ βούλει, κἀγὼ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐρήσομαί σε, ubi alii ἔρωμαί σε, quod BEKKERUS recepit, malim ἀλλ', εἰ βούλει, — ἐρήσομαι σέ. Excidit εἰ iterum 14, 22. ἦν ἔρωμαι, »τοῦτον οἶσθα;" emenda εἰ τοῦτον οἶσθα. Manifestum interpretamentum tenemus 20, 42. πότερον ἐπαινέσω σε τῆς συνέσεως ἢ θέλεις ἀντείπω τά γέ μοι δοκοῦντα; aliena sedes verbi θέλεις fallaciam retegit. Saepe vidi Graeculos et correctores tricantes in οὐχ ὅπως, quorum verborum rationem et usum non satis ubique perspiciunt et quod non intelligunt ultro depravant. Recte et ordine οὐχ ὅπως legitur 12, 8. μηδ' ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος 15, 31. οὐδ' ἡ Ἑλένη — οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς 19, 4. οὐχ ὅπως θεοῖς ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον 41, 26 οὐχ ὅπως αἰσχύνεται τῷ γάμῳ ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν 67, 13, 4. οὐκ ἂν οὐδὲ προσβλέψειέ τις οὐχ ὅπως συμπίοι et 68, 38. μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τἀνδρί. Turbarunt librarii 70, 20. πάμπολλα δὲ κεκτημένοι οὐχ ὅπως μετέδοσαν ἡμῖν ποτὲ αὐτῶν ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσιν, libri omnes praeter unum A. οὐχ ὅπως οὐ μετέδοσαν servant, at non tulit opem idem liber 7, 8. ἔγωγ' οὐδὲ μνημονεύσειν τὴν ὑστεραίαν ἔτι τούτων

ᾤμην τὸν Δία οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν. Eodem malo laborantem destituunt meliores libri 20, 48. ὁ Σωκράτης ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας οὐχ ὅπως μὴ πάντα ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, aeque vitiosum est οὐχ ὅπως καί et οὐχ ὅπως μή, delenda utrobique tertia vocula ab imperitis adiecta.

Mirum est quomodo evaserit criticos 46, 6. inepta codicum lectio τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; quasi vero ὁποῖος pro ποῖος dici possit. Facilior venia est errantibus ut 20, 26. οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαςοι ἐπαινοῦντες pro τὰ ἑαυτοῦ ἕκαςος. Recte enim 20, 56. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαςοι συγγεγράφασιν, namque ἕκαςοι non sunt singuli philosophi, sed οἱ ἀφ' ἑκάςης τῆς αἱρέσεως, ut numerus librorum demonstrat, illic singuli sunt ἡγεμόνες suam *quisque* sectam extollentes. Facilior est, inquam, venia quia in optimo quoque scriptore *Attico* sic saepe impune est peccatum. Indicabo nunc quidem e XENOPHONTE nonnulla: in *Anabasi* IV, II, 8. ἄλλοι δὲ τῶν ςρατηγῶν — ἐπορεύοντο ᾗ ἔτυχον ἕκαςοι ὄντες, corrige ᾗ ἔτυχον ἕκαςος expuncto ὄντες. Cf. IV, II, 12. ὅπῃ ἐδύναντο ἕκαςος. In *Hellenicis* I, VII, 5. οἱ ςρατηγοὶ βραχέως ἕκαςος ἀπελογήσατο, si dubitas ἀπελογήσαντο recipere animadverte quod continuo additur καὶ διηγοῦντο. In talibus sive praeponitur ἕκαςος sive postponitur plurali opus est. In HOMERO numquam peccatur. *Iliad.*

B. 775. ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαςος Ἕςασαν.
H. 175. οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαςος.
H. 185. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαςος.
Π. 351. οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαςος.
K. 215. τῶν ἄλλων οἱ ἕκαςος ὄϊν δώσουσι μέλαιναν.

peccatur saepe in aliis, quorum tam facilis quam certa emendatio est. Prorsus eadem ratio est eademque errandi frequentia in ἄλλος ἄλλο, ἄλλοθεν, ἄλλοθι, ἄλλῃ, ἄλλως et similia, in quibus item verbi numerus subiectum sequitur, ut Grammatici loquuntur, non appositionem, in qua subiecti partitio est. Ut est apud SALLUSTIUM *Catil.* 6. *alius alio more viventes*, ubi nubem exemplorum Interpretes attulerunt, sic *Graece* ἄλλος ἄλλως λέγοντες dicitur non λέγων, quamquam saepe per scribas non licuit antiquis ita dicere, ut solebant. In *Anabasi* II, I, 15. quod pace librariorum et editorum dictum sit, pu-

tidus soloecismus latet in verbis *οὗτοι μὲν ἄλλος ἄλλα λέγει* pro *λέγουσιν* et IV, VIII, 19. *οἱ πολέμιοι — φυγῇ ἄλλος ἄλλῃ ἐτράπετο* pro *ἐτράποντο*. In PLATONIS *Symposio* p. 220. c. *καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία καὶ ἄνθρωποι ᾐσθάνοντο καὶ θαυμάζοντες ἄλλος ἄλλῳ ἔλεγεν*, mirum neminem vidisse *ἔλεγον* requiri, tum restitue *ἄνθρωποι*. Evasit vera scriptura in *Hellen.* II, II, 23. *καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς βουλευτὰς ἄλλος πρὸς ἄλλον διέβαλλον.* Non minus soloecum est apud HEROD. VII. 104. *τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἳ Ἑλλήνων ἕκαστός φησι τριῶν ἄξιος εἶναι* pro *φασι*, DINDORFIO monente ad *Hellen.* I, VII, 5. In *ἄλλος ἄλλο* et *ἄλλοι ἄλλο*, quamquam manifestum discrimen est, tamen ridicule labuntur. Quis enim risum teneat in hac scriptura omnium codicum in *Hellen.* III, III, 8. *συλλεγόμενοι τῶν γερόντων ἄλλος ἄλλοθι ἐβουλεύσαντο*, singuli enim neque capita conferre, neque consilia possunt, opinor. Non minus certum esse arbitror *ibid.* VII, I, 15. pro *ἐφύλαττον ἄλλος ἄλλοθι τοῦ Ὀνείου* rescribendum esse *ἄλλοι ἄλλοθι*, ne *singuli* in praesidiis dispositi excubias agere dicantur. Contra in *Anabasi* I, VI, 11. *οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν, εἴκαζον δ' ἄλλοι ἄλλως* ex natura rei *ἄλλος ἄλλως* restituendum. Eadem medicina sanandus locus est in *Hellenicis* VI, V, 28. *οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἄλλος ἄλλῃ διαταχθεὶς ἐφύλαττον*, ubi *διαταχθέντες* etiam propterea necessarium est, quia *unus* homo non facile potest *διαταχθῆναι*. Denique restituenda est haec dicendi forma in *Anabasi* V, VIII, 7. *ἡ μὲν διάρριψις τοιαύτη τις ἐγένετο. διέδωκα ἄλλοις ἄγειν*, supple *διέδωκα ἄλλα ἄλλοις* et in *Hellen.* III, IV, 1. *ἰδὼν τριήρεις Φοινίσσας τὰς μὲν καταπλεούσας ἄλλοθεν*, quia non potest triremis *αὐτόθεν καταπλεῖν* emenda *ἄλλας ἄλλοθεν*. Simillimum genus vitii latet in LUCIANI *Nigrino* 3, 24. *τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστιν*, BEKKERUS pro *πολλῷ* de suo *πολλούς* dedit, aliquanto melius iunges utrumque *τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλοὺς πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν*. In alio LUCIANI loco contrarius error est 25, 3. *πάντες ἐν ἔργῳ ἦσαν, ὁ μὲν ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ λίθους παραφέρων — ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν*, inepte unus homo in plures distrahitur. Dele *ἄλλος* et bene erit.

Faciles credunt editores *Graece* dici posse quod dicitur 10, 24, 3. *ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης*; quod tam prave

dictum est ac si quis vellet dicere φίλος ἦν Ἀλέξανδρος καὶ Ἡφαιςίων aut similia. Scribendi compendium hunc errorem peperit unde simul Graecitas corrumpitur et sententia loci. Διογ pro re nata aut rectus casus est aut obliquus. Scribe καὶ Διογένει; et optime procedet oratio. Similiter 16, 27. ἡ κλίνη καὶ ὁ λύχνος παρέςω. εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. addita lineola in unciali scriptura παρέςων significabat. Est aliqua tamen dubitatio utrum Διογένει an Διογένους sit verius, quia LUCIANUM alibi ὁμότιμον τῶν ἄλλων dixisse et alibi ὁμότιμον σαυτοῦ contra consuetudinem veterum satis constare videtur.

Aliud est in LUCIANO mendi genus 34, 17. ζητῶ ὁπόθεν τοσαῦτα κακὰ συνελέξω καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἑσμὸν ἀτόπων καὶ διαςρόφων ὀνομάτων. dicitur enim αἰνέσας ἔχω, θαυμάσας ἔχω (LUCIAN. 32, 61) similia multa, de quibus vide egregiam VALCKENAERII annotationem ad *Phoenissas* vs. 712, at non dicitur αἰνέσας εἶχον vel ἕξω. Dederat auctor LEXIPHANIS κατακλείσας ἔχεις. noli autem in errorem induci locis huiusmodi, qualis est apud XENOPHONTEM in *Anabasi* IV. VII, 1. εἶχον ἀνακεκομισμένοι vel HERODOTI I. 28. εἶχε καταςρεψάμενος, qui non magis huc faciunt quam LUCIANI 14, 16. ἔχω τοσούτου λαβών vel § 11. ἔχε λαβών, in quibus »*verbum* ἔχω *vim suam nativam servare*" rectissime iudicat VALCKENAERIUS.

Saepius in LUCIANO recurrit otiosa et inutilis praepositio in locis, qualis est 24, 11. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος et 55, 3. πάμπολύ τι πλῆθος ἕλκει ἐκ τῶν ὤτων δεδεμένους, praepositionem a mala manu esse indicium facit locus vicinus 9, 5. ὥςε εἰ τῶν ὤτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους ἕλκει, ubi δεδεμένους genuinum est, ἐκ male verbo adhaesit adscriptum in margine, ut pueris genitivi τῶν ὤτων ratio explicaretur. Idem vitium tolle 49, 1. ἀράμενος ἐκ τοῖν σκελοῖν, ubi ἐκ spurium est. In ARISTOPHANIS *Lysistrata* vs. 1221 a BERGKIO receptum oportuit:

οὗ δ' ἂν διδῶσι πρόσαγε τούτου λαβομένη

pro τούτους quod multi correxerunt, primus omnium DOBRAEUS *Advers.* II. p. 249.

ARISTOPHANES cum LUCIANO compositus certam medicinam afferet loco misere corrupto 39, 5. οὐ χαλεπὸν, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ κτέ. nihil

est τὰς εἰκόνας παραδιδόναι. Veram lectionem suppeditabit COMICUS in *Equitibus* 1109

τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.

Iustius etiam medebitur Poëta ipse sibi in *Ecclesiaz.* 107

ἥν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ' ὥς' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν.

ubi si quis non audebit mecum reponere τῆς πόλεως τὰς ἡνίας, eum fortasse expugnabit COMICUS ipse in eadem fabula vs. 466:

μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας.

Quis umquam intelligat quemadmodum *Graece* dici possit ἔγκλημα παθεῖν, quod legitur 35, 9. οὐδὲ τὸ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια, facilis est medicina si memineris quomodo, ubi passiva verbi forma aut non est in usu aut infrequentior est, eius vicem obtineat ἔχειν et λαβεῖν habens nomen ab eo verbo derivatum aut cognatum. Non facile dicitur αἰτιᾶσθαι pro *accusari*, sed αἰτίαν ἔχειν, sic λόγον ἔχειν, ἔχειν ὄνειδος, ἔπαινον ἔχειν, ψόγον ἔχειν, τιμὴν ἔχειν, alia permulta. In aoristis λαβεῖν ponitur et αἰτίαν λαβεῖν est idem atque αἰτιαθῆναι, quemadmodum dicitur ζημίαν λαβεῖν, κακὸν λαβεῖν, ψόγον, ἔπαινον, πληγὰς λαβεῖν, τραύματα, ὑπώπια, δόξαν λαβεῖν, ut in ISOCRATIS oratione *de Pace* §. 23, ἢν δὲ μεταβαλώμεθα τὸν τρόπον καὶ δόξαν βελτίω λάβωμεν et alibi, unde emendandus XENOPHON in *Hierone* 2, 15. δόξαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνουσι imo vero λαμβάνουσι, non enim pristinam *recipere* sed novam *consequi* dicuntur. Sic igitur LUCIANUS ἔγκλημα λαβεῖν posuerat, quemadmodum LYSIAS 12, 57. αἰτίαν λαβόντες et THUCYDIDES VI. 60. ὁ δῆμος χαλεπὸς ἦν ἐς τοὺς περὶ τῶν μυςικῶν αἰτίαν λαβόντας. Scribarum natio in permutandis λαβεῖν, λαθεῖν et παθεῖν ludere solet et minus suspicaces deludere. Verissime nuper BERGKIUS ARISTOPHANI pro λαβεῖν suum λαθεῖν reddidit in *Ecclesiaz.* vs. 26.

Ex ARISTOPHANE in integrum restituendum est quod legitur 46, 33. καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ. Idem vulnus librarii Comico inflixerunt in *Pace* vs. 245, ubi libri exhibent:

ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα.

critici poëtae manum restituerunt. Dederat ARISTOPHANES

ὦ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτετρίψεσθ' αὐτίκα,

et LUCIANUS πάντες ἐπιτετρίψονται. Simillima vitia saepe com-

missa sunt. In DEMOSTHENIS oratione *de F. L.* p. 432, 17. ὁ μὲν ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἠτίμωται, τούτῳ δ' ἀθῴῳ δώσετ' εἶναι. Egregiam opem Parisinus S tulit, qui solus ἠτιμώσεται ab interitu servavit. Eidem debetur p. 178, 21 pro πᾶς ὁ παρὼν φόβος λέλυται verissima lectio λελύσεται, quam alii in λυθήσεται corruperunt, adeo nihil quod rarum et exquisitum est homunciones non imperite attrectant et quod non capiunt impudenter refingunt. At non soli DEMOSTHENI hoc praesidium paratum est, proderit et aliis, si scienter utemur. Misere laborat THUCYDIDES IV. 28. λογιζομένοις ἢ Κλέωνος ἀπαλλαγήσεσθαι ἢ σφαλεῖσι γνώμης Λακεδαιμονίους σφίσι χειρώσασθαι, repone κεχειρώσεσθαι, id est κεχειρωμένους ἔσεσθαι et omnia sana esse senties. Iterum VII. 14. εἰ δὲ προσγενήσεται ἕν ἔτι τοῖς πολεμίοις — διαπολεμήσεται αὐτοῖς ὁ πόλεμος, expunge ὁ πόλεμος et scribe διαπεπολεμήσεται, *debellatum erit*. Eadem plane medicina XENOPHONTIS locus sanandus est in *Cyrop.* I. vi, 9. εἰ μὴ ἕξει ἡ ςρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια καταλύσεταί σου εὐθὺς ἡ ἀρχή, non licet enim *Graecis* λύσομαι pro λυθήσομαι dicere. Periit forma, quam boni libri intactam servant VI, ii, 37. οὗτοι δὲ ὁπλοφόρου τάξεως ἀπολελύσονται (alii ἀπολελαύσονται, ἀπολύσονται) et dixerat XENOPHON καταλελύσεταί σου εὐθὺς ἡ ἀρχή, quod concitate dicitur, ut φράζε καὶ πεπράξεται et similia.

Vetus vitium et correctorum fallacias manifestas tenebis 38, 21 ISOCRATIS testimonio. Editur μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. In nonnullis pro εὐπρεπῶς scriptum est εὐπρεποῦς, quod abiiciunt omnes. Iniuria, ut demonstrabit locus ISOCRATIS, quam in rem suam convertit quisquis est huius libri auctor. In *Panathenaico* §. 266, p. 288 fin. legitur ἐπιγενομένου μοι νοσήματος ῥηθῆναι μὲν οὐκ εὐπρεποῦς, δυναμένου δ' ἀναιρεῖν ἐν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ἡμέραις. Satisne manifesta est imitatio et scribarum temeritas δυναμένης εὐπρεπῶς de suo substituentium?

In eodem libro iuvabit deprehendisse aliud socordiae describentium argumentum § 19 (ἡ φύσις τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ) συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον. Qui hos *Amores* scripsit affectatum et calamistris inustum scribendi genus sequitur, nimis floridum et lenociniis verborum et sententiarum comtum et

omnino meretricium. Sophisticum acumen ubique sectatur sed non ut ineptiat et nihil dicat. Θεσμὸς ἀνάγκης ὅσιος debetur scribis nihil cogitantibus, ipse dederat θεσμὸν ἀνάγκης θεῖον, ut apud PLATONEM est *de Legibus* XII. p. 957. C. ὁ θεῖος καὶ θαυμαςὸς νόμος, aut ne longe abeas apud ipsum §. 48. θείοις νόμοις ὁρισθὲν ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός. Quam saepe ὅσιος et θεῖος confusa fuerint supra ostendimus. In PLATONIS *Euthyphrone* p. 6. D. vetus indicium est eiusdem rei in scholio ad verba: πάντα τὰ θεῖα ὅσιά ἐςι: γράφεται καὶ ὅσια ὅσιά ἐςι, quod necessarium est et receptum ab omnibus. Suspicor et apud XENOPHONTEM τὸ ὅσιον restituendum, ubi nunc τὸ θεῖον apparet. Locus est in *Hellenicis* IV. III, 20. προσελάσαντές τινες τῶν ἱππέων λέγουσιν αὐτῷ (AGESILAO) ὅτι τῶν πολεμίων ὡς ὀγδοήκοντα σὺν ὅπλοις ὑπὸ τῷ νεῷ εἰσι καὶ ἠρώτων τί χρὴ ποιεῖν. ὁ δὲ καίπερ πολλὰ τραύματα ἔχων ὅμως οὐκ ἐπελάθετο τοῦ θείου, diligenter videndum an τοῦ ὁσίου sit rescribendum. In DIONE CHRYSOSTOMO III. p. 45. οὐδὲ τοὺς θεοὺς ἀναθήμασιν οὐδὲ θυσίαις οἴεται χαίρειν τῶν ἀδίκων ἀνδρῶν. παράνομον (codd. παρὰ μόνων) δὲ τῶν θεῶν προσίεσθαι τὰ δεδομένα, pro τῶν θεῶν corrigunt τῶν θεοφιλῶν, δικαίων, ἐσθλῶν, ἀγαθῶν, hoc ludere est, GEELIUS τῶν ὁσίων, hoc est emendare. In AESCHINIS oratione *de F. L.* p. 43, 27. τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τῆς ςρατείας ταύτης ὁσίαν καὶ δικαίαν ἀπεφηνάμην εἶναι codex unus θείαν καὶ δικαίαν exhibet. Obiter e DEMOSTHENIS loco *de F. L.* p. 441, 5. δεῖ ἕκαςον ὑμῶν τὴν ὁσίαν καὶ τὴν δικαίαν ψῆφον ὑπὲρ τῆς πατρίδος θέσθαι exime alterum τήν, nam una haec ψῆφος est ferenda, non duae ἡ ὁσία καὶ ἡ δικαία. Vehementer afflixit eiusdemmodi error et plane perdidit iocum PLUTARCHI in VII *sapientium convivio* p. 152 d. ubi SOLON sic cavillatur AESOPUM: σὺ δὲ δεινὸς εἶ κοράκων ἐπαΐειν καὶ κολοιῶν, τῆς δὲ σοῦ φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς ἐξακούεις. Vertunt: *tuam ipsius vocem non accurate exaudis*: quod in eos ipsos convenit dicere, qui sic verterunt. AESOPUS SOLONI videtur non satis intellexisse oraculum sibi datum:

εὔδαιμον πτολίεθρον ἑνὸς κήρυκος ἀκούειν

Redde APOLLINI ἀκοῦον et PLUTARCHO τῆς δὲ ΘΟ̅Τ̅ (θεοῦ) φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς ἐξακούεις. Vocabulum θεός a scribis omissum ad LUCIANUM me reducet. Editur 60, 6. ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμ-

μένα καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὖσα ἐπήμυνε καὶ χεῖρα ὤρεγε καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ, infelix est BEKKERI coniectura ἀναισχυντία σύντροφος οὖσα. Quid multa? excidit ΘC, ἡ ἀναισχυντία θεὸς οὖσα, ex notissimo proverbio θεὸς ἡ ἀναίδεια ZENOB. IV. 36. et MENANDRI loco apud STOBAEUM *Floril.* XXXII. 7:

ὦ μεγίστη τῶν θεῶν
νῦν οὖσ', Ἀναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.
δεῖ δὲ, τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.

ubi corrigendum πᾶν pro νῦν, quamquam ne sic quidem habemus MENANDRI manum, quam solus, si quid iudico, nobis servavit ARTEMIDORUS in *Onirocriticis* duobus locis II. 36 et 69.

τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν δύναμιν ἔχει θεοῦ.

Ex his igitur LUCIANUS tam acriter quam lepide hominem perstringit. Eadem opera vitium eximam LUCIANO in mentione Dei non multo melioris notae 59, 17. Ἀλέξανδρος ἠβουλήθη τὸν Ἡφαιστίωνα καὶ θεὸν χειροτονῆσαι — εὐθὺς οὖν — βωμοὶ καὶ θυσίαι καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, et si quis subrideret ad haec aut non magna religione novissimum Deum coleret θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. πόσους τοίνυν οἰόμεθα, inquit, ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος, at Hephaestion iam erat *una literula* minus quam θεῖος et necesse est θεότητος corrigere. Librarius codicis A, cuius summa auctoritas habetur, quum haberet ob oculos θειότητος scriptum noto compendio (vide BASTII *Tab.* V. 15 et 16) lepidum caput dedit τῆς Ἡφαιστίωνος θειότατος. contra scriba contemtissimi codicis G. veram lectionem θεότητος obtulit, quam nemo ab eo accipere dignatus est.

Ut aliorum loci emendati LUCIANO profuerunt sic contra PLATONI e LUCIANO subveniri poterit. Edebatur in *Icaromenippo* 46, 14. καὶ μὴν παρὰ σοὶ αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν, recte viderunt πάρα σοι verum esse. Quanto utilius etiam eandem medicinam adhibebimus PLATONI in *Phaedro* pag. 243. E. ποῦ δή μοι ὁ παῖς πρὸς ὃν ἔλεγον; — οὗτος παρά σοι μάλα πλησίον ἀεὶ πάρεστιν, ὅταν σὺ βούλῃ. *Graecum* est πάρειμί σοι non πάρειμι παρά σοι. Scribe πάρα σοι et apparebit quid sit verbo πάρεστιν faciendum.

Quoniam palaeographica attigimus subiiciam duas de genere hoc observationes, alteram novam, alteram novis exemplis sta-

bilitam. Quod legitur 39, 4. ἐκεῖνο μέν γε οὐκ ἐξερήσομαί σε εἰ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι, non est in usu ἐξερήσομαι aut ἐξηρόμην nisi apud poëtas. SOPHOCLES dixit ἐξερήσομαι eadem de causa, quamobrem ἐξεπίςαμαι tam saepe dicit: sententiae perinde est, metro non item. LUCIANUS et omnes ἐρήσομαι dicebant. Unde igitur molesta praepositio? Intelliges comparato loco simillimo 20, 48. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκέτι ἐρήσομαί σε πόσα. Nempe in codd. τι et τρ scribuntur uno ductu, qui tam similis est litterae ξ ut oculis discerni non possit utrum ετι an εξ sit scriptum, εξ an ετρ. Si quis hoc semel vidit aut mihi credet nullo negotio emendaturus est locum XENOPHONTIS in *Cyropaed.* III. I, 21. ὁ σὸς πατὴρ ἐψεύσατο καὶ οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας, verbum ἐξεμπεδοῦν non est *Graecum* et hoc unico loco, infirmo tibicine, nititur. Emenda οὐκέτι ἠμπέδου. Apud THUCYDIDEM IV, 28. οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξαπαλλαγῇ, *Ionibus* et Tragicis relinquendum ἐξαπαλλάσσειν, THUCYDIDI et *Atticis* ἀπαλλαγῆναι in ea re perpetuum est, praepositionem peperit dittographia. Haud scio an umquam ea labes plus attulerit detrimenti quam in suavissimo loco PLATONIS in *Phaedone* pag. 60. B. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος καὶ ἐξέτριψε τῇ χειρὶ καὶ τρίβων ἅμα ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, κτέ. Aliud est τρίβειν, aliud ἐκτρίβειν, ut opinor. Dicitur a THEOPHRASTO in *Charactt.* XII. 2. ὁ μικροφιλότιμος ἀναθεὶς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ τοῦτον ἐκτρίβειν στεφανῶν καὶ ἀλείφειν (lege ἀλείφων) ὁσημέραι. At SOCRATES τὸ σκέλος ἔτριψε, quod τρίβων ἅμα satis confirmat. Scriba dubitans essetne scriptum εξ an ετρ maluit utrumque ponere.

Nemo umquam codices *Graecos* trivit aut codicum lectiones excussit, qui non saepissime viderit α et ευ non oculis sed mente et linguae peritia discerni oportere. In plerisque locis is error scriptorem plane contrarium facit dicentem quam quod dixerat et iocosum est videre quam nihil hoc scribas moveat, quam nihil hoc editores curent. Qui εὔμορφος fuerat reperte ἄμορφος fit, ἀξύνετος nullo labore εὐξύνετος redditur, εὐσεβής nullo suo delicto ἀσεβής perhibetur. Turpius etiam est si quod est ἀσεβές contra fas εὐσεβές esse putabitur. Ne hoc fiat cavendum est apud LUCIANUM 13, 13. τὸ μὲν πρόγραμμά φησι μὴ

παριέναι εἴσω τῶν περιρραντηρίων ὅϛις μὴ καθαρός ἐϛι τὰς χεῖρας, ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕϛηκεν ᾑμαγμένος καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος ἀνατέμνων καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων (scribe *ἐξαιρῶν*) *καὶ καρδιουλκῶν καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν*; viden *ἀσεβές* verum esse? In eadem re scribae titubarunt 14, 19. ubi alii *ἀσεβέϛερος*, alii *εὐσεβέϛερος* dederunt, et 40, 8. ubi *ἀσεβῶς* et *εὐσεβῶς* confunduntur, et alibi et passim in similibus, saepissime emendata, sat saepe acuto lectori ad emendandum relicta, de qua copia nunc unum exemplum delibabo AESCHYLI causa. In PHOTII *Lexico* legitur: *Ὀκτώπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις.* Nemo dicitur *διαπλεῖν ποταμόν* pro *διαπερᾶσαι*, et non fuit umquam is fluvius in rerum natura, AESCHYLUS eum *διαπέπλακεν ἐν Νεανίσκοις.*

Non minus protritum est in omnibus libris scriptis vetustissimis, recentissimis, *ε* et *αι* imperitissime confundi et permisceri. Ex antiquo exemplari fluxit error in libris 12, 3. ubi est *δικάσαι τισ ἄτην* pro *δίκασ ἐτισάτην*. Vel *ἡδαίων* exhibent pro *ἡδέων* (37, 26) et *παρανaίων* pro *adnatans*, *παρανέων* (9, 8, 2). Saepe gliscit error ulterius: *φέρω* an *φαίνω* sit scribendum nostri est arbitrii, non scribarum. Sic *ῥαίνομαι* natum est ex *ῥέομαι* 49, 11. *εὐδαιμονίζουσιν αὐτοὺς αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες*, veram scripturam *ῥεομένους* praestabunt hi loci: in hoc ipso dialogo § 38. *ἣν ὁρᾷς αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ αἵματι ῥεομένους*, 10, 14, 5. *εἰ βλέποιέν σε αἵματι ῥεόμενον*, 33, 71. *ὁρᾶν αἵματι ῥεομένους.* Sic *ἱδρῶτι ῥεόμενος* legitur 16, 3. 20, 5 et 35, 11. Quemadmodum 26, 13. dissentiunt libri utrum *φέροντα* an *φαίνοντα* verum sit, sic olim est titubatum in PLUTARCHI *Numa* 1. Editur *τὰς δὲ νῦν φαινομένας οὐκ ἀληθῶς συγκεῖσθαι*, edendum *φερομένας*, et in DIONYSIO *Halic.* XI. 62. *οὐκ ἐν ἁπάσαις ταῖς Ῥωμαϊκαῖς χρονογραφίαις ἀμφότεραι φαίνονται*, repone *φέρονται.* In PLUTARCHI *Timoleonte* 27 lege *παραφαινομένου* pro *περιφερομένου*, in *Bruto* 13. *ἡ φροντὶς ἐξέφερε* scribitur pro *ἐξέφαινε*, in *Lycurgo* 11. *ἐξέπεσε* pervulgato errore pro *ἐξέπαισε* legitur. In nominibus propriis saepe vitiosae formae nimium patienter servantur, *Κεκίνας* in *Othone* 5, *Κενινητῶν* in *Romulo* 16, *Κεκίλιος* et *Κεκιλία* in *Demosthene* 3, *Lucullo* 1. *Κυναίγειρος* quamquam nomen habet *παρὰ τὸ τὰς κύνας ἐγείρειν*, tamen praeterquam apud poëtas corrupto nomine circumambulat et apud alios

multos et in *Comparat. Aristidis et Catonis* 2. In vita *Alcibiadis* 22. Φηγεέα dici sinunt, quem Φηγαιᾶ constet fuisse. Ne ἡμίμναια quidem retinent formam, sed adulterina ἡμίμνεα feruntur in *Lycurgo* 12.

Novum errorum et vitiorum fontem aperiet emendatus locus in *Timone* 5, 45. ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Quid huic loco desit et quo malo laboret apparebit si restitutus erit. Restitue igitur εὖ γε ἐποίησε πρῶτος ἀφικόμενος. Cur exciderit πρῶτος facillimum dictu est. Una litterula extrita secum abstulit. Scriptum erat α' ἀφικόμενος de more: α' significat εἷς, ἕν vel πρῶτος, πρῶτον, subinde et πρότερος, πρότερον, quamobrem tam saepe haec confusa videmus. Sic β' vel δύο vel δεύτερον, et caetera deinceps omnia. Omnium temporum haec consuetudo fuit et vel in antiquissimis libris hinc suscepti errores in reliquos propagati sunt. Ridemus monachum, qui ATHENAEUM describens pro πέντε καὶ εἴκοσι dedit κύριε, confundens κε' et κε̄. PHOTIUS nunc male interpretatur ξύλον πρῶτον: τὸ βάραθρον pro τὸ πρῶτον βάθρον (τὸ α' βάθρον), nec multo sanius in BEKKERI *Anecd.* I. pag. 420, 12. ἀπρόσωπα apparet pro *primae personae* (α' προσώπου). Ridicule in fronte *Lexici Photiani* scribitur Νικήτας ἄεδρος καὶ ἀνοτάριος, iniuria fit homini, qui fuit πρωτόεδρος καὶ πρωτονοτάριος. Apud HESYCHIUM ἐννέωρος: θέτης a multis est emendatum ἐνναέτης et magna est horum copia. Nunc unum πρῶτον tangam. In ISOCRATIS *Archidamo* § 76 confusa sunt σχολὴν ἄγειν, quod est in uno optimo *Urbinate*, et σχολὴν πρῶτον ἄγειν quod reliquos obsidet; πρῶτον nihili est ex α' ἄγειν male prognatum. Contra e longo exilio revocandum in venustum PLATONIS locum in *Protagorae* initio pag. 309. A. οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει; neque hoc HOMERUS dixit et nemo tam caecus erit ut hoc umquam dicat. Neminem vidisse supplendum esse τοῦ πρῶτον ὑπηνήτου, ut apud poëtam est et res ipsa clamat. Infelix α' in iisdem verbis male acceptum est apud AELIAN. *V. H.* X. 18. τῷ Δάφνιδι Νύμφη ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὥς που φησὶ καὶ Ὅμηρος. FABER satis leviter πρώτως AELIANO obtrudit. PERIZONIUS πρώτῳ ita tuetur ut pigeat poeniteatque

summum virum, incomparabilem in aliis, in hanc palaestram imperitum descendere et ἀσχημονεῖν. καὶ α' ὑπηνήτην in libris fuisse apparet. Dicerem e scholiasta PLATONIS ad h. l. (ubi est alio errore πρῶτος ὑπηνήτης) apparere ita olim in libris fuisse, nisi hoc esset lucernam accendere ut alicui solem ostendas.

Suspicor eandem labem inesse in verbis legis, quam DEMOSTHENES affert in *Aristocratea* p. 629, 21. ὡς ἐν ἄξονι ἀγορεύει (ὁ Σόλων). Quoniam SOLONIS ἄξονες commemorantur, repetita litera α' ἄξονι i. e. πρώτῳ ἄξονι verum videtur. Non alias mihi huius rei recordatio plus profuit quam in fragmento SOPHILI apud ATHEN. XIV. p. 640. D.

Ἡδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐςιν Ἑλλήνων ἀεὶ
συνάγειν. τὸ χρῆμα χάριεν. οὐχὶ * δύο
κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑπόχει. κωμάσαι
πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ.

DOBRAEUM destituit felix ingenium, quum crederet verum esse οὗ Χίου δέκα κυάθους — ἐπίχει, quae MEINEKIUS probata recepit. In unico Codice *Marciano* est χαρίεν οὐχι B̄ et ὑποχεικωμάσαι: in his latet ὑποχεῖς κωμάσαι (non satis distinctis ut saepe K et IC), in illis οὐχὶ ΙΒ̄ id est οὐχὶ δώδεκα Κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑποχεῖς. Egregiam opem fert MENANDER ATHENAEI X. pag. 431. C.

Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
κυάθους,

nempe ὁ οἰνοχόος solet ὑποχεῖν τὸν οἶνον, deinde τὸ ὕδωρ ἐπιχεῖν. In οὐχὶ ὑποχεῖς; futurum habes quo arguitur DINDORFII error ad STEPHANUM annotantis v. ὑποχέω »*futuri, quod ὑποχεῶ foret, exempla non exstant,*" forma χεῶ barbara est et *Alexandrinis* debetur. Χέω et χέομαι et composita omnia habent futurum eiusdem formae, cuius rei multa nova exempla alias proferam.

Non possum non uno quidem exemplo frequentissimum aperire errorem, quo libri *Graeci*, vel sic iam satis multi, librariorum socordia inutiliter augeantur, qui pro primo *undecimum*, pro sexto *decimum sextum* et ita deinceps laudare solent. Ostendam in eo loco, ubi ea res caeterum satis innoxia mirifice doctos homines ludificata est. In fragmentis Historicorum *Graecorum* MULLERI II. p. 85 de pugna ad *Coroneam* in bello sacro

Phocensi dicit EUSTRATIUS: ἱςοροῦσι περὶ μάχης Κηφισόδωρος ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, pugnatum est bello fere medio, *unde patet narrationem Cephisodori fuisse uberrimam*, observante MULLERO. Contraham in brevius: ἐν τῇιβ significat ἐν τῆι δευτέραι, at scribae ἐν τῇ ιβ male iungentes decem libros de suo subinde addunt, quos nemo vidit et nemo videbit.

Ad LUCIANUM ita revertar, ut ei alterum vitium eiusdem generis eximam 70, 7. καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν οὖσι τὴν ἀρχὴν αὐτὸν εὐωχεῖσθαι, tamdiu οὖσι nihil significabit donec γ' praemiseris i. e. τρισὶν οὖσιν. Contra in re eadem absurde εἷς legitur ibid. §. 25 ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν πέπαυμαι εἷς ὢν τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχὴν pro εἷς ὢν IACOBSIUS εὖ ποιῶν, BEKKERUS clam delevit. Verum olim vidit HIRSCHIGIUS, qui in ЄICΩN agnovit ἑκών. Notissimum est quam saepe K et IC confusa fuerint. In LUCIANO Σκύθεα et Σισύθεα permutata videntur 72. 12. ἵςασθαι et κτᾶσθαι, ἄρκτος et ἄριςος, λαίσωνες pro λάκωνες, ἄκωπον et Αἴσωπον, σκύφος et Σίσυφος, κεισιβδηλευμένοι et κεκιβδηλευμένοι, συνερισστικός et συνερκτικός, πλεῖςος et πλεκτός in libris stolide permutari docebit PORSONUS in DOBRAEI *Aristophanicis* pag. 241. Multa huius rei exempla saepe vidi, non vidi umquam insignius quam in SCYLACIS *Periplo* (Tom. I. p. 25 in *Geographis Minoribus* HUDSONI), ubi est 'Ολιζὼν, Ισαι λιμὴν pro 'Ολιζὼν καὶ λιμὴν, ut SCYLACI solemne est scribere. Hinc ubique nostri arbitrii est utrum εἰς an ἐκ sit scribendum. Saepe ingravescit malum et IC ex K natum nova corruptela deformatur, aut vicina concipiunt vitium et periculum est ne antiqua scriptura sine vestigio pereat. Apud POLYBIUM p. 1037, 9. BEKKERI nominatur Κρυφῶν, idem LIVIO EROPON audit XLIV. 24, 27, 28. Reddatur 'Ιεροφῶν POLYBIO, LIVIO HIEROPHON. Supra 'Εκιδώρου notavimus pro Εἰσιδώρου, 'Ισιδώρου et ad HYPERIDEM ἀκτιαίων pro αισπιαιων i. e. 'Εςιαιῶν, (quocum obiter compara POLYBIUM Tom. III. p. 244. CASAUB. περὶ τῆς 'Ηρκιέων πόλεως, cod. κρεῶν in quo latet 'Ηραιῶν. Apud STEPH. *Byz.* v. Κυδαθήναιον MEINEKIUS male edidit ἐκ Κυδαθηναιέων pro Codicis scriptura Κυδαθηναίων in quo Κυδαθηναιῶν suberat cf. v. Στειριά). In DIONE CHRYSOSTOMO orat. XXXIII. p. 395, 21. ἄκυρον irrepsit pro αἰσχρόν. In ALCIPHRONE deprehendimus δεκτός (ΔЄICTOC) pro ACTЄIOC quintuplici vitio scriptum. In

LUCIANO 58, 15. Δωρὶς τέθνηκεν in omnibus libris depravatum est in δωρικὸν ἥκεν, quod feliciter sanavit C. F. HERMANNUS. ICONHKЄN triplici vitio natum e TЄΘNHKЄN et unum C periit ut in EUBULI fragmento apud ATHEN. III. p. 108. B.

ὁμοῦ δὲ τευθὶς καὶ Φαληρὶς ἡ κόρη

pro Φαληρικὴ κόρη, quam DALECAMPIUS revocavit. Cf. ATHEN. IV. p. 135. a. VII. p. 283. In TELECLIDIS fragmento:

ἀλλ' ὦ πάντων ἀςῶν λῷςοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσασθαι

qui Codicum scripturas amant pro ἀςῶν PORSONI retinebunt δὲ τῶν, quod est ap. PHOTIUM v. σεῖσαι. Omnino permulta sunt passim in LUCIANI scriptis indicia litterarum uncialium perinepte confusarum, veluti 39, 24. οὐ μάλωπα pro θυμάλωπα, 38, 19. ὅσιον pro θεῖον, 39, 8. τὸ βλέφαρον pro ἰοβλέφαρον, 66, 34. κατέλεξε pro κατέαξε, 67, 5, 1. ἀσεβῆ pro Λεσβίαν, 67, 14, 4. ἔγημεν pro ἔτη μέν, 19, 6. ὧδέ ποθ' pro ὦ δέσποθ', ibid. εἰ τὸ φιλεῖν pro εἶτ' ὀφείλειν, et similia multa, quae utiliter iuvenes notabunt et colligent, in eodem morbo praesens auxilium allatura. IC et K iterum confusa fuerunt 75, 4. ubi σιωπῆς et σκοπῆς de loco certant. Saepe in his aut I perit aut C: qui recte Κτησικλῆς appellatur a DIODORO SICULO, eum nunc XENOPHON *Hellen.* VI. II, 10. Στησικλέα videtur dicere: πέμπουσι Στησικλέα. Viden unum ι incuria neglectum et ICτησικλέα rescribendum? Simili errore nonnumquam καταςήσασθαι scribitur ubi κατακτήσασθαι verum et necessarium est. Sic HERODOTO VIII. 105. ὃς τὴν ζοὴν κατεςήσατο ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων reddiderim κατεκτήσατο. In ISOCRATIS *Panegyrico* § 182. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων μεγάλους πλούτους καταςήσασθαι solus *Urbinas*, ut solet, oratoris manum servat κατακτήσασθαι. Non constat sibi optimus liber §. 62. οἱ πρόγονοι τοσαύτην εὐδαιμονίαν κατεςήσαντο exhibens cum caeteris, ubi repone κατεκτήσαντο. Contra recte apud HARPOCRATIONEM v. μετοίκιον pro τὴν οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος DINDORFIUS de SAUPPII coniectura καταςησάμενος recepit.

Quemadmodum in his perpetuo scribae hallucinantur sic subinde δείξω et δόξω, ἔδοξα et ἔδειξα, δεδεῖχθαι et δεδόχθαι susque deque habuerunt. Videbis in ISOCRATIS *Panegyrico* § 90. δόξειν et δείξειν permixta. In LYSIA 12, 53. ὡς ἀμφότεροι ἔδοξαν sensu vacuum est, aut ἔδειξαν verum est, aut ἐδείξαμεν, quod GEELIUS coniecit. Apud LUCIANUM 24, 2. contrarius error est:

ἐπὶ τῷ μνήματι, ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δημαινέτη προελθόντα αὐτὸν ἐντείλασθαι τὰ περὶ τοῦ οἴνου. Soloeca oratio est et non satis perspicua. Corrige ἔδοξεν, id est *in somnio vidit*. Tritum est δοκεῖν de *somniantibus*, vide PIERSON. ad AELIUM HERODIANUM post MOERIDEM p. 434. sed alia forma veteres, alia LUCIANUS et aequales utebantur.

ἐδοξάτην μοι τὼ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

aut ἐδοξάτην μοι δύο γύναικ' εὐείμονε

— — — εἰς ὄψιν μολεῖν.

aut ἔδοξ' ἰδεῖν, ἐδόκουν ὁρᾶν veterum sunt, sequiorum ἔδοξα δύο γυναῖκάς μοι προσελθεῖν, ut in hoc ipso loco LUCIANUS scripserat paullo ante ἔδοξεν ἡ 'Αρχιτέλους γυνὴ ἐπιςάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν 'Αθηναίοις κτἑ., quod satis nostram rationem confirmat.

Qui LUCIANUM diligenter cum Antiquis, quos imitatur, comparabit et librorum scripturas in singulis excutiet et aestimabit et ad Grammaticorum testimonia exiget et poëtarum locos metro stabiliores adhibebit, brevi intelliget quidquid scribarum captum superat, quidquid exquisitioris dictionis aut elocutionis servabant veteres, Graeculi dudum amiserant, raro illaesum et inviolatum ex istorum manibus elabi, sed vel refingi ad novam loquendi consuetudinem et componendi usum, vel prorsus deleri et obliterari substitutis noviciis formis aut verbis, vel onerari interpretamentis et insulsis additamentis impediri. Sic pars antiquae linguae disperiit, pars aegra et inquinata circumfertur: quod verum est et sanum in ingenti librorum numero et testium utcumque dissentientium multitudine subinde tenuibus sed certis vestigiis indagari potest et ubi semel rectam viam sis ingressus quod periisse videbatur renasci potest ex certa analogia, aut ex *antiquissimis* corruptelis, quas nemo iterum attrectat, aut ex poëtae loco aut e Grammatico in lucem revocari. Quorsum haec? ut LUCIANO restituam antiquas quasdam formas, quas sedulo Graeculi pro captu suo ubique et illi et caeteris omnibus exemerunt. Verbum χρίω penultima longa, (unde χρείω hic illic apparet), habuit olim formam unam omnibus usitatam κέχριμαι. Producta penultima respuit σ, quod sequiores inferserunt, κέχρισμαι dicentes, quod tam pravum est atque κεκόνισμαι. Κεχριμένος, κεκονιμένος *Graeca* sunt ut

τετιμένος: iidem ἐχρίσθην dicebant et χριςός, sed χρῖμα. Quidquid horum attigerunt Graeculi, induitur novicia forma, κέχρισμαι et κεκόνισμαι dare solent, ut χρίσμα. Κέχριμαι elabitur et certae analogiae honos constat, ubi veteres scribae noto errore ei substituerunt κέχρημαι, quod factum est in CALLIMACHI *Hymno in Dianam* vs. 69:

ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ

ubi longa et accurata HEMSTERHUSII annotatio neminem deterrebit quo minus κεχριμένος rescribat. Diversissima sunt quae vir magnus accumulat. Quid huic notioni commune est cum χρῆσθαι φύσει, ἐμπορίᾳ, βίῳ λῃςρικῷ, ξυμφορᾷ, ἀτυχίᾳ, ναυαγίᾳ, χειμῶνι, οὐρίῳ πνεύματι et similibus? nihil prorsus. Aliud est *uti* oleo, fuligine, unguento, aliud *ungi* et *oblini*, χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἀσβόλῳ, μύρῳ et χρίεσθαι. Permovit auctoritas viri SINTENISIUM, ut in PLUTARCHI *Cimone* cap. 1 futilem lectionem ἀσβόλῳ χρησάμενον verissimae, quam REISKIUS repperit, χρισάμενον anteponeret, quem nemo sequetur. Χρῖμα bis servatum est in eiusdem *Hymno* εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος vs. 16:

οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ

et 26. ubi iam apparent interpolatores. DRACO STRATONICENSIS *de metris poëticis* scribens et de syllabarum quantitate, (cuius rei pauci sunt quam DRACO imperitiores) p. 96, 17. HERM. χρίσματα in hoc loco ostentat. In ATHENAEI codice, (quem habemus unicum ex optimo et veterrimo descriptum, sed ab eo librario, quo non novi alium stolidiorem) κέχριμαι nonnumquam evasit et χρῖμα, vide EUBULI locum XIII. p. 557 f. ACHAEI p. 689. MAGNETIS p. 690. Apud HERODOTUM IV. 195 optime legitur πτεροῖσι ὀρνίθων κεχριμένοισι πίσσῃ. In ARISTOPHANIS fragmento apud STOBAEUM *Floril.* CXXI. 18. conclamatus locus vs. 7. προὐκείμεθ' οὐδ' ἂν κατακεκριμένοι in integrum restitui mihi posse videtur si scripseris:

προὐκείμεθ' οὐδὲ βακκάρει κεχριμένοι.

comparato l. l. MAGNETIS βακκάριδι κεχριμένον. In caeteris fere κέχριμαι et χρῖμα obliterata sunt, ἀσφάλτῳ κεχρισμέναι habemus in *Cyropaedia* VII. v, 22. et ἐκέχριςο VII. I, 2. et in *Symposio* II. 5. πόθεν ἄν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; Nihil horum genuinum est, sed quomodo in EUBULI versiculo, quem supra indicavimus, συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι, EUSTATHIUS

et apographa κεχρισμέναι habent, sic XENOPHONTI et aliis veterum, ubi κέχρισμαι scribitur, labes adspersa est a Graeculis, et χρῖμα in *Symposii* loco et alibi reponendum, quod iterum salvum abiit apud PHILOXENUM ATHENAEI IX. p. 409 χρίματά τ' ἀμβροσίοδμα. Caeterum discrimen inter κεχρῖσθαι et κεχρεῖσθαι, quod PHRYNICHUS commemorat in BEKKERI *Anecd.* I. p. 46, commenticium est. Unum atque idem verbum est et scriptura κέχρειμαι et κεχρεῖσθαι, ut χρείειν, ut μαλκείειν, ut βεινεῖν, νείφειν, εἴλλειν, alia sexcenta, debetur iis, qui constanter ι productum ita scribebant. Apud LUCIANUM quoque 70, 2. ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον ad veterum usum refingendum esse censeo.

Prorsus eodem modo, quo in κέχριμαι vidimus, Graeculi grassantur in κεκόνιμαι. Ut χρίω sic κονίω penultima longa unice vera et proba forma est, unde κεκόνιμαι, κεκόνιτο, κεκονιμένος, quidquid scribae moliuntur, sola *Graeca* sunt, et κεκόνισμαι, κεκόνιστο, κεκονισμένος ex veteribus quidem et probatis scriptoribus undique sunt furcis expellenda. Ut κέχρημαι sic κεκόνημαι in libris servavit intus bonam formam. Κονίζω nihil est, a Grammaticis fictum ut ἀλίζω, ἀμφιέζω, σκλαίνω, χύω, ἀγάζω, αἴσθομαι, ἀλῶ (pro αἱρῶ ex ἁλίσκομαι repetitum, GRAMMAT. BEKKERI *Anecd.* I. p. 123), ἀνθησσῶ, ὀριγνῶ, πυνθάνω, προειδῶ ἀντὶ τοῦ προνοῶ, προστιθῶ, σφήλω, haec omnia praeter quatuor prima idem BEKKERI Grammaticus bona fide pro *Graecis* affert. BEKKERUS ipse in ISOCRATIS *Nicocle* § 5 pro αἰσθάνονται alias res agens ex codice G recepit αἴσθονται. Eiusdem farinae est διαβύνομαι, quod nimium patienter ferunt in HERODOTO II. 96, τὸ πηδάλιον διὰ τῆς τρόπιος διαβύνεται pro διαβυνέεται, namque in usu erat βυνῶ, βύσω, ἔβυσα, βέβυσμαι, unde βύζην (pro βύσδην), ut κυνῶ, κύσω, ἔκυσα. Lexicographis debentur formae ἀναδάζομαι, διαδάζομαι simil. pro quibus *Graeci* ἀναδαίομαι cet. dicebant, ut in Oraculo apud HEROD. IV. 159:

ὃς δέ κεν ἐς Λιβύην πολυήρατον ὕστερον ἔλθῃ
γᾶς ἀναδαιομένας μετά οἵ ποκά φαμι μελήσειν.

ubi corrige Λιβύαν et μεληςεῖν, namque δωρίσδεν ποτέοικε, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Iisdem ἀναπλήθω acceptum referimus pro ἀναπίμπλημι et alia e fallaci analogia contra usum dicendi ficta, in qua re saepissime *Graeci* sequiores impingunt. Forma ἀλῶ,

quam futilis Grammaticus ex ἀλώσομαι extudit, non multo melior est ἀλίσκω, qua ANTIPATER SIDONIUS abutitur in *Anthol. Gr.* T. II. p. 6.

Εὐαγόρας δ' ὢν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἀλίσκει.

Eiusdemmodi est futurum ὀμόσω ex ὤμοσα male natum. STRATO in *Anthol.* T. III. p. 78:

δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τόν — οὐκ ὀμόσω.

eadem forma abutitur PLUTARCHUS in *Cicerone* 23. προῆλθεν ὀμόσων, estque adeo reponenda in *Mario* 29. Simillimo errore PLUTARCHUS ex ἀμφιέσαι extudit ἀμφιέζειν in *C. Graccho* 2 et e νίψαι νίπτειν in *Theseo* 10. Pervulgatum iam olim erat vitium, quo ὄφλειν et ὄφλων apud *Atticos* pro ὀφλεῖν et ὀφλών legebatur: hinc Graeculi coeperunt ὄφλω, εις, ει dicere, et *docti*, si Musis placet, *Grammatici* errorem alebant. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους (teste AMMONIO *de D. V.* v. ὄφλει) annotavit: ὄφλει μέν τις ἐπὶ καταδίκῃ κτέ. ὀφλισκάνει dicendum esse neque cogitat homo, neque fortasse sciebat. Venia igitur dari poterit DIONI CHRYSOSTOMO, qui in orat. XXXI. p. 555 ὄφλουσιν et 556. ὄφλετε sibi credidit dicere licere, sed ita ne umquam nos DIO, neque APOLLONIDES quidquam, quod aliunde non sit satis certum, sibi credere postulent. Etiam qui haec mihi dabunt et turpiter a *Graecis* erratum esse agnoscent, reclamabunt si eiusdemmodi vitium ab AESCHYLO commissum esse dixero. At ipsi viderint quemadmodum poëtam ab eo crimine defendant in *Choëphoris* vs. 680:

ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις.

ἔκιον enim olim in usu fuit et κιών, κίω pro ἔρχομαι non est melioris notae quam ὄφλω. Sic igitur, ut redeam unde digressus sum, κονίζω nihili est, temere fictum e κονίϛρα et similibus, neque alios testes habet quam futiles *Grammaticos* sequioris aetatis: at istis scribae obtemperant et in HOMERI codicibus κονίσσουσι, ἐκόνισσε, κεκόνιϛο κάρη hinc inoleverunt. Hinc si quando κεκονιμένος apparebat κεκονισμένος eius locum occupavit, ut in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz.* 291. ἥκῃ κεκονιμένος, ubi *Ravennas*, qui saepe bonas lectiones servat solus, cum deterrimo quoque κεκονισμένος obtulit. Plura dabunt BUTTMANNUS et cum DINDORFIO STEPHANUS, unde haec stabiliantur. Quod e PHILONE afferunt μέλλουσαι κονιεῖσθαι corrige κονίεσθαι, quod melius ὑποκονίεσθαι

dicitur, ut in lepidissimo versiculo, qui nunc PLUTARCHI verbis male assumtis elumbis et inelegans incedit in *Pompeio* 53. εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικόν,

ὡς ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται
τὼ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται.

bellissimus sane senarius. Restitue: τὸ κωμικὸν ὡς ἅτερος πρὸς τὸν ἕτερον

ὑπαλείφεται τὼ χεῖρέ θ' ὑποκονίεται.

qui ARISTOPHANE et CRATINO dignus est. Κεκονιμένος apud LUCIANUM est 5, 45. 8, 24, 1, ubi κεκονισμένος non plane abest et 16, 3. ubi in cod. D. κεκονισμένος apparet. Ad primum locum quod HEMSTERHUSIUS annotavit: *»perinde est utrum probes* κεκονιμένος *an* κεκονισμένος" neminem movebit. Utiliora idem adscripsit de confusione inter κεκονιμένος et κεκονιαμένος. Cff. *Intt.* ad HESYCH. in v. In SUIDA v. κεκονιμένος *eximius* codex *Vossianus*, qui mihi haec scribenti ob oculos est, hunc hexametrum exhibet:

ἀλλὰ σιδηρείου κεκονιαμένη ἐκ πολέμοιο

et mox bis βεκονίσθαι pro κεκονῖσθαι. Nae qui codicibus et scribis aliquid tribuunt, cautius semper absentes admirabuntur. In THEOCRITO I. 29. κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος an κεκονισμένος scribas perinde est, quia utraque lectio nauci non est. Intelligerem κεκυλισμένος ut στέφανοι κυλιστοί dicuntur apud ATHENAEUM XV. p. 678 sq. ubi duo EUBULI fragmenta: περιφοραῖς κυκλούμενος Ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος, et περὶ σῶμα συνίλλεται (sic leg. pro συνίλλεσται) Κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται mihi quidem omnem propemodum dubitationem exemerunt.

Tertium exemplum est verbi antiqui omnibus propemodum locis ad hunc diem depravati μαλκίω penultima producta, unde μαλκείειν primum natum est, deinde μαλκιεῖν et μαλκιῆν et μαλκιᾶν et μαλακιῶ, μαλακιεῖν, μαλακιῆν, quorum nihil sanum est. Vel ipsa analogia μαλκίω solum probum esse evincit et antiquum, confirmant testes meliores et integriores, quo facto caeteri cum famae detrimento suas quisquilias sibi habento. Iuvat in illo verbo ostendere quam difficulter emergant prisca vocabula, obsoleta et paucis intellecta. DEMOSTHENES dixerat p. 120, 7. μέλλομεν καὶ μαλκίομεν, non est vola nec vestigium in codd., qui omnes μαλακιζόμεθα habent, manifestam inter-

polationem, ne sensu quidem satis idoneo et ad sententiam apto. Μαλακίζεσθαι et μαλακόν τι ἐνδοῦναι dicitur qui de priore studio, acrimonia, vehementia, ardore remittit et quum acrius agere instituisset nunc segnior fit agitque remissius. At non hoc dicit Orator: inertes desidere clamat cives suos, nihil agere, *torpere* in maximis PHILIPPI iniuriis. Servavit nobis verbum acre HARPOCRATION, cui scribae μαλακίομεν affricuerunt. AESCHYLI locus, quo nititur, partim evasit: ἀκμῆτι μαλκίων ποδί, nam quod docti homines corrigunt:

ἕλα δίωκ' ἀκμῆτι μαλκίων ποδί

non viderunt haec inter se pugnare. Docti Grammatici, qui λέξεις condiderunt, sedulo μαλκίειν interpretati sunt, sed cum multiplici infortunio reliquiae veterum λέξεων ad nos pervenerunt. HESYCHIUS duos auctores sequitur. Ex altero descripsit μαλκιεῖν: τὸ ὑπὸ ψύχους ἀνεσπάσθαι τὰς χεῖρας, ex altero μαλκίετον: μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχετον, ἐπιεικῶς δὲ τοὺς ὑπὸ κρύους κεκμηκότας (lege κατεσκληκότας) μαλκιῆν λέγουσι. PHOTIUS item e duobus Lexicis μαλκίειν, deinde μαλκιῆν interpretatur. PHRYNICHUS BEKKERI *Anecd.* I. p. 51. μαλακιῆν attulit. NICANDER ἐν γλώσσαις (apud SCHOLIAST. NIC. *Theriac.* vs. 382) τὴν μάλκην φησὶ ῥῖγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὑποδήματα τίθησι·

πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντες

id est μαλκίοντες. Quia Grammaticus non *calceos ponit* sed *exempla*, pro ὑποδήματα corrige sodes ὑποδείγματα. Hinc satis tuto ARATO in *Phaenomenis* vs. 294 suam manum restitues, si scripseris:

τότε δὲ κρύος ἐκ Διός ἐςι
ναύτῃ μαλκίοντι κακώτερον.

pro vulgata μαλκιόωντι et HESIODO in *O. et D.* vs. 528. λυγρὸν μαλκίοντες pro μαλκιόωντες. Satis etiam certum est in XENOPHONTIS libello *de Venatione* V, 2. pro αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι rescribendum esse μαλκίουσαι. Arripuit hoc verbum AELIANUS, perineptus scriptor librorum *de Natura Animalium*, huiusmodi vocabula venari solitus quibus orationem tamquam gemmis distinguat. Quater usus est, toties scribae inquinarunt. I. 32. μαλακιεῖ. V. 12. μαλακιεῖ. IX. 4. μαλακιεῖν. IX. 16. μαλακιοῦσαν, pro μαλκίει, μαλκίειν

et *μαλκίουσαν.* Arripuerat apud LUCIANUM *Lexiphanes* 34, 2. at in eodem scopulo adhaesit: *ἰδίω θαμὰ καὶ μαλκιῶ τὸ σῶμα* DINDORFIUS dedit, quod in libris est *μαλακιῶ* retinuit BEKKERUS. Repone *μαλκίω*, quod eiusdem formae est atque *ἰδίω*, *κονίω*, *μηνίω*, *χρίω*, in quibus omnibus penultima producitur. Sequiores pro his *ἱδροῦν*, *κονιορτοῦν*, *μηνιᾶν*, *ἀλείφειν*, dicebant et *μαλκίειν* disperiit. Si quando in libris offenderent, mulcabant ut vidimus utque solebant *μηνίειν* attrectare, suum *μηνιᾶν* antiquioribus obtrudentes, quale est quod ex APOLLONIO RHODIO afferunt II. 247. *τῷ τοι μέγα μηνιόωσι* pro *μηνίουσι*, quod solum veteribus in usu fuit. In multis aliis verbis formas veteres nova lingua producebat, non *σκάλλω* sed *σκαλεύω* dicebant, *κλαδεύειν* pro *κλᾶν*, *λεπίζειν* pro *λέπειν*, *ἀροτριᾶν* pro *ἀροῦν*, *δεσμεύειν* pro *δεῖν*, *εἱλεῖν* pro *ἴλλειν*, *σαροῦν* pro *σαίρειν*, *σμήχειν* pro *σμῆν*, *κνήθειν* pro *κνῆν*, *νήχεσθαι* pro *νεῖν*, *ἀλήθειν* pro *ἀλεῖν*, in cuius verbi perfecto certa auctoritate constituendo hanc disputationem absolvam. Utrum *ἀλήλεμαι* an *ἀλήλεσμαι* verius sit dubitatur. Analogia non est una et simplex: dicitur *ἐλήλαμαι*, *ἀρήρομαι*, sed *κατεδήδεσμαι*, quemadmodum *κέχριμαι*, *κεκόνιμαι*, sed *κυλῖσαι* habet perfectum *κεκύλισμαι*, *πρίειν* priore longa *πέπρισμαι*. In THUCYDIDE IV. 26. *εἰσάγειν σῖτον ἀληλεμένον*, alii testes *ἀληλεσμένον* tuentur: in HERODOTO VII, 23. *σῖτος δέ σφισι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληλεσμένος* nihil discrepant libri. Dirimet hanc litem poëta, qui certa correctione emendatus hanc referet gratiam. Locus est AMPHIDIS apud ATHENAEUM XIV. p. 642. A.

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀληλεσμένον;
* * * *αι τοῦτ' ἐκεῖν' ἔστιν σαφῶς*,

in unico Codice antiquo *Marciano* est *βίον ἀληλεμενον αἰ τοῦτεκεινἐστιν.* DOBRAEUS verum vidit:

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον
ἀληλεμένον; — ναί. — τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς.

ΑΛΗΛΕΜΕΝΟ̄ — ΝΑΙ vitium peperit. Itaque HERODOTO *ἀληλεμένος* reddendum, THUCYDIDI confirmandum, XENOPHON eadem opera multo maiore etiam beneficio mactari poterit in *Hellenicis* V. III. 21. *οἱ Φλιάσιοι τὸν ἥμισυν ψηφισάμενοι σῖτον τελεῖν ἢ πρόσθεν καὶ ποιοῦντες τοῦτο τὸν διπλάσιον τοῦ εἰκότος χρόνον πολιορκούμενοι διήρκεσαν*, quid sit *σῖτον τελεῖν* nemo di-

xerit, σῖτον ἀλεῖν quid sit in ea re nemo non videt. Praeterea magistello redde καὶ ποιοῦντες τοῦτο, quod tam insipidum et puerile est quam otiosum et supervacuum.

Quartum est verbum vetus *Ionum* et *Atticorum*, quod scribae contaminare solent κυλίνδω. E formis κυλίσω, ἐκύλισα, κεκύλισμαι, ἐκυλίσθην apud sequiores nata est praesentis nova forma κυλίω, veteribus invisitata et inaudita, ut ἑρπύω, ἑλκύω, quas eadem inscitia e formis ἑρπύσω, εἵρπυσα et ἑλκύσω, εἵλκυσα Graeculi effinxerunt, ut κατεάσσω ex κατέαξα. Atque isti quidem in suis scriptis loquantur quod lubet, modo ne easdem sordes veteribus, quos describebant, affricuissent. Κυλίω, ἐκκυλίω, εἰσκυλίω, προσκυλίω nemo veterum dixit aut potuit dicere, itaque in *Vespis* vs. 201. τὸν ὅλμον τὸν μέγαν ἀνύσας τι προσκύλιέ γε, mendi manifestum est sive προσκύλισον sive aliud quid latet. Κυλίνδω apud *Atticos* certam habet auctoritatem, κυλίνδετε, κυλίνδεται, κυλινδόμεναι, ἐκκυλίνδων ARISTOPHANES dabit, *Eqq.* 1249, *Eccles.* 208, *Nub.* 375, *Pac.* 134, ut apud HOMERUM κυλίνδει, κυλίνδων, κυλινδόμενος, κυλίνδεσθαι, κυλίνδεται, κυλίνδετο, alia. Κυλινδεῖν et κυλινδεῖσθαι apud eosdem sublestae admodum est fidei, quamquam saepissime in libris scriptis et editis istae formae leguntur, imprimis in XENOPHONTIS. In *Ranis* vs. 535. μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον, rescribe μετακυλίνδειν. In HOMERO κυλίνδει pro κυλινδεῖ iam ARISTARCHO vindice egebat, vide *Scholia* ad *Iliad.* P. 688, unde apparet vulgares tum et omnibus usitatas formas contractas fuisse, quas equidem eodem exemplo omnibus exemerim antiquis, qui κυλίνδω habebant tantum et κυλίνδομαι, praeterea ἀλίνδω (non ἀλίω, neque ἀλίζω) et καλινδοῦμαι, προκαλινδοῦμαι tum ἀλινδοῦμαι. Ἀλίνδω, unde est ἐξαλίσας apud ARISTOPHANEM et XENOPHONTEM, incolume servatum est apud LEONIDAM *Tarentinum* in *Anthol. Graec.* IACOBS. Vol. I. p. 168.

Μὴ φθείρευ, ὤνθρωπε, περιπλάνιον βίον ἕλκων
ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθόν' ἀλινδόμενος.

Post ALEXANDRUM κυλίω et κυλινδῶ et κυλινδοῦμαι accesserunt et passim, uti fit, formas antiquas expulerunt. *Atticistae* nova veteribus admiscebant, scribae haec tollebant, illa substituebant donec eo perventum est ut omnia veterum formarum indicia et vestigia paulatim obliterata et deleta perirent. Unicus fere in

LUCIANO locus in uno codice hanc labem arguit 12, 5. μετατίθει τὴν Οἴτην, ἐπικυλινδείσθω ὁ Παρνασός, ubi cod. B. omnium longe antiquissimus servat lectionem ἐπικυλιδέσθω, natam ex ΚΥΛΙ — ΔΕCΘΩ i. e. — κυλίνδέσθω. Κυλινδούμενον est in omnibus 9, 5, 1. et 60, 3. κυλινδεῖν. Dissentiunt in καλινδούμενοι et κυλινδούμενοι 49, 1. et in χαμαὶ κυλινδοῦνται et καλινδοῦνται 50, 12. utrobique editores male κυλινδ. receperunt. Κυλίω et composita apud LUCIANUM saepiuscule occurrunt, ut in lepido loco 25, 3. ἐκύλιε τὸν πίθον et κυλίω κἀγὼ τὸν πίθον, ubi veteres ἐκύλινδε et κυλίνδω dixissent. Obiter illic corrige § 4. δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα συλλέγειν τὰ ὄςρακα, quia non ipse LUCIANUS, sed ὁ πίθος, credo, dicitur κυλινδόμενος προσπταῖσαι restitue προσπταίσαντος. Scriptura codicum antiquiorum προσπταίσαν̄ peperit προσπταίσαντας et προσπταίσαντα, quod ante pedes erat nemo vidit. PHOTIUS in *Lexico* usum veterem notans non κυλινδεῖ, κυλίει, sed κυλίνδει voluerat, quod confirmat Hesychianum Κυλινδεῖ, ἐπιφέρει, κυλίει. Κυλίνδεσθαι ὁμοίως, imo vero κυλίνδει ex HOMERI *Iliad.* P. 688.

Non dissimilis error sed aliquanto rarius in libris *Graecis* committitur in verbis συννεφεῖν et ἐπινεφεῖν, quorum forma vetus et proba interiit, quae est συννέφειν et ἐπινέφειν. Ipsum νέφειν et νενοφέναι apud *Grammaticos* et λέξεων conditores commemorantur, in scriptis veterum mihi lecta non sunt, ξυννένοφεν exstat in Aristophaneis, vid. PHOT. v. ξυννένοφε. Superest ξυννέφει sed in ξυννεφεῖ depravatum in *Avibus* 1502:

ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννέφει;

et sic emendandus EURIPIDES in *Electra* 1077:

εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ κεχαρμένην,
εἰ δ' ἧσσον' εἴη συννέφουσαν ὄμματα,

non συννεφοῦσαν. Vera lectio casu emerserat in eiusdem fragmento apud STOBAEUM *Ecl. Phys.* I. p. 218:

οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα τῶν μὲν εὐτυχεῖ
λαμπρᾷ γαλήνῃ, τῶν δὲ συννέφει πάλιν.

ubi cod. A. συννέφει, GAISFORDUS in novissima editione et DINDORFIUS ad STEPHANI *Thesaurum* συννεφεῖ maluerunt, errore, ut mihi quidem videtur. Νεφεῖν neque analogia, neque usu scriptorum nititur: τὸ νέφος et νενοφέναι arguunt fuisse νέφειν, quod

planissime confirmat ἐπίνεψις apud ARISTOTELEM *Problem.* 26, 40. διὰ τί οἱ νότοι μικροὶ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπίνεψιν, μεγάλοι δὲ γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν, imo vero ἐπινέφουσιν, et hoc ALEXIDI redde apud PHOT. v. μᾶλλον μᾶλλον.

πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῆ
ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον,

pro ἐπινεφεῖ. Graeculis, qui solebant συννεφεῖν in libris videre et ita coeperunt scriptitare et συννεφήσει dicere et similia, suos errores lubenter relinquimus.

LUCIANI causa unum verbum vetus adiiciam, de palaestra sumtum, in quo deformando et in alia omnia pervertendo scribarum natio coniuravit. Verbum est πλίσσω et πλίσσομαι cum tota cognatione, πλίγμα, πλιχάς, ἀμφιπλίξ, περιπλίξ, διαπεπλιχώς, διαπεπλιγμένος, ἐμπεπλιγμένος, ἀπεπλίξατο, ἀμφιπλίσσω, περιπλίσσω, καταπλίσσω, quae quoties occurrunt, toties fere depravantur in πλῆγμα, ἀμφιπλήξ, διαπεπληγμένος, διαπεπλεγμένος, similia. POLLUX II. 172. diserte multa ex his commemorat, sed antiquum obtinent scribae, qui περιπεπληγμένα τοῦτ' ἐςὶ διηχότα τὰ σκέλη bona fide dederunt. Palmaria est G. DINDORFII emendatio, qua ARISTOPHANI reddidit ad STEPHANI *Thes.* v. καταπλίσσω.

ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπλιγήσει τῷ χρόνῳ.

pro καταπληγήσῃ et HESYCHIO καταπλιγήσει: τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσι. τὸ οὖν καταπλίξαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων οὕτω φασίν, nisi quod κατεχόντων debebat reponere pro κατατρεχόντων, collato HESYCHIO v. πλίγμα: ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοῖς σκέλεσι κατέχωσιν, ubi περιβάντες de meo dedi pro παραβάντες. Sumtum igitur hoc de palaestra adhibeamus ad LUCIANI locum de ea re corrigendum 49, 1. de luctantibus: ἐπικαταπεσὼν καὶ περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαςέρα — ἄγχει τὸν ἄθλιον et § 31 δεδιότες μὴ περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαςέρα καὶ διάγχητε, reponamus censeo utrobique περιπλίξας et περιπλίξητε et pro καὶ διάγχητε, quod inauditum est et praepostere compositum, corrigamus καὶ ἄγχητε. Pro περιβαίνειν poëtae dicebant ἀμφιπλίσσειν, teste POLLUCE l. l., caeteri περιπλίσσειν, quod ut reliqua eiusdem stirpis in -πλῆξαι et -πλέξαι solet distorqueri. Περιπλέκειν *cruribus* non dicitur et quem-

admodum περιπλίγδην (i. e. περιβάδην) et περιπλέγδην certo discrimine perpetuoque usu diremta sunt, sic suadent omnia ut credamus idem inter περιπλίσσειν et περιπλέκειν interesse.

Apparet verbum aliquod exquisitius et non cuilibet notum aut perspectum latere 25, 37. ubi historicus dicitur debere rei militaris et vocabulorum non esse ignarus et tum alia scire tum quid sit ἐξελαύνειν καὶ περιελαύνειν, at hoc quidem nemo nescire poterat, nedum ii qui historiam scribere aggrediebantur. Non diu quaerendum quod militare vocabulum forma affine a scribis obscuratum fuerit, nempe ἐξελίττειν καὶ περιελίττειν. Non dubitabis comparato XENOPHONTIS loco in *Cyropaed.* VIII. v. 15. et cf. SCHNEIDERUM ad XENOPH. *Remp. Lacedaem.* XI. p. 63.

Antiquam verbi formam, quae sola olim vigebat, scribae contaminare solent in futuro verbi ἄχθομαι. *Athenienses* non aliter quam ἀχθέσομαι dicebant, quos sequebantur *Atticistae.* Graeculi ex ἠχθέσθην produxerunt ἀχθεσθήσομαι neque tantum ipsi ita loquebantur sed veteres cogebant idem dixisse videri. Fraus deprehendi nonnumquam potest, deinde passim damnum sarciri. Admonent magistri, MOERIS p. 21. ἀχθέσεται, Ἀττικῶς. ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς. Neque tamen bene monenti obtemperatur: saepius ἀχθεσθήσομαι recurrit, nonnumquam ἀχθήσομαι, in quo est erroris progressus quidam: ἀχθέσομαι, quod prorsus in desuetudinem et oblivionem abierat, in ἀχθήσομαι corrumpitur, cuius manifesti vitii exempla vide apud PIERSONUM ad MOERIDIS l. l., deinde forma novicia et vitiosa subrepit ἀχθεσθήσομαι. PLATONIS duos locos affert PIERSON. in *Gorgia* p. 506 C. et in *Republ.* X. p. 603. E. ubi genuina forma e codd. restituta est et unum ANDOCIDIS *de Pace* § 21. εἴ τις ὑμῶν ἀχθεσθήσεται. Addo XENOPHONTIS locum *Cyropaed.* VIII. IV. 10. καὶ σὺ αὖ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ, et AESCHINIS in *Ctesiphontea* § 242 συναχθεσθησόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλέως Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, ubi in uno codice est erroris prima origo συναχθησόμενος et THEOPHRASTI *Charactt.* XIX. οὐχ ἕξομεν τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν συναχθεσθησομένους, ἂν τοὺς τοιούτους προώμεθα. Non magis his omnibus est parcendum manifestis erroribus quam apud LUCIANUM 55, 3. ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις εἰ λυθήσονται, nascens vitium est in codicibus AF ἀχθησομένοις, unde olim ἀχθεσο-

μένοις erutum oportuit. Quid facias scribis, qui vel in *Nubibus* vs. 1443.

καὶ μὴν ἴσως οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας,

non dubitarunt suum *ἀχθήσῃ* substituere? Iisdem solis debentur formae longiores *τιμηθήσομαι, ὠφεληθήσομαι, ζημιωθήσομαι,* aliaeque similes pro brevioribus *τιμήσομαι, ὠφελήσομαι, ζημιώσομαι*, similibus, quibus antiquus sermo *Graecus* utebatur. In EURIPIDIS pulcherrimo loco, quem LYCURGUS in *Leocratea* servavit § 100, codices quidam dederunt vs. 48 sq.

Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾷξ ἀναστρέψει λεὼς
στεφάνοισι, Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμηθήσεται.

pro *ἀναστέψει* et *τιμήσεται.* Fraus in poëtis deprehensa ubique argui debet et quod vitiosum constat esse certa ubique medicina sanari, in qua re antiquiores libri saepe emendantem confirmabunt optionemque facilem reddent et certam.

Qui consuetudinem veterum a recentiorum sordibus diligenter discernere longo usu assueverunt, poterunt expiscari veram lectionem in loco ineptissime depravato 67, 2, 1. ubi puella ad amatorem: *τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ἐπ ρ ι ά μ η ν τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μοι τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα κτέ.* Nemo, qui vel mediocriter in *Graecis* versatus est, concoquat quomodo *ἐπριάμην* ita dici possit. Verbum *ὠνεῖσθαι* apud veteres habet aoristum *πρίασθαι* certo perpetuoque usu, a quo nemo umquam descivit. Inspiciat mihi aliquis LYSIAE orationem XXII, videbit *συνωνεῖσθαι* et *συμπρίασθαι* passim sibi inter se respondere, ut aoristo praesens. § 6. *ὁ νόμος ἀπαγορεύει μηδένα συνωνεῖσθαι* et § 7. *οὗτος μὲν ὁμολογεῖ συμπρίασθαι, ὁ δὲ νόμος ἀπαγορεύων φαίνεται* et sic constanter veteres omnes loquuntur. Recentiores *Graeci* coeperunt *ἐωνησάμην* et *ὠνησάμην* dicere, hinc in libris *Atticistarum* permiscentur et confunduntur *ἐπριάμην* et *ἐωνησάμην.* Scriptura frequens in libris *ἐπριᾶτο, πριᾶσθαι* novo indicio est, quam ignari harum formarum Graeculi fuerint. Itaque *ὠνησάμην* et *ἐπριάμην* mutant locum, *ὠνησάμην* autem subinde apud eos, qui nihil cogitant, subrepit pro *ὠνάμην*, quod et ipsum amiserant Graeculi, qui vel *ὠνασάμην* eodem sensu coeperunt dicere, ut DIOSCORIDES in *Anthol. Graec.* IACOBS. Vol. I. p. 251

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιὼ Διδύμωνι τεκοῦσα
ἄρσενας οὐδὲ μιᾶς οὐδ' ἑνὸς ὠνάσατο.

Sic 12, 24. pro ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας optimus A et C exhibent ὠνησάμην, ut in PHOTII Lexico legitur ὀνήσασθαι: ὠφεληθῆναι, ἀπολαύειν pro ὄνασθαι, (ipsius errore Grammatici, qui sexcentos commisit, in his τάλεσιν: ἀναλώμασιν bona fide pro τέλεσιν). Iam vero lectores elegantiores, quibus alicunde innotuerat πρίασθαι non ὠνήσασθαι esse dicendum, ὠνησάμην in ἐπριάμην refingebant, quod alibi fortasse scite factum est, at in illo loco, propter quem haec scribimus, infeliciter admodum res iis cessit. Repone igitur τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ὠνάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος et habebis quod solum ei loco convenit. Saepe LUCIANUS ἐωνησάμην et ὠνησάμην contra morem veterum usurpavit, nusquam infelicius quam in *Hermotimo* 20, 81. ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους, ubi et forma vitiosa est et verbum non idoneum. Debuerat enim ἐξεπριάμην dicere. Sciri autem facile poterat a quolibet harum rerum curioso πρίασθαι solum antiquum et probum esse, nam multi hoc docuere magistri, vide PIERSON ad AELIUM HERODIANUM p. 453 et LOBECK ad PHRYNICHUM p. 138. Quam saepe correctores mutaverint in Lucianeis formas improbas sincerioribus infra erit ostendendi locus. Addam nunc potius verbum ex ὠνεῖσθαι compositum, quod propemodum sine vestigio periit: est autem ὑπωνεῖσθαι, cuius aoristus exstat apud THEOPHRASTUM *Charactt.* XI. ὑποπρίασθαι φίλου ἐπιλαβὼν ἀποδόσθαι, lege εἶτα λαβὼν ἀποδόσθαι. Quid significet ὑπωνεῖσθαι luculenter apparebit e verbo simillimo, quod negligentia scribarum et BEKKERI παραδιορθώσει plane periit, sed in vitam revocari certo remedio potest. Editur in PHRYNICHI προπαρασκευῇ σοφιστικῇ in BEKKERI *Anecd.* I. p. 67, 32. ὑπεροψωνεῖν: τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι. Certissimum est ὑποψωνεῖν verum esse, quod non tantum analogia praestat sed et Codicis unici scriptura ὑποψόνην, cui vulgatam de suo BEKKERUS substituit, obiter Lexicis eximendam. Viden id ipsum esse quod THEOPHRASTUS dicit ὑποπρίασθαι, quod genus est βδελυρίας etiamnunc satis notum et frequens.

Quemadmodum LUCIANUS promiscue ἐωνησάμην (ὠνησάμην) et ἐπριάμην uti solet, sic ei perinde est utrum λήσω an λήσομαι dicat, quamquam illud solum probum est, hoc novicium et pravum. Legitur 13, 14. ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους,

26, 4. *ἐθαύμαζον εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες*, hinc certa emendatione restitui potest locus 69, 18. *οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ φαινόμενοι ἢν παιδὸς ὡραίου ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς ἢ ἐλπίσωσι σιωπᾶν ἄξιον οἷα ποιοῦσιν*. Interpretantur: *si puerum — vel nanciscantur* vel sperent *quid faciant silere melius est*. Facetum est *vel sperent*. In *καλῆσ ἢ* latet *καὶ λήσειν*, simillimum est compendium, quo *ειν* significatur, literae *η*, unde *δεῖν* et *δή*, *λαβεῖν* et *λαβή* et similia saepenumero confusa sunt.

De vitiis Graecitatis, quibus LUCIANUS ipse laborat, nondum agam, insigniora brevi post collecturus in unum, nunc vitia quaedam librorum, quae passim eius orationem inquinant et sententiam aut impeditam aut ineptam aut plane absurdam fecerunt, indicabo et tollam. Maritus de uxoris nequitia querens 47, 31. ita dicit: *ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκέτι σωφρονοῦσαν οὐδὲ μένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου σχήματος κοσμουμένην δὲ καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν ἐς τὸ ἑταιρικὸν καὶ φυκίον ἐντριβομένην καὶ τὼ ὀφθαλμὼ* (scrib. *τὠφθαλμὼ*) *ὑπογραφομένην κτἑ.* alienum est ab huiusmodi loco *κοσμουμένην*, etiam probae et pudicae *κοσμοῦνται* omnes. Quid sit genuinum docebit scribarum error idem in eadem re commissus 17, 36. ubi recte editur e tribus libris *μεταξὺ κομμούμεναι καὶ τὰς κόμας παραπλεκόμεναι*, caeteri omnes *κοσμούμεναι* praeferunt. Hoc ipsum est, quod sententia loci postulat, itaque *κομμουμένην* restituemus, verbum in ea re tritum et LUCIANO adamatum, qui *κομμωτικήν* et *κομμώματα* in eleganti metaphora posuit 25, § 8 et 40, unde *κομμώτριαι* notissimae *Atticis*. Eximius est ad haec confirmanda locus in PLATONIS *Gorgia* p. 465 B. Quod *τὠφθαλμώ* obiter corrigendum esse diximus sciendum est librarios perpetuo crases et elisiones, quibus Veteres et Veterum imitatores constanter in loquendo et scribendo utebantur, resolvere et explere solere, quo nihil ingratius accidere potest auribus nitidissimae compositioni antiquae assuetis. In poëtis omnes continuo sarciunt damnum, non item in caeteris, quamquam scripturae Veterum librorum et imprimis vetustae corruptelae sexcenties istam fraudem arguunt. Sic confunduntur *κἄτω* et *κἀγώ* 73, 49. *κακά* et *κἀκεῖ* 33, 54. *τἀπινίκια* abire solet in *τὰ πινίκια*, deinde supervenit alius, qui *τὰ πινάκια* stolide rescribit, quas

scripturas confusas videbis 38, 52. In ANDOCIDIS oratione *in Alcibiadem* § 29. p. 33, 1. omnes libri servant: εἰς τὰ πινάκια τῇ προτέρᾳ τῆς οὐσίας pro εἰς τἀπινίκια τῇ προτεραίᾳ τῆς θυσίας, sic libri veteres describuntur scilicet: τἀπινίκια recte BEKKERUS DEMOSTHENI reddidit p. 380, 22, non p. 1356, 8, non PLATONI in *Symposio* p. 173 A. et aliis locis, qui eodem iure correctionem flagitant. Constanter dicebant τἀγαθά, τἀληθῆ, τἀπιτήδεια, τἀναγκαῖα, τἀνδράποδα, τἀπίχειρα, similia, ut τἀγαθόν, τἀληθές, τἀργύριον, alia multa, cuius rei sexcenta exempla et indicia libri suppeditabunt. Fluctuant in LUCIANO codices in τἀγαθά et τὰ ἀγαθά 1, 9. in τοὐπίσημον et τὸ ἐπίσημον 20, 44, in τοὐπίλουτρον et τὸ πίλουτρον 34, 2. in τοὐνύπνιον et τὸ ἐνύπνιον 45, 28. τὸ οὐρροπύγιον IACOBITZ dedit 57, 3. pro ὁ ἐμός saepe in libris est οὑμός v. c. 42, 39. sic τὸ ἀκρίβες et τ'. ἀκριβές alternant 44, 11, namque sic scribunt isti quum nihil mutant, ut τὰ 'σκληπιῷ 73, 27 et § 33. τ' ἀνδρὸς et τὰ 'πίχειρα 17, 24. Saepius τὰ μά occurrit, ut 15, 24. 45, 30. et τὰ κείνου 44, 18. pro τἀκείνου. Semel, quod sciam, contrario errore peccatum est et προὐκπεπομφώς pessime pro προεκπεπομφώς scriptum 32, 56. Est operae pretium in cognoscendis et aestimandis codicum antiquiorum scripturis huius rei certissima vestigia indagare, quod nuperrime fecit HIRSCHIGIUS in PLATONE, ubi περιτακτός pro περὶ τακτός, οὐδὲν ἔχει πολλή pro οὗ δ' ἔνεχ' ἡ πολλή et similia annotavit. ARISTOPHANES pro μέντοι ἔφασκε dixerat, ut tum omnes solebant, μέντοὔφασκε. Librarii pro captu suo nobis dederunt in *Ecclesiaz.* 408:

παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν,
αὐτός γε μέντ' οὐ φάσκεν ἱμάτιον ἔχειν.

et ad hunc diem μέντ' ἂν et μέντ' ἄρα in multis haeserunt. Apud STRABONEM II. p. 74. τουτὶ τὸ γράμμα in libris est pro τοὐπίγραμμα, quod KRAMERUS feliciter a se repertum recipere debuerat. Eiusdemmodi est quod BADHAMUS in HESYCHIO reperit v. τακτονίτου: τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἐνταῦθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι, unde eruit τὰκ τοῦ νίτρου, sed fugit eum dudum praeripuisse hanc emendationem PIERSONUM in eximia annotatione ad MOERIDEM p. 351 sq. τὰκ τοῦ νίτρου descriptum e λέξει κωμικῇ DIDYMI pertinet ad locum ANAXIPPI apud ATHENAEUM IV. p. 169. B.

οὐ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὲ σύ,
τὸ λεβήτιον, τἀκ τοῦ νίτρου, — πάλιν ὑςερεῖς;

ubi in MARCIANO Codice unico est κἀκ τοῦ λητρου, verum vidit MEINEKIUS. ΛΗ natum est ex ΝΙ, ut saepissime Ν et ΑΙ permixta sunt. Φαυλίου μάντεως apud PLUTARCHUM editur in *Quaestt. Rom.* p. 268. d. pro Φαύνου. Longe turpius est in PHOTII *Lexico* Ναξίανθος: ἀκοή, pro Ναξία λίθος: ἀκόνη. In LUCIANO tantillum vitium mirificas turbas dederat 9, 3, 2. pro ΞΥΝΑΝΑΜΙΓΝΥCΟ scriba codicis antiquissimi B. aliud agens dedit ξυναλία μίγνυσο, (ut alii § 1. ἁλίασ pro μιᾶς) unde nescio quis ξυναυλίᾳ μίγνυσο temere effinxit. HEMSTERHUSIUS exquisita doctrina commendavit lectionem ξυναυλίᾳ μίγνυσο (τῇ ἀγαπωμένῃ) sed frustra, opinor, quasi quis in ea re possit μοναυλεῖν. Quod in reliquis omnibus libris est συναναμίγνυσο (ξυναν.) tandem revocavit BEKKERUS. Subveniendum est LUCIANO simili de causa laboranti 40, 12 ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν pro manifesto vitio repone ὑπὸ τὠφθαλμὼ αὐτώ. In elisione explenda non minus licenter scribae grassantur. Facetum est videre criticos turpes hiatus invehentes, ubi unus et alter liber molestam vocalem suppeditat. Quid illis sit tribuendum duobus exemplis ostendam. In ATHENAEI Codice unico et in apographis legitur lib. V. p. 215. f. ἔφευγεν ἄγων δὲ οὐ δύο τέλη περιπέμψαντος τῶν ἱππέων, ubi e THUCYDIDE IV. 96 dudum correctum est ἔφευγε Παγώνδου δύο τέλη κτέ. In PLATONIS *Rep.* III. p. 388. E. οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ ἀποδεκτέον natum est ex ΟΥΤΑΡΑ, in quo οὔτοι ἄρα inest in οὔτἆρα more *Attico* conflatum. In farragine variarum scripturarum saepe huius rei impressa vestigia deprehendes, ut in LUCIANO 58, 5 ubi pro ἄρα ἂν alii δρᾶν exhibent, id est ΑΡΑΝ, ἄρ' ἄν, et passim similia apud eundem et caeteros. Saepe antiquissima vitia huius rei certum indicium faciunt. Luculentum imprimis exemplum est in LUCIANO 12, 14 ubi CHARON edoctus a CLOTHO quis vitae exitus maneat arrogantissimos mortalium CROESUM, CYRUM, POLYCRATEM exclamat: Ἄγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς. καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίςη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. In ΚΑΙΑΥΤΟΥC inerat κἆτ' αὐτούς, quid illis facias, qui καὶ αὐτούς dederunt. Tum pro ἄγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς reci-

piendum fuerat ex aliis libris: εὖγε, Κλωθοῖ, γεννικῶς καῖ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη. Tantilla res in PLATONIS codicibus efficit, ut homo venustissimus et, si quis alius, urbanus, subrusticus esse videatur. Legitur in *Symposio* p. 213. E. ἄρχοντα αἱροῦμαι, ἕως ἂν ὑμεῖς ἱκανῶς πίητε, ἐμαυτόν. ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ φέρε, παῖ, φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον. Rustici est dicere φερέτω Ἀγάθων, servile hoc ministerium est et multi servuli adstabant: deinde satis imperiosum est φερέτω Ἀγάθων, utrumque vitium ab ALCIBIADIS et AGATHONIS persona alienum est. Subest idem vitium, quod DOBRAEUS perite sustulit ex HERMIPPO ATHENAEI XII. p. 524. f. χαίρω διαπόντιον στράτευμα, τί πράττομεν; quemadmodum ille rectissime restituit:

χαῖρ', ὦ διαπόντιον
στράτευμα, τί πράττομεν;

sic nos PLATONIS manum sic restituemus: ἀλλὰ φέρετ', ὦ Ἀγάθων, εἴ τι ἐστὶν ἔκπωμα μέγα.

Subiiciam nunc locos LUCIANI aliquammultos, in quibus dicendi genus et *Graecitatis* usus sine labe est, at sententia aegra et inepta et male sana circumambulat ob aliquod vitium, quod longa dies et incuria hominum affricuerunt. Horum bona pars sanari potest, et malum a perito medico simul deprehénditur et curatur, sunt quaedam insanabilia, a quibus manus melius abstinebis, estque boni critici, quod ipsius LUCIANI verbis iuvat dicere (29, 4), πάντων πρῶτον τοῦτο συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα εἴτ' ἀνήκεστον καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης, ubi malum est manifestum, remedium non est, obscuratis et deletis antiquae scripturae omnibus indiciis vestigiisque. Certa parata est medicina LUCIANI loco 2, 2, ubi suam facundiam et dicendi facultatem comparat cum iis, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμοῦσι ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας: iis, quae nos dicimus, inquit, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι ἀλλὰ τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Nihil significat δεῖγμα aut δεικνύναι τὴν ψυχήν. Quid sit verum PLATONIS locus aperiet *de Rep.* V. p. 474. D. πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι, quidquid autem animum *vehementer commovet* δάκνειν τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν δάκνειν dicitur. Pulchre SOPHOCLES:

οὐκ ἔςιν οὐδὲν χρῆμ' ἐλευθέρου δάκνον
ψυχὴν ὁμοίως ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.

vide quae congesserunt Intt. ad *Acharnenses* vs. 1. Saepe λόγοι dicuntur δάκνειν, ut PLATO dixit *Sympos.* p. 218 A. δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, hinc igitur οὔτε ψυχῆς δῆγμά τι reponendum esse censeo.

Periit iocus 4, 12. ὁ ςαυρὸς ὑπὸ τούτου μὲν (τοῦ ταῦ) ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται, dicitur crux *istius opera* (ut vertunt) effecta esse, sine sensu ut opinor. Dixerat scriptor lepidus crucem ab odiosa littera T et *formam* accepisse et *nomen*, corrige ἀπὸ τούτου, *ad huius formam.*

Non est sanum quod PARIS 8, 20, 16 dicit ad VENEREM: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε, multi iam olim haec tentarunt. Qui codicem D scripsit, expunxit ἐπὶ τούτοις λάμβανε, qui M descripsit δίδωμί σοι de suo dedit, ut permulta alia novavit. Arripuit hoc BEKKERUS ita, ut VENEREM faceret respondentem ἐπὶ τούτοις λαμβάνω. Nihil horum elegantissimi ingenii scriptor pro suo agnoverit. Fecerat VENEREM post novas pollicitationes blande dicentem: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδου μοι τὸ μῆλον, cui PARIS malum porrigens: ἐπὶ τούτοις λάμβανε, inquit, quo dicto aptissime dialogum concludit.

Absurdius etiam est quod legitur in dialogo 23 § 2. γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψακῷ γενόμενος ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ (Πρίαπος) ὑποδεξάμενός με καὶ ξενίσας κτέ. Difficile est dicere utrum horum verborum compositio an significatio sit absurdior. *Quum essem nuper Lampsaci ego praeteribam urbem et ille me hospitio excepit*, nam γενόμενος non potest cum διηγήσομαι coniungi. Rescribe γελοῖόν τι — πρώην ἐν Λαμψακῷ γενόμενον. ἐγὼ μέν κτέ. Compara, quia simillimum est, 58, 7. θέλω γοῦν σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενόμενον.

Intelligi non potest 10, 27, 9. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; quia quod sit τὸ φίλτρον τοῦ βίου nemo novit. Non fugit hoc HEMSTERHUSIUM, qui τι φίλτρον coniecit. Aliquid opis attulit BEKKERUS, qui τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον recte continuavit, sed soloecum erit nisi articulum deleveris. Genuinum est: τί τοῦτ' ἄρα φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

Pessime mulcatus est locus 11, 4 περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαςος αὐτῶν (τῶν φιλοσόφων) λέγων σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς

λόγους ἐπορίζετο ὥςε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι μήτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμὸν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. Luce clarius est LUCIANUM in hunc modum scripsisse: μηδὲ τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι καὶ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν. Si quis conabitur his ἀντιλέγειν, subvenient mihi, spero, philosophi et dialectici saniores. In eodem Dialogo § 21 bonum TIRESIAE consilium scribae depravarunt. ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριςος βίος, inquit, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος — τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλά. Suadentis erat dicere ὥςε — θήρασαι, deinde παραδραμεῖ reponendum, et ὥςε quidem BEKKERUS quoque reperit sed necessarius est in talibus imperativi usus, futurum ita demum recte ponitur, si conditio quaedam apponitur huiusmodi: εἴπερ εὖ φρονεῖς, ἐὰν σωφρονῇς, aut simile quid, unde emendandus erit locus AESCHINIS in *Ctesiph.* § 242. ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἀναισχύντου πραγματείας, ἐὰν σωφρονῇς, ἀποςήσει, ποίησαι δὲ, ὦ Κτησιφῶν, διὰ σαυτοῦ τὴν ἀπολογίαν, necessarium prorsus est ποιήσει. Eodem remedio utendum in re non multum dissimili in eiusdem *Timarchea* § 191. ἐξαιρεῖτ' οὖν, ὦ 'Αθηναῖοι, τὰς τοιαύτας φύσεις καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε. Multo melius Orator dixerat et ad iudicum animos inflammandos efficacius: ἐξαιρεῖτε — καὶ — προτρέψεσθε, ut in oraculo ἄκρον λαβὲ καὶ μέσον ἕξεις, aut in alio, quod PHILIPPO datum esse narrant, et multi alii probatum longo usu retinent:

'Αργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις

et quis non ita saepe loquitur?

In *Piscatore* 15, 27. καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν τὰ αἴσχιςα ὑβρισμένοις, recte cogitantibus αἴσχιςα displicebit, non αἰσχρὰ ὕβρις dicitur, non αἰσχρῶς ὑβρίζειν, quia non est cui opponatur καλὴ ὕβρις, neque ὑβρίζειν καλῶς. Restitue τὰ ἔσχατα ὑβρισμένοις. Ibid. § 38 ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα est negligentius dictum, quam ut acuto *Graeco* excidere potuerit. Corrige τὰ κατηγορημένα et § 41 καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται, alienissimum est ab ea re ἐπιλαμβάνειν, hinc BEKKERUS προσλήψεται de suo scripsit. Lenius est προσέτι λήψεται.

(*Continuabuntur*).

VARIAE LECTIONES.

SCRIPSIT

C. G. COBET.

(*Continuantur e pag.* 320).

In ultima paragrapho *Piscatoris* verba sic sunt scribenda et disponenda, ut philosophorum aliquis dicat: *ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδήμειαν ἢ ἐς τὴν Στοὰν ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν;* et respondeat PARRHESIADES: *οὐδὲν διοίσει τοῦτο, πλὴν οἶδ' ἐγὼ κτέ.*

Sensu vacuum est 16, 1 *κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών*, interpretibus *παρελθών* videtur *obiter* significare: ipsi haec *ἐν παρόδῳ*, non diligenter et accurate inspexerunt; pervulgato errore scriptum est pro *περιελθών*. In § 3 *ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος*, aliud est *ἀναβιῶναι*, aliud *ἐπιβιῶναι*, illud est *reviviscere*, hoc *superstitem esse* ut § 8, itaque intelligentem lectorem offendet. Emenda *ἔτι βιῶναι.* In § 10 *ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου*, satis diu particula *καί* ludificata lectores est, nunc tandem removeatur. In § 15. *ἡγούμην εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν*, neque hoc idem est atque *βλέπων*, et nihil hoc ad rem, si quis »*ad anteriora prospicit*" ut vertunt. In ΟΡΩΝ latet ΘΕΩΝ, *θέων*, quod boni et strenui ducis est. Quod mox sequitur *τὰ πράγματα ἐς τὸ ἔμπαλιν ἀνατετραμμένα*, sive quod BEKKERUS revocavit: *ἐς τοὔμπαλιν ἀνεστραμμένα*, neutrum satisfacit: *ἀνατρέπειν* est *τἄνω κάτω ποιεῖν* cum calamitatis et exitii significatione, *evertere, pervertere* quod stabat vel florebat: *ἀνατρέπειν τράπεζαν, στήλην, οἶκον, σκάφος, ἀρχήν, τὰ πράγματα, τὴν πόλιν*, similia: *ἀναστρέφειν* significat *τὰ ἐντὸς ποιεῖν ἐκτός* sine malo aut detrimento, ut si

quis *pallium vertit:* utrumque ab hoc loco alienum est. Quod requiritur *in contrarium vertere* est ἀντιςρέφειν; itaque restitue ἀντεςραμμένα. Passim in libris τετραμμένος et ἐςραμμένος permiscentur, ut λαβεῖν et βαλεῖν, καθεῖναι et καταθεῖναι, similiter ἀνατετραμμένος, ἀνεςραμμένος, ἀντεςραμμένος. Quia haec certo discrimine inter se distincta sunt facillima est optio, si librarios audebis contemnere. Confusa haec sunt 8, 10, 2. 10, 6, 2. 18, 1 et 19, 10, ubi repones quod necessarium esse videbis. Contra ἀντιςρέψας irrepserat 45, 10. ἀντιςρέψας τὸ τριβώνιον ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή, ubi duo optimi codd. A G dederunt ἀναςρέψας, quod vel sine libris restitui debebat.

Nemo facile intelliget quid sit quod legitur 17, 17. ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις (τὰ ὑποδήματα) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἐρρίψεται, nisi qui reperire poterit quid sit ὁ πηλὸς ἀναπλάσσει τὰ ὑποδήματα. Statim in mentem venit verbi ἀναπλησθῆναι, ἀναπίμπλασθαι, quod ut ἀνάπλεως cum sordibus et immunditiis coniungitur, ut *plenus pulveris*, *cruoris*, *aranearum*, *squaloris*, ut contraria sint ἀνάπλεως et καθαρός, ἀναπίμπλασθαι et καθαρεύειν, vide RUHNKENIUM ad TIMAEUM p. 51. Proprie dixit LUCIANUS 5, 2. ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου et hoc loco dixerat καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, quod ipsum est adscriptum in margine Aldinae a viro docto, qui acutius cernebat quam omnium codicum librarii, quem tamen nemo vidit rem acu tetigisse.

Quo sensu putabimus καί esse additum 20, 34. μέχρι δή τινα γυναῖκα ξένην τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι quantillum erat corrigere κατειπεῖν *indicium fecisse.* Ibid. § 52. ὁδοὶ πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάςη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡ δὲ ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος, quam absurdum sit φάσκουσαι si cui demonstrare vellem iniuriam ei facerem. Ecquis est tam obtuso ingenio ut hoc non statim admonitus sentiat? una tantum est emendandi via, ut δοκοῦσαι rescribatur. Quam viam nunc § 69. σύντομόν τινα καὶ ἀρίςην dixisse videtur, eam ipse, opinor, ῥᾴςην dixerat. Qui se vident oleum et operam perdidisse non dicunt quod nunc § 71. legitur ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς, sed ἀπόλωλεν et statim male editur οὐ μόνος ἔξω μένεις — ἀλλὰ πάντες pro οὐ σὺ μόνος et § 74.

σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα pro εἰ παραδεκτέα. Quod etiamnunc pervulgatum est dicere § 82. περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου, καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες, omnes diceremus οἴκοι μένοντες et sic LUCIANUM quoque dixisse μένοντες indicio est, quod nunc pro ὄντες positum est: praeterea lege κἂν γὰρ μηδέπω et φαῦλόν γ' οὐδέν. Quis non rideret si quem in circulo audiret id dicentem, quod legitur 21, 1. ὁ Ἡρόδοτος ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν ὅπως ἂν τάχιστα περιβόητος γένοιτο καὶ αὐτὸς καὶ τὰ συγγραμμάτια, hoc est quod ISOCRATES dicit τὸν Φειδίαν κοροπλάθον καλεῖν, SOLANUS optime συγγράμματα restituit, sed nemo accepit.

Quo iure aut more dictum est 24, 5. πᾶσαν ἂν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν? Interpres: »*omnem videas Athenarum urbem*, tam male *Graece* quam *Latine* dictum. Rescribe Ἀθηναίων. Est in codd. compendiolum, quo Ἀθῆναι, Ἀθήνησιν, Ἀθηναῖοι caeterique casus omnes significantur. Certa optio est intelligentibus et hoc agentibus, non istis vix singula vocabula capientibus.

Δέσποιν' ἁπασῶν πότνι' Ἀθηναίων πόλι.

est apud Comicum in DIONIS CHRYSOSTOMI orat. 64. p. 596. (ubi mox emenda οἵ γε λοιμώττουσι pro λιμώττουσι). Sic omnes, et hinc ἐν τῇ Κεχηναίων πόλει lusit ille. In PLATONIS *Gorgia* p. 455 E τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων duo ultima delenda sunt. Exigua lineola sarciet damnum, quod accepit locus 25, 4. in mentione τῶν φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἔνεισιν. dicuntur φροντίδες rebus ἐνεῖναι, homines ἔχουσι φροντίδας. Scriptum erat ΣΥΓΓΡΑΦΕῙ i. e. συγγράφειν, quod ex nonnullis libris perperam IACOBITZ mutavit, bene BEKKERUS revocavit. In § 15. pro τὰ αὐτοῦ ἐκείνου corrige τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ et § 32. τὰ ἀξιοθέατα pro ἀξιόρατα. Quod in § 42. τέλος τῆς ἱστορίας esse dicitur ὡς εἴποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι ἔχοιεν πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσὶν ita verum erit et recte dictum si προγεγραμμένα emendabis in προγεγενημένα. Bonus historicus debet esse (§ 47), ut verum dispiciat in re incerta, στοχαστικός τις καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου. Idem est boni Critici officium, itaque diligenter audiendum, quid praecipiatur, at equidem non assequor quid sit in re dubia τὸ

πιθανώτερον συντιθέναι. Interpres *argumentis elicere* posuit suo arbitratu. Expunge unam litterulam et prudens consilium exibit, debet esse συνετικὸς τοῦ πιθανωτέρου et hoc mihi concedet quicumque et ipse potest τοῦ πιθανωτέρου συνιέναι. At, dixerit aliquis, συνετικός nusquam mihi lectum est et vereor ut fuerit in usu. Non est haec magna difficultas: talia sibi quisque pro re nata fingit, parata materia est, analogia certa et in huiusmodi adiectivis cuilibet permissa. Ecquem putas ARISTOPHANEM auctorem habuisse, quo diceret in *Equitibus* vs. 1378:

συνερκτικὸς γάρ ἐςι καὶ περαντικὸς
καὶ γνωμοτυπικὸς καὶ σαφὴς καὶ κρουςικὸς
καταληπτικός τ' ἄριςα τοῦ θορυβητικοῦ.
— οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ.

at comicus est, inquies, et solent τὰ τοιαῦτα παίζειν, hic omnia serio aguntur et iocandi non est locus. Dabo igitur alium locum ipsius LUCIANI, in quo iterum ipse fingit adiectivum huiusmodi. Volebat dicere 33, 36. posse saltandi perfectum artificium τὰ ἐννοηθέντα ἐξαγορεύειν καὶ τἀφανῆ σαφηνίζειν, dixit ἡ ὄρχησίς ἐςι τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιςική idque philosophus dicit totus ad gravitatem compositus. Nemo umquam vidit aut legit ἐξαγορευτικός, nisi hoc uno loco, sed subiecit LUCIANO analogia certa, qua utebantur omnes suo arbitratu, quamquam non omnes eleganter aut venuste. Est aliquid inter PLATONEM in *Sophista* permulta huiusmodi nova fingentem et TZETZEN passim talia effutientem; συνετικός intelligentibus PLATONE quam TZETZE videbitur dignius.

Vocula negligenter addita corrumpit locum 32, 4. μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς κτέ. qui haec volet intelligere particulam ἢ expungat et nihil supererit molestiae.

In *Lexiphane* 34, 7. commemorantur pocula εὐρυχανδῆ τε καὶ ἄλλα εὔςομα, quae sint εὔςομα ποτήρια difficile dictu est, quia nec sunt nec fuerunt. Repone σύςομα, quae opponuntur τοῖς εὐρυχανδέσι: neque magis notum est μερμέριον κακόν § 11. notissimum est Τερμέριον κακόν vid. PLUTARCH. in *Theseo* XI. Vitiosae scripturae imposuere RUHNKENIO ad TIMAEUM p. 178. In praecedentibus ridicule dicitur pater ipse filiam eo die nupturam καλλύνειν, non est hoc virile officium, nedum patris: pro καὶ

ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν scribe ἐκάλλυνον. In § 14. ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι, nihili est ὑποπυκνάζειν. XENOPHONTIS locus *Symp.* II. 16. Atticistas in errorem induxit. *Attici* dictum est: ἢν δ' ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν, hinc Atticistae ὑποψεκάζειν pro ὑποπίνειν effinxerunt, vid. POLLUCEM VI. 19 et 30. hinc *Lexiphanes* πυκνὰ ὑποψεκάζοιμι videtur arripuisse. Abundat iterum inepte vocula ἢ § 17. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ ἢ οἰκεῖον ἢ εὔνουν ἔχειν, corrige sodes ἢ οἰκεῖον εὔνουν, multi sunt οἰκεῖοι μὲν, εὖνοι δ' οὔ, neque dici potest ἔχω εὔνουν τινά. In sequenti dialogo 35, 3. μυρίαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις, emenda ἐφ' ᾧ τε συνεῖναι, ut *Graeci* omnes loquuntur. In vita *Demonactis* 37, 1. ὅσα ἢ λῃστὰς αἴρων ἔπραξεν ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, nihil est λῃστὰς αἴρων: dicebant *Graeci* eo sensu, quem locus postulat, καθαίρειν λῃστάς, λῃστήρια, λῃστικά, et quaelibet huiusmodi pestis si exscinditur καθαίρεσθαι dicitur, unde κάθαρμα est natum. Hinc obiter purgare mendo PLATONEM licet in *Menexeno* p. 241 D. τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν ἀνακαθηράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βαρβαρικὸν ἐκ τῆς θαλάττης, verbum acerrimum ἀνακαθηράμενοι non fert languidum et iners καὶ ἐξελάσαντες sibi a mala manu appensum. Peius etiam THUCYDIDEM mulcarunt librarii in eodem argumento I. 4. Μίνως τῶν Κυκλάδων νήσων ἦρξε — τό τε λῃστικὸν ὡς εἰκὸς καθῄρει ἐκ τῆς θαλάττης, quis non videt veram scripturam hanc emergere ἐκάθηρεν ἐκ τῆς θαλάττης? Quae apud LUCIANUM praecedunt ἡ ὕπαιθρος δίαιτα καὶ ἡ ἐ π ί π ο ν ο ς εὐνή adhuc omnes frustra exercuerunt, ἡ ἐπὶ πόας εὐνή (quod DINDORFIUS recepit) mollior est quam ut in tam duro corpore aliquid habeat admirationis: in ЄΠΙΠΟΝΟC suspicor ЄΠΗΙΟΝΟC, ἐπ' ᾐόνος, latere. In § 11. οὔτε θύων ὤφθη πώποτε οὔτ' ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις, tenemus interpolatorem. Nemo dicebat τὰς Ἐλευσινίας aut μυεῖσθαι ταῖς Ἐλευσινίαις, dicebant omnes τὼ θεώ, μυεῖσθαι τοῖν θεοῖν, τὰ τοῖν θεοῖν μυστήρια, deinde μυεῖσθαι τὰ μεγάλα, τὰ μικρά. Graeculi coeperunt dicere τὰ Ἐλευσίνια μυεῖσθαι. Certa fraus deprensa est 16, 22. ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια δῆλον ὅτι, ubi in aliis est δηλονότι τὰ Ἐλευσίνια, in aliis τὰ Ἐλευσίνια δηλονότι et ne sic quidem additamentum lectoris agnoscunt. Eodem modo in *Demonacte* expunge ταῖς Ἐλευσι-

νίαις. Si quis *Athenis Atticis* dicitur *μόνος ἁπάντων οὐ μυηθῆναι* nihil amplius desideramus. In § 14 verba stolidi iactatoris in hunc modum sunt constituenda: *ἂν Ἀριςοτέλης με καλῇ, ἐπὶ τὸ Λύκειον ἕψομαι. ἂν Πλάτων, ἐπὶ τὴν Ἀκαδήμειαν ἀφίξομαι. ἂν Ζήνων, ἐν τῇ Ποικίλῃ διατρίψω. ἂν Πυθαγόρας, σιωπήσομαι.* In § 16. *ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι. ὁ δὲ Δημῶναξ· μηδαμῶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν*, ne ineptiant acuti *Attici*, corrige *ἐβόων πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἰέναι*: medicus *arcessi* poterat, Proconsul non item. In § 43. *ἐρομένου δέ τινος· ὁποῖα νομίζεις τὰ ἐν ᾅδου*; turpe vitium pro *νομίζει*. In *Amoribus* 38, 5. *πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκποδὼν ἀποθέμενος* de certa coniectura reponi poterat *ὑποτιμήσεως*, nisi plerique omnes Codices hanc ipsam necessariam lectionem servarent. Non est recepta quia non est intellecta: *ὑποτιμᾶσθαι* apud Graeculos est *excusare*, et *ὑποτίμησις excusatio*, vid. Intt. ad HESYCHIUM v. *ὑποτιμήσεως*: *προφάσεως*. § 12. *ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσιν*, intelligi non potest, sed *κατήρτυντο* verum est, ut *συγκραθέν* pro *σύγκρατον* et *ἱλαρὰ κλίσια* pro *ἱλαραὶ κλισίαι*, denique *ὁ χωριτικὸς ὄχλος* pro *πολιτικός* (ut supra 11 *εὐχειρίας* pro *εὐχερείας*) occupavit BEKKERUS. Periit scitum proverbium § 27. *πλέον, ὥς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν*. BEKKERUS suam correctiunculam recepit *οὐδὲν ἐνοχλήσεως*, at non vidisti *ὅτι Τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ*. Verum esse arbitror *πλέον οὐδὲν ἀνοχλησίας*, quod apertum est et rei optime convenit. In § 34 dicitur humanum genus in rerum principio habitasse *σπήλυγγας ὀρῶν ἢ παλαιῶν ῥιζῶν ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα*, satis in hoc genere philosophis ludere datum est, ut manifesto absurdis sit abstinendum. *Arbores* dici palam est: itaque e *φυτῶν* facile *φηγῶν* eruas: res ipsa magis quam litterarum vestigia ducit ad *παλαιῶν δρυῶν ἢ φηγῶν αὖα κοιλώματα*.

Diversitas quaedam scripturae est in codd. solemnis, quam si semel recte animadverteris multos errores inde susceptos nullo negotio corriges. In § 40. editur *δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη*. Reponunt docti homines *ὑπὸ μιᾷ χλανίδι* ex § 54. *ὑπὸ μίαν χλανίδα κλιθείς* idque, opinor, verum est. Solent autem *χλαμύς* et *χλανίς* scribarum socordia inter se permutari sic

ut saepius ubi *χλανίς* necessarium est *χλαμύς* inepte legatur, rarissime *χλανίς* occurrat, ubi *paludamentum* vel *sagum* appareat dici oportere. Confunduntur haec in *Timone* 5, 38. ubi *ἀντὶ μαλακῆς χλανίδος* est in duobus libris, caeteri omnes perinepte *ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος* exhibent. In PLUTARCHI vita *Catonis minoris* cap. 13. *εἶδε περὶ τὰς πύλας ἔξω πλῆθος ἀνθρώπων —, ἐν οἷς ἔφηβοι μὲν χωρὶς ἐν χλαμύσι καὶ παῖδες ἑτέρωθι κοσμίως εἱστήκεσαν*, omnia erant ad laetitiam et festivitatem comparata et stabant credo *ἔφηβοι μὲν χωρὶς ἐν χλανίσι καὶ παῖδες ἑτέρωθεν* (sic leg.) *κοσμίως*. In praecedenti vita *Phocionis* cap. 20 severe PHOCION luxuria et mollitie diffluentem DEMADEM sic carpit: *πάνυ γοῦν πρέψειεν ἂν σοὶ μύρου τοσοῦτον ὄζοντι καὶ χλαμύδα τοιαύτην φοροῦντι συμβουλεύειν Ἀθηναίοις περὶ φιδιτίων καὶ τὸν Λυκοῦργον ἐπαινεῖν*, inepte dictum erit donec *χλανίδα τοιαύτην* receperis, quemadmodum AESCHINES DEMOSTHENI cultum corporis nimis accuratum nitidum venustumque exprobrans ei *τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια* exprobrat in *Timarchea* p. 18, 30. Tertium inolevit vitium idem in vita *Antonii* cap. 54. *Πτολεμαῖον δὲ προήγαγε κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον*, non satis convenit paludamento cum *crepidis*, quae *χλανίδι* melius consociantur. Videbis semel et iterum *χλαμύς* et *χλανίς* confusa apud LUCIANUM 38. § 44 et 49 et saepius apud alios. Repone deinde § 39. *αἴσχιον νομιεῖ θηρίον*, noli retinere § 47. absurdam scripturam *πέπλου εὐπήκτους ὑφὰς* pro *εὐπήνους*, corrige, § 50, *παρείκατε* pro *παρήκατε* et in § 53. restitue ex EURIPIDIS *Oreste* 14.

καίτοι τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;

In *Imaginibus* 39, 7. *τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Πακάτην μάλιστα*, memoriam servat et nomen ipsum formosissimae mulieris AELIANUS *V. H.* XII. 34. *Ἀπελλῆς ἦρα τῆς Ἀλεξάνδρου παλλακῆς, ἧπερ ὄνομα ἦν Παγκάστη, τὸ δὲ γένος Λαρισαία ἦν*, ubi KUHNIUS et PERIZONIUS admonuere rescribendum in LUCIANO *κατὰ τὴν Παγκάστην*, sed nemo obtemperavit.

In *Toxari*, suavissimo libello, vitium est 41, 9. *ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσίν*, paulo etiam peius BEKKERUS fecit, qui recepit *οἱ φίλοι οἱ Σκύθαι*. dixit LUCIANUS idem, quod unusquisque nostrum in tali re dixisset: *οἱ Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλοι εἰσίν*, et mox *πρὸς*

θεῶν τῶν Ἑλληνίων non *Ἑλλήνων*. Quod ibid. legitur § 27 *ἀνεπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον*, id nemo mortalium aut fecit aut faciet, sed omnes *ἀνὰ τὸν Νεῖλον* solebant et solent, qui visunt MEMNONIS statuam et pyramides. Idem plane vitium apparet 56, 2 *ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανόν*, emenda *ἀνὰ τὸν Ἠριδανόν*. In § 34 lege *οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων ἔς' ἂν ὁ αὐτὸς ᾖ, ὅσπερ ἐςίν*, quo facto videbis ultro excidere supposita *ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος*. In § 36. *παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐςι παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι*, vitium est in ultimo vocabulo, poterat scripsisse *ἐξετασθέντα*, poterat omnino omittere verbum inutile, *ἐξετάζεσθαι* scribere non potuit. ibid. *ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας*, quia quis *τὴν φιλίαν συντίθεται βεβαίαν* non *βεβαίως*, corrige *ὡς βεβαιοτάτας*. Saepe sic peccatur et contra, ut in PLUTARCHI *Pericle* cap. 10. *δοκεῖ Περικλῆς ἐρρωμενεςάτην μάχην ἐκείνην ἀγωνίσασθαι*, manifesto errore scribitur. Bene habet *Iliad.* Z. 185:

καρτίςην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν

quia dicitur *μάχη καρτερά*, at *ἐρρωμένη μάχη* non dicitur sed *μάχεσθαι ἐρρωμένως*. Restitue igitur *ἐρρωμενέςατα τὴν μάχην ἐκείνην ἀγωνίσασθαι.*

Simillima labes deturpat locum PLUTARCHI in *Arato* cap. 17. *ἡ δὲ Ἀντιγόνου σπουδὴ περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπέλιπε* (scrib. *ἀπέλειπε*) *πάθει τῶν ἐμμανεςάτων ἐρώτων*, quem locum ita corrigam ut MENANDRO laboranti prius subveniam, deinde MENANDER in integrum restitutus PLUTARCHO salutarem opem ferat. MENANDRI fragmentum est *τοῦ Μισουμένου* servatum apud PLUTARCHUM *de amore divitiarum* p. 525. A.

παρ' ἐμοὶ γάρ ἐςιν ἔνδον, ἔξεςιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦτ', οὐ ποιῶ δέ.

PLUTARCHI locus, unde haec sumta sunt, editur in hunc modum: *ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κακοῖς ἐςίν·*

παρ' ἐμοὶ γάρ ἐςιν ἔνδον, ἔξεςιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦτ'
(*ὡς ἂν ἐμμανέςατα ἐρῶν τις*)
οὐ ποιῶ δέ.

Redde MENANDRO sua:

καὶ βούλομαι τοῦθ', ὡς ἂν ἐμμανέςατα
ἐρῶν τις, οὐ ποιῶ δέ.

et PLUTARCHO οὐδὲν ἀπέλειπε πάθει τῶν ἐμμανέςατα ἐρώντων. Multa sunt adverbia, quae librarii sequiores constanti errore substituunt adiectivis, quae certus veterum usus postulat. Ex eo numero sunt αὐτομάτως, ἀσμένως, ἀκρίτως, quae passim in libris occurrunt aut omnibus aut plurimis pro αὐτόματος, ἄσμενος et ἀκρίτους, quamquam illa duo linguae usum violant, hoc sententiam quoque absurdam facit. Redde αὐτόματος pro αὐτομάτως HERODOTO I. 180. et in simili re aliis; ἀσμένους pro ἀσμένως THUCYDIDI IV. 21 et saepius aliis; ἀκρίτως ubicumque superest eodem iure emenda, quo multi multis locis dudum emendarunt, ut in DEMOSTHENE p. 212, 22. In *Axiocho* inepte editur p. 368. E. κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον pro ἀκρίτων. In LYSIAE fragmento 56 (e STOBAEI *Floril.* XLVI. 110) οὐδὲν ἂν ἔδει τοὺς φεύγοντας ἀπολογεῖσθαι ἀλλ' ἀκριτὶ ἀποθνήσκειν genuinum est ἀκρίτους. Eadem est ratio in ἑκών et ἄκων, quorum adverbiis veteres non utuntur, et de ἑκόντως quidem et ἑκοντί damnandis nemo repugnat, at ἀκόντως, quamquam eius eadem causa est, in civitate retinere volunt ob testium quorumdam corruptorum fidem. Testimonium XENOPHONTI denuntiatur in *Hellen.* IV. VIII. 5. οἱ μὲν δὴ — οὐκ ἀκόντως ἀλλὰ προθύμως ἐπείσθησαν, qui incorruptus dixerat οὐκ ἄκοντες ἐπείσθησαν: additamentum est ἀλλὰ προθύμως ex eo genere, cuius plurima libros Xenophonteos, quos omnes neque vetustos neque bonae notae habemus, obsident. Turpissimum est V. IV. 33. καὶ ἠνίασε μὲν εἰς τὰ ἔσχατα 'Αρχίδαμον, ὡς δ' ὑπέσχετο οὐ κατῄσχυνεν [ἀλλὰ μᾶλλον ἐκόσμησεν]. Nae non intellexit quomodo οὐ κατῄσχυνεν *Attici* dicant qui isto additamento opus esse credidit. Adiiciam, quia plane gemellum est, ISOCRATIS τοῦ καλλιεποῦς locum eadem labe affectum in *Philippo* § 148. τὸ τρόπαιον τὸ μὲν κατ' ἐκείνων ὑπὸ τῶν βαρβάρων ςαθὲν ἀγαπῶσι καὶ θεωροῦσι, τὰ δ' ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν ἄλλων οὐκ ἐπαινοῦσιν [ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν], quicumque meminit quo sensu urbani *Attici* dicere soleant οὐκ ἐπαινῶ, in quo verbi lenitas non tollit acrimoniam animi offensi et irati, malet ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν iis relinquere, qui id non sentiant. Οὐκ ἐπαινεῖν eodem more *Atheniensium* ὑποκοριζομένων positum pro μέμφεσθαι et ἐγκαλεῖν leve vitium concepit in *Hellenicis* VI. III, 1. οἱ δὲ 'Αθηναῖοι ἐκπεπτωκότας μὲν ὁρῶντες ἐκ τῆς

Βοιωτίας Πλαταιέας (scrib. Πλαταιᾶς) καὶ καταπεφευγότας πρὸς αὐτούς, ἱκετεύοντας δὲ Θεσπιέας (Θεσπιᾶς) μὴ σφᾶς περιιδεῖν ἀπόλιδας γενομένους οὐκέτι ἐπῄνουν τοὺς Θηβαίους, pueriliter dictum in tantis iniuriis et, ut *Atheniensibus* quidem videbatur, nefariis sceleribus, *Thebanos non ut antea laudabant*; ἔτι ex ἐπ natum est et verum est οὐκ ἐπῄνουν, quibus verbis specie lenioribus tamen animi offensio et querelae bene significantur. Eleganter et modeste AESCHINES *in Ctesiphontem* § 234 ὅτι ἐπὶ τῶν νῦν καιρῶν οἱ πολλοὶ τοῖς ὀλίγοις προΐεσθε τὰ τῆς δημοκρατίας ἰσχυρὰ οὐκ ἐπαινῶ, in quo opprobrii vehementia verborum lenitate mollitur. Irata *Lysistrata* vs. 70 verbis clementer dicit:

οὐκ ἐπαινῶ, Μυρρίνη,
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

ex his facile est emendare locum in XENOPHONTIS *Memorabilibus* II. VI. 36 ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνηςρίδας (scribe προμνηςρίας) μετὰ μὲν ἀληθείας τἀγαθὰ διαγγελλούσας δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, ψευδομένας δ' οὐκ ἐθέλειν ἐπαινεῖν. Dixerat ASPASIA ψευδομένας δ' οὐκ ἐπαινῶ, urbane et scite pro βδελύττομαι καὶ μισῶ, et expuncto ἐθέλειν in XENOPHONTE legendum est ψευδομένας δ' οὐκ ἐπαινεῖν. Revertor ad ἀκόντως, cui secundus testis PLATO producitur, qui in *Protagora* dixerit p. 333 B. ὡμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως, at nihil causae dices quamobrem, qui tam saepe ἄκων ex perpetuo omnium usu scripserit, semel aliter quam caeteri omnes in huiusmodi re maluerit scribere. Idem cadit in locum *Hippiae minoris* p. 374 E. τὰς μὲν ἀκόντως — τὰς δὲ ἑκουσίως, qui ad fastidium usque in eo dialogo ἄκων et ἑκών componit et ἀκουσίως et ἑκουσίως, eum credemus semel id posuisse, quod nunc duobus tantum locis in omnibus *Atheniensium* libris legatur. In THUCYDIDIS libro IV. cap. 19. πεφύκασι τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησσᾶσθαι Grammaticus in BEKKERI *Anecd.* I. p. 126. ἑκοῦσιν ἐνδοῦσιν affert, quod rectius dictum est sed iniucundum accidit ad aures. Multi sunt loci ubi adiectiva adverbiorum locum obtinent propter scribendi compendia negligenter ab indoctis expleta, quae res frequentissima est in comparativorum et superlativorum formis, quia περιφανέςερος, ἀθυμότερος, βεβαιότερος, καταδεέςερος, εὐθαρσέςατος et similia omnia ita

scribi solent ut pro -τερος et -τατος tantum τρ et ττ praecedenti litterae suprascribantur, itaque lector ex ipsa sententia supplet, quod quisque locus postulat, nam omnes casus et numeri et genera in ea scriptura continentur. Quia seriores librarii in ea re supina negligentia et turpi inscitia versati sunt, nobis est integrum vetera compendia revocare et melius explere. Expeditum hoc negotium est quia non vidi umquam unum locum, in quo anceps et ambigua esset optio. Una tantum forma vera et necessaria est intelligentibus certe quod legant et bene *Graece* scientibus. Dabo exempla quaedam. In *Hellenicis* III. I. 18. ἀχθομένου δὲ τοῦ Δερκυλίδου καὶ νομίζοντος ἀθυμοτέραν καὶ τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, dabitur mihi, credo, ipsam προσβολήν non posse ἄθυμον dici et in ἀθυμο$^{\tau\rho}$ aliud quid latere. Qui meminit quam saepe καί et πρός fuerunt confusa, supplebit νομίζοντος ἀθυμοτέρους πρὸς τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, ut in *Anabasi* I. IV. 9. εἴ τις καὶ ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν et alibi, sicuti et ἀθύμως ἔχειν πρός τι dicitur. In *Hellenicis* VII. I. 9 editur πρὸς τούτους εἰκὸς τοὺς συμμάχους εὐθαρσεςάτους προσιέναι, vitiose, namque *Graecum* est προσέρχομαι θαρρῶν, sed non εὐθαρσής sed εὐθαρσῶς. Itaque in εὐθαρσεσ$^{\tau\tau}$ inerat εὐθαρσέςατα. Similiter VII. III. 8. προδότης γε μὴν τίς ἂν περιφανέςερος Εὔφρονος εἴη; quia non dicitur προδότης ἐςὶ περιφανής sed περιφανῶς, quo exemplo et CICERO dixit in *Verrina* I. 7, 20. *aperte iam et perspicue nulla esse iudicia*, et saepe *Attici*, apparet in περιφανέσ$^{\tau\rho}$ inesse περιφανέςερον. Apud ISOCRATEM πρὸς Δημόνικον § 36 ὥςε σοι συμβήσεται τὴν παρ' ἐκείνων εὔνοιαν βεβαιοτέραν ἔχειν, quia non dicitur ἔχω βέβαιόν τι sed βεβαίως necessarium est βεβαιότερον. Eadem opera in ISAEI *Orat.* I. § 22 μέλλοντες τὴν οὐσίαν ἕξειν βεβαιοτέραν adverbium repone comparato loco in *Orat.* VI. § 30. εἰ δὲ ἀποδόμενός τι τῶν ὄντων ἀργύριον καταλίποι τοῦτο βεβαίως ἕξειν αὐτούς. Contra rectissime dicitur ἔχειν τινὰ βέβαιον φίλον, σύμμαχον, ἐραςήν, ut in *Lysistrata* vs. 1017:

ἐξὸν, ὦ πονηρέ, σοι βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλην.

In ISOCRATIS *Nicocle* § 17. ἣν καὶ τὴν φύσιν καταδεεςέραν ἔχωσιν perperam dicitur. *Graece* dicitur καταδεῶς ἔχω et κατα-

δεέςερον τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν, τὴν οὐσίαν, τὴν φύσιν, idque reponendum est, sed forma Isocratea καταδεεςέρως, quales formas cum ἔχειν, διατιθέναι, et διακεῖσθαι iungere amant qui nitidissime scribunt. Copiam harum formarum collegit MATTHIAE in *Grammat. Ampliss.* § 262. quibus unam addam, ut SOPHOCLIS fragmento misere habito salutem afferam. Exstat in STOBAEI *Florilegio* XX. 32:

ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούςεραι ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερόν.

restitue:

ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνουςέρως ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο [πρὸς τὸ] καρτερόν.

Eodem exemplo apud ANTIPHONTEM *de caede Herodis* § 18. ubi vulgatur προθυμοτέρους ἔχειν corrigendum est προθυμοτέρως, quia sensus est προθυμοτέρους εἶναι. Manifestior etiam res est in talibus, quale est apud THUCYDIDEM VIII. 45. ἵνα μὴ οἱ ναῦται τὰ σώματα χ ε ί ρ ω ἔχωσι δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα, ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει, quis nescit dici κακῶς ἔχω τὸ σῶμα et εὖ ἔχω, non κακόν et ἀγαθόν? Itaque rescribe χεῖρον et expuncto articulo ἀφ' ὧν ἀσθένεια. Eadem inepte confusa videbis in ISOCRATIS oratione *de Pace* § 125 ὑπομένομεν τὸν δῆμον χείρω πράττοντα τῶν ταῖς ὀλιγαρχίαις δουλευόντων, quis ferat dicentem πράττω κακά pro κακῶς, aut ἀγαθά pro εὖ, aut καλά pro καλῶς, aut μέτρια pro μετρίως? Tandem χεῖρον *Urbinas* attulit. Dicitur πράττω καλόν τι pro καλῶς, et ἀγαθόν τι vel χρηςόν τι pro εὖ. Satis mirari non possum, quomodo BERGKIUS in *Pace* vs. 215 retinere potuerit immanem barbarismum:

εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν ἀττικωνικοί

pro πράξαιτ' ut ad ipsos *Atticos* repente oratio convertatur, quod facetum et lepidum est et optime constabit, si vs. 217 pro:

ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· ἐξαπατώμεθα,

ubi ὑμεῖς incongruum est, legetur:

ἐλέγετ' ἂν εὐθύς· ἄνδρες, ἐξαπατώμεθα.

caeterum πράττομαι ἀγαθόν τι, ut πράττομαι εὖ, non minus bellum est, quam DATIDIS χαίρομαι, quem suaviter rident omnes.

Facile est in ISOCRATIS *Panathenaico* § 130 in verbis οὐκ ἔχω τίνας ἐπαίνους εἰπὼν ἀξίους ἂν εἴην εἰρηκὼς τῆς ἐκείνων διανοίας

videre *ἀξίους* nihil esse, *ἀξίως* requiri, et in HERODOTO III. 45 *τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας εἶχε ἑτοίμους ὑποπρῆσαι* numquam te expedies aut HERODOTUM, nisi rescripseris *εἶχε ἑτοίμως* id est *ἕτοιμος ἦν*. Finem faciam in restituenda lectione, in qua librarii contrarium errorem errare solent et pro necessario adverbio nobis adiectivum obtrudunt cum sententiae aut detrimento aut exitio: *γέγονα εὖ, κακῶς, καλῶς, βέλτιον, κάκιον, χεῖρον, κάλλιον* et similia, quamquam certa ratione et frequenti usu nituntur, tamen saepe imperite attrectantur ut sensus pereat. In HERODOTO III. 142 *ἀλλ' οὐδ' ἄξιος εἶ σύγε ἡμέων ἄρχειν γεγονώς τε κακὸς καὶ ἐὼν ὄλεθρος*, quidquid est veterum et bonorum codicum servant omnes vitiosum *κακός*, in uno *Florentino* non optimo *κακῶς* est, de coniectura repositum ab aliquo *Graeco*, qui plus quam caeteri saperet. In ARISTOPHANIS *Equitibus* vs. 218 in omnibus erat:

φωνὴ μιαρά, γέγονας κακός, ἀγοραῖος εἶ.
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ.

quum *Ravennas* *κακῶς* obtulit. Vides Graeculos non assequi quid esset *κακῶς γεγονέναι*. Itaque affricuerunt aliquid de suo HERODOTO I. 146. *ἐπεὶ ὥς γέ τι μᾶλλον οὗτοι Ἴωνές εἰσι τῶν ἄλλων Ἰώνων ἢ κάλλιόν τι γεγόνασι μωρίη πολλὴ λέγειν*, tam male dicitur *καλῶς τι γέγονα* quam *κάλλιόν τι*, corrige *ἢ κάλλιον γεγόνασι*. Contra in EPICHARMI fragmento apud DIOG. LAËRT. in *Platone* III. 16.

Θαυμαςὸν οὐδὲν ἁμὲ ταῦθ' οὕτω λέγειν
καὶ ἁνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς καὶ δοκεῖν
καλῶς πεφύκειν. καὶ γὰρ ἁ κύων κυνὶ
κάλλιςον εἶμεν φαίνεται καὶ βοῦς βοΐ
ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιςόν [ἐςιν], ὗς δ' ὑΐ.

ultimum versum boni codices sic restituunt:

ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιςον, ὗς δὲ θην ὑΐ.

ludificatur nos lepide accentus in *καλῶς*, non enim *de generis nobilitate* haec dicuntur sed *de formae praestantia* et *καλώς* (pro *καλούς*) scriptum oportuit; denique scribe *καὶ γὰρ αὖ κύων κυνί*, quia articulo locus nullus est. In ISOCRATIS *Aeginetico* eiusdem inscitiae insigne exemplum habemus. Edebatur in § 13. *υἱόν μ' ἐποιήσατο Θρασύλοχος, πολίτην μὲν αὐτοῦ καὶ φίλον ὄντα, γεγονότα δ' οὐδενὸς χείρω Σιφνίων*, nihili erat *γέ-*

γονότα χείρω pro ὄντα, neque de moribus et ingenio haec dicuntur, sed de *natalibus* et *genere*. Itaque adverbio χεῖρον erat opus, quod tandem *Urbinas* dedit et unusquisque, absque eo fuisset, certa emendatione dare poterat. Magna me spes tenet fore, ut nunc omnibus persuadeam in emendando loco LYSIAE, qui olim aeger circumambulat in pulcherrima oratione ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων XIX. § 12. Narrat Orator quemadmodum suus pater auctore CONONE affinitatem iunxerit, (ὁ Κόνων τοὐμοῦ πατρὸς) ἐδεήθη δοῦναι τὴν ἀδελφὴν αἰτοῦντι τῷ υἱεῖ τῷ Νικοφήμου, ὁ δ' ὁρῶν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνου τε πεπιστευμένους γεγονότας τ' ἐπιεικεῖς τῇ τε πόλει ἔν γε τῷ τότε χρόνῳ ἀρέσκοντας ἐπείσθη δοῦναι, in his γεγονότας τ' ἐπιεικεῖς absurde dictum est. In affinitate iungenda honestioribus prima cura generis, ut sint *boni bonis prognati*, ἀγαθοὶ κἀξ ἀγαθῶν. Aspernantur haec adolescentuli, ut apud MENANDRUM in STOBAEI *Florileg.* 86, 6.

ἀπολεῖ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
μῆτερ, ἐφ' ἑκάστῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
ἀγαθὸν ὑπάρχῃ μηδὲν οἰκεῖον προσὸν
ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους ὅσοι.
οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον οὐδ' ἐρεῖς ὅτῳ
οὐκ εἰσὶ πάπποι, πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἄν ποτε;

addam alterum fragmentum eiusdem in eodem argumento, ut turpi mendo liberem. Servatum a STOBAEO est in *Florileg.* 72, 2.

καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα.
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς;
τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιώσεται, μήτ' ἐξετάζειν μήτ' ἰδεῖν.

in verso secundo quid sit ὡς ὠνήμεθα nemo facile dicet, ne hoc quidem quid sit hoc verbi ὠνήμεθα; ad ὀνίνασθαι, credo, referunt. Frustra. Lege ὡς ὠνούμεθα, *ut in emendo solemus*, id est non *unde sit* sed *quale sit* spectare potissimum. Sic igitur adolescentuli solebant sentire seque stulta cupiditate in laqueos irretire inextricabiles, vide ISAEUM III. § 17. Cautius in ea

re versabantur parentes ac tutores: exemplorum affatim est in Oratoribus et aliis. Quam diligens fuerit is, de quo dicimus, demonstrat § 15 τὰς ἐμὰς ἀδελφὰς ἐθελόντων τινῶν λαβεῖν ἀπροίκους πάνυ πλουσίων οὐ δέδωκεν (scrib. οὐκ ἔδωκεν), ὅτι ἐδόκουν κάκιον γεγονέναι, id est *obscuriore, ignobiliore loco nati*. Spectavit igitur in genero genus primum, eique filiam in matrimonium dedit, quia *honesto loco natus erat*. Id quomodo *Graece* dicendum sit non est difficile ad reperiendum. Inter εὖ et κακῶς si quid medium est id ἐπιεικῶς fere esse aut fieri dicitur ἐπιεικῶς ἔχειν, πράττειν cet. Si quis igitur eo loco natus est, ut inter τοὺς εὖ γεγονότας καὶ τοὺς κακῶς medius sit is dicetur ἐπιεικῶς γεγονέναι et LYSIAS olim scripserat γεγονότας τ' ἐπιεικῶς, librarii autem, qui κακῶς in κακός, χεῖρον in χείρω, κάλλιον in κάλλιόν τι depravarunt, antiquum obtinent et ἐπιεικῶς in ἐπιεικεῖς mutato mirifice se LYSIAE profuisse credebant et satis diu id facinus occultum et impunitum habuerunt. Ad *Toxarin* revertor, unde vitium eximam e § 61 ἔφθη διεκπαίσας καθ' ὃ μηδέπω τελέως ἀποκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός. Res tam manifesta est ut satis sit veram lectionem opponere, quae est ἀποκέκλῃτο. Α et Λ confusa sunt, hinc natus error, qui LUCIANO plus profuit quam nocuit. Nam absque eo fuisset, bona et genuina forma *Attica* ἀποκέκλῃτο non emersisset sed in ἀποκέκλειςο reficta fuisset. De usu *Atticorum* nulla esse potest dubitatio. Satis compertum est constanter dixisse omnes veteres κλῄω, κλῄσω, ἔκλῃσα, κέκλῃκα, κέκλῃμαι et κεκλῄσομαι, pro quibus ut quisque liber est pessimus, ita saepissime κλείω, κλείσω, ἔκλεισα, κέκλεικα, κέκλειμαι aut κέκλεισμαι et κεκλείσομαι apparere solent. Antiquae scripturae, quam Grammaticorum auctoritas tuetur, passim in libris paulo melioribus aut certa exempla comparent aut manifesta vestigia in *antiquis* corruptelis, quae proxime a vero abesse solent, ut in *Ecclesiaz.* 420. ἣν δ' ἀποκλείῃ τῇ θύρᾳ *Ravennas* dedit ἀποκλίνῃ levi errore pro ἀποκλῄιῃ (IN pro HI). Perfectum κέκλῃκα evasit in *Avibus* 1262 ἀποκεκλῄκαμεν διογενεῖς θεούς, nisi quod ἀποκεκλῄκαμεν habent omnes. Videbatur esse nota forma a καλεῖν et abstinuere manus. Κέκλῃμαι saepissime corruptum est in κέκλιμαι, κέκλειμαι, κέκλισμαι unde facili negotio erui potest. Itaque illas formas omnibus, qui

in scribendo τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα referre debent, ubique restituendas esse censeo, eorumque imitatores hoc quoque ab illis sumsisse opportunus scribarum error in LUCIANO indicium fecit.

In sequenti libro 42, 37 nescio quomodo concoquant ὁ δὲ αὐλητὴς ἐφύσα ὅμιλος ἔνθεον pro μέλος ἔνθεον. Trita sunt αὐλεῖν μέλος, ᾄδειν μέλος, φυσᾶν μέλος Ἰωνικόν, Καρικόν, alia. PLATO *Comicus* ATHENAEI XV. p. 665. C.

> αὐλοὺς δ᾽ ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι
> μελίζεται τοῖς συμπόταις.

In *Dialogo* 44, 6 habemus specimen socordiae scribarum et editorum levitatis. Convocantur Dii in concilium per praeconem. *Adeste*, inquit, *Dii Deaeque omnes*

> εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ᾽ ἑκατόμβας,
> ὅσσοι τ᾽ αὖ μέσατοι ἢ ὕςατοι ἢ μάλα πάγχυ
> νώνυμνοι βωμοῖσι παρὰ κνίσῃσι κάθησθε.

vera scriptura est παρ᾽ ἀκνίσοισι, quae cur depravata fuerit palam est. Qui ΠΑΡΑΚΝΙCΟΙCΙ describebat quum παρὰ scripsisset, quod supererat κνισοισι, ut aliquod *Graecum* vocabulum extunderet, in κνίσῃσι refinxit, et sic sexcenties in libris error errorem trahit. Levissime BEKKERUS παρὰ κνισῆσι coniecit et in textum recepit; nam, etiamsi κνισῆς pro κνισήεις in usu fuisset, sententia loci apertissime *contrarium* postulat.

In eodem *Dialogo* 44, 4 δυοῖν θάτερον ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη ἢ τιμᾶσθαι ὡς προτοῦ, vitiosum est παρεωρᾶσθαι, verum est παρεῶσθαι. Fidem faciat ipse LUCIANUS in § 9 ἀνέχεσθαι χρὴ παρεωσμένον καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις προτετίμηταί σου. In DEMOSTHENIS *Olynthiaca* I. p. 23, 14 boni libri servant: παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον, deteriores omnes παρεωρᾶσθαι. DINDORFIUS indicat idem vitium commissum in *Aristocratea* p. 655, 15 ὅλως γὰρ ἡγήσονται παρεῶσθαι μὲν αὐτοὶ, πρὸς Κερσοβλέπτην δ᾽ ἀποκλίνειν ὑμᾶς, ubi in omnibus libris est παρεωρᾶσθαι, in optimo omnium *Parisino S* vera lectio in margine adscripta est. Priorem DEMOSTHENIS locum imitatur vel potius descripsit ARISTIDES I. p. 62 παρεωσμένου δὲ καὶ ἐν οὐδενὸς ὄντος μέρει παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ, ubi olim edebatur παρεωρασμένου, pro quo REISKE παρεωραμένου dedit, DINDORF ex codd. παρεωσμένου emendavit. Viden vulgatam ex duplici scriptura natam esse hac: παρεωσμένου (ρα superscr.)?

Ibid. § 8 ἡ Βένδις δὲ αὕτη (leg. αὑτῇ) καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις (scrib. Ἄττης) καὶ ὁ Μίθρης καὶ ὁ Μὴν ὅλοι ὁλόχρυσοι καὶ βαρεῖς καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς, ridiculam dittographiam vides, nam si sunt ὁλόχρυσοι non est dubitandum quin etiam ὅλοι fuerint, itaque ὅλοι expunge. Turpius etiam in re simillima scribae nos ludificantur in PLUTARCHI vita *Arati* cap. 53 ϛρόφιον οὐχ ὅλον λευκὸν ἀλλὰ μεσοπόρφυρον ἔχων, quam sit vulgata scriptura inepta apparebit satis, si comparaveris cum vera, quae est ὁλόλευκον, itaque verbum non amplius addo.

In fine § 53 sine sensu edebatur: πολλοὶ γὰρ οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ βάρβαροί τε ἅπαντες, partem veri vidit BEKKERUS, qui edidit πολλῷ γὰρ οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες πλείους, Ἑλλήνων ὁ πολὺς λεὼς κτέ. non vidit compositionem per καί — τε soloecam esse et triplex genus hominum verbis significari, reapse duo tantum dici. Quid multa? interpolator aliquis nos impedit; dixerat LUCIANUS veteris comoediae poëtas imitans: Ἑλλήνων θ' ὁ σύρφαξ βάρβαροί θ' ἅπαντες. ad σύρφαξ adscripsit aliquis ὁ πολὺς λεώς, et hinc vulgata lectio conflata est.

In *Somnio s. Gallo* 45, 3. ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον, εὖ οἶδ' ὅτι, λέγω. at nihildum dixerat, corrige sodes ἐρῶ. In § 20 revoca ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅτι μάλιϛα χαίρεις καλούμενος pro καὶ εἴτε μάλιϛα χαίροις, quod sensu vacuum est. In § 25 ὅμοιοι μάλιϛα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔϛι τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας ἢ Σισύφους ἢ Τηλέφους, διαδήματα ἔχοντας καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, pro Κέκροπας repone Κρέοντας, cuius in ea re frequens esse solet mentio propter DEMOSTHENIS notum locum p. 288, 19.

In § 28. ὁ δ' αὖθις περιτρώξεται ἀποτείνων τὰ καττύματα, neque ἀποτείνων huius loci est, neque ἀποπίνων aut ἀποπινῶν, quod in aliis est, sed πεινῶν. Vitiosa forma legitur § 29 ἀναπεπέταϛαι: *Iones* nonnumquam ita loquebantur, qui et κεκεράσθαι dicebant pro κεκρᾶσθαι. Oraculum est apud HERODOTUM I. 62.

ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέταϛαι

caeteri omnes πέπταμαι dicebant, ut in *Iliad.* E. 194 ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. *Odyss.* ζ. 44 ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπταται

ἀνέφελος et alibi, sic in *Nubibus* 342 εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισιν, et passim apud *Atticos*. Itaque scriptura codicis A ἀναπεπέτακαι leniter refingenda, ut genuina forma exeat ἀναπέπτακαι.

In *Icaromenippo* § 10 pro ὅπη τραπόμενος verum est ὅποι, ut in ποῖ τράπωμαι; ποῖ τέτροφας; et similibus perpetuum est; πῆ τράπωμαι tam vitiosum est ac si *Latine* velles dicere: *qua* me vertam? in § 19 pro πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; requiritur ἄνωθεν, ut in § 18 ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο. in § 20 δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ, subabsurdum est ἀπένεγκαι pro ἀπένεγκε. In § 24 πανηγύρεις ἀνάγουσι male editur pro ἄγουσι. Περιηγγειλάμην in § 33 corrigatur in περιηγγείλαμεν, denique § 34 emenda περὶ δὲ Μενίππου τάδε δοκεῖ, pro vulgata ταῦτα δοκεῖ.

In Dialogo 47 § 1 ἐκκεκώφηται cedat verae scripturae ἐκκεκώφωται et in fine ἕκαςός τι ξυντελοῦντες pro ἕκαςοι reponatur. § 5 ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, scripsit, credo, quod apud veteres constanter scribitur, τὸ κώνειον. In § 11 ἀπέρχονται λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ᾖ καὶ θρασύτερος καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕςερος. Quis admonitus non videat requiri μεγαλοφωνότατος, θρασύτατος et ὕςατος? Tachygraphorum compendiis factum est, ut eae formae saepe inter se permutarentur; deinde quid est ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι τὸν ἱδρῶτα? ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ in § 8 quid sit notum est, cuius rei contrarium fere hoc loco requiritur. Aut ego fallor aut LUCIANUS scripsit ἀγκῶνι ἀποξυόμενοι, deinde postquam ἀγκῶνι in ἀγκύλῳ depravatum est, τῷ δακτύλῳ adscriptum est a nescio quo, ut aliqua in iis sententia inesse videretur. Pervulgatum est hoc modo correctores grassari in locis leviter corruptis. Ipsum vitium neque animadvertunt neque corrigunt: de suo adscribunt aliquid, quod locum laborantem fulciat: ubi quis ipsam vitii sedem deprehenderit et verum repererit, ultro excidunt quae perperam adglutinata fuerunt. Copiam exemplorum huius rei cum insigni fructu colliget, qui volet in DIONYSIO HALICARNASSENSI scripturas Codicis *Vaticani* cum vulgatis conferre, aut in ISOCRATE *Urbinatis* Codicis lectiones cum iis, quae in caeteris omnibus

feruntur. Ἀγκῶνι ἀποξύεσθαι affine est notae locutioni ἀγκῶνι ἀπομύττεσθαι, *cubito se emungere*, vid. MENAGIUM ad haec verba DIOGENIS LAËRTII in *Bione* IV. 46. ἐμοὶ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος.

In § 12 scribe ἀκούετε λεῴ, non λεώς, et καταςησόμεθα pro καταςησώμεθα. § 17. σκοπεῖτε ποτέρᾳ ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι. non hoc agitur, sed utra eum posthac sibi habitura sit. Expunge ἦν. § 20 ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη, passim confusa video σκευάζω et ἐνσκευάζω. quo certo discrimine dirimantur quum scribae nesciant promiscue ponere solent. σκευάζειν verbum est de culina et coquinariae artis, unde ὄψα σκευάζειν, σκευάζειν τὸ δεῖπνον dicitur et αἱ σκευασίαι nomen habent. Ἐνσκευάζειν de cultu corporis dicitur, περὶ τῆς σκευῆς. Itaque si qua esse dicitur meretricio cultu, ἑταιρικῶς ἐνεσκευασμένη dici debet, itaque corrigendum est 25, 10 ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ut in 46, 14 βασιλικῶς ἐσκευασμένος ex tribus libris correctum est et 11, 16 βασιλικῶς διεσκεύασε (TY ἐσκεύασε) recte FRITZSCHE ἐνεσκεύασε reposuit. Obiter ridiculum mendum exime e XENOPHONTIS *Memorabilibus* I. VII. 2. ἆρ' οὐ τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τοὺς ἀγαθοὺς αὐλητάς; καὶ πρῶτον μὲν ὅτι ἐκεῖνοι σκεύη τε καλὰ κέκτηνται καὶ ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται κτὲ. repone quantocyus σκευήν τε καλὴν κέκτηνται, nisi putabis haec dici de *supellectile*, quae sit in tibicinum aedibus, quod absurdum est. In § 21 τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐςὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθείς, decepit librarios πονηρόν, quod neutrius generis est, et ἡδύ pro ἡδεῖαν restituendum, nisi forte quis putat pro μεταβολὴ πάντων γλυκύ, salva Graecitate et sententia γλυκεῖα dici posse. Statim sequitur καὶ ταῦτα ὥσπερ ἱκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα, LUCIANUS ita suam manum agnoscet si alterum ἐπί a mala manu adscriptum deleveris. *Graecum* est ἐπὶ τὴν ἡδονήν, ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν καταφυγεῖν. Si transpones, quod venustius et elegantius est, praepositio non repetitur: ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν τὴν ἡδονὴν καταφυγεῖν. Affatim exemplorum est apud omnes, veteres, recentiores. Male seduli correctores et magistelli inferciunt alteram praepositionem, quam undique expellet, qui iudicium habet assidua veterum lectione subactum. Saepe sic interpolarunt homunciones unum omnium *At-*

ticorum venustissimum PLATONEM, quorum locorum quo sit evidentior correctio praemittam e PLATONE illos locos, qui antiquam consuetudinem servant incolumem. Legitur in *Protagora* p. 337. E. ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν, in *Timaeo* p. 27. B. ὡς εἰς δικαςὰς ἡμᾶς, p. 79. A. ῥεῖν ὥσπερ δι' αὐλῶνος τοῦ σώματος, p. 91. C. ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν κατασπείραντες, in *Rep.* III. p. 414. E. δεῖ ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χώρας ἀμύνειν, VII. p. 520, E. ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον εἶσι τὸ ἄρχειν, VIII. p. 545. E. ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς, *Theaet.* p. 170. A. ὥσπερ πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἑκάςοις ἄρχοντας. Eandem dicendi rationem crebro sequuntur omnes, qui veteres in scribendo imitabantur, etiam qui non magnopere ornamenta orationis et flosculos solebant venari. PLUTARCHUS in *Cicerone* cap. 6 ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὴν πόλιν ἐμπεσών, in *Arato* cap. 38. καθάπερ ἐν δίκῃ τῇ ἱςορίᾳ, et cap. 41 ὥσπερ ἐπὶ ναυαγίου τῆς πατρίδος et alibi saepe. Luculentum est exemplum apud ARISTIDEM vol. II. p. 440 τὸ δὲ καὶ ὀμόσαι ὡς κατὰ θεῶν τῶν προγόνων· οὐ μὰ τοὺς Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. Similia multa ex sequioribus collegit DORVILLIUS ad CHARITONEM p. 138, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ τάφου, ἐπλήγη ὥσπερ ὑπὸ ξίφους τοῦ λόγου, ὥσπερ ἐκ συμποσίου τοῦ βίου ἀναλύειν, alia; et GEELIUS ad DIONEM CHRYSOSTOMUM p. 70, ὥσπερ ἀπὸ μητρὸς τῆς γῆς, ὡς ἐν ςρατοπέδῳ τῇ πόλει, ὡς ἐν τάφῳ τῷ σώματι. Transpone haec et senties praepositionem esse iterandam: ἀναλύειν ἐκ τοῦ βίου, ὥσπερ ἐκ συμποσίου, ἐν τῷ σώματι, ὥσπερ ἐν τάφῳ. Itaque vitium concepit elegans locus ANTIPHANIS in STOBAEI *Floril.* CXVI. 14.

πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαςήριον
ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

poëta dederat ὡς πρὸς ἐργαςήριον, ut in venustissimo fragmento LYSIAE I. περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ ςήλην διαφθείρονται, et quis non est saepe ita locutus? Transposueris ista, praepositio inutilis abibit: ὡς πρὸς ἐργαςήριον τὸ γῆρας, simul comparationis ratio mutabitur. Si dices ἀπαλλάττεσθαι δεῖ ἐκ τοῦ βίου ὥσπερ ἐκ συμποσίου, in verbo ipso inest comparatio, ὥσπερ ἐκ συμποσίου δεῖ ἀπελθεῖν, id est κοσμίως καὶ εὐθύμως, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου: contra ὥσπερ ἐκ συμποσίου τοῦ βίου δεῖ ἀναλύειν si dixeris, hoc dices: ὁ βίος ἐςὶν οἷον συμπόσιόν τι. καθάπερ οὖν τις ἐκ συμποσίου ἀπέρχεται, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου

ἀπιέναι προσήκει. Antiphanes non hoc volebat dicere: τὸ γῆράς ἐστιν οἷον ἐργαστήριόν τι, sed καθάπερ ἕκαστος ἡμῶν εἴθισται προσφοιτᾶν ὁ μὲν πρὸς μυροπωλεῖον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δὲ πρὸς ὅ τι ἂν τύχῃ ἐργαστήριον, (utor verbis Lysiae XXIV. 20) οὕτως ἅπαντα τἀνθρώπεια κακὰ προσφοιτᾷ πρὸς τὸ γῆρας. Si hoc tenebis, quod tam perspicuum est quam certum, nusquam tibi imponent librariorum fraudes et magistellorum inficeta additamenta. Experire hanc rationem in Platonis *Euthyphrone* p. 2. C. τὴν ἐμὴν ἀμαθίαν κατιδὼν ὡς διαφθείροντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ ἔρχεται κατηγορήσων μου ὥσπερ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν (ubi optimi codices ὡς πρὸς μητέρα exhibent, quod recipiendum) et senties ὡς πρὸς μητέρα τὴν πόλιν non tantum aliquanto facetius esse et mordaci Platonis ingenio dignius, sed prorsus necessarium ac verum. Similiter in *Phaedone* p. 67. D. ἐθίσαι τὴν ψυχὴν οἰκεῖν μόνην καθ' αὑτὴν (expunge μόνην) ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος, quia apparet dici τὸ σῶμα εἶναι οἷον δεσμὰ τῆς ψυχῆς emenda ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος, adiecit nescio quis alteram praepositionem, ne δεσμὰ τοῦ σώματος dici viderentur. Ibid. p. 82. E. παραλαβοῦσα τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην δὲ ὥσπερ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα κτέ. eadem de causa rescribendum est ὥσπερ δι' εἱργμοῦ τούτου. Tertium ad eundem lapidem offenderunt in eodem dialogo p. 115. B. ἐὰν μὴν θέλητε ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν, ubi philosophus scripserat ὥσπερ κατ' ἴχνη τὰ νῦν τ' εἰρημένα κτέ. In superioribus iam liberavimus eodem vitio eximium locum in libro *de Rep.* VIII. p. 553. B. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει. ipsa resp. dicitur esse veluti scopulus, ad quem impegerit, itaque ὥσπερ πρὸς ἕρματι τῇ πόλει genuinum est. Simillimus huic in Luciano locus est 70, 4 συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους περὶ οὕτω μικρῷ ἕρματι τῷ κύβῳ. Superest unus locus nitidissime scriptus in *Phaedro* p. 250. D., quem eadem labes obfuscat. ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθεν, multo melius et suavius Plato ipse dederat ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ἐρῶντι. At, dixerit aliquis, tam despicis et pro nihilo ducis constantem omnium librorum fidem et nihil te

vetustarum membranarum auctoritas movet, ut tot locis, tot testibus nihil credendum existimes? Non infitior in his perexiguum esse in libris praesidium, unius et alterius non optimae notae est hic illic *συχνὴ ἐπικουρία*, optimus quisque in illis vitiis, si tamen sunt vitia, fideli concordia conspirat. Qui ita agunt satis ostendunt se in codicibus versandis et excutiendis aut numquam operam et studium posuisse, aut non satis diligenter et raptim et obiter in ea re esse versatos. Nae illi si scirent quales testes producerent pudore suffunderentur. Attamen si testimoniis et auctoritatibus certare placet, ne hanc quidem quamvis iniquam conditionem recuso. Producam testem multo meliorem, antiquiorem et locupletiorem, quam quidquid est Graeculorum, qui codices PLATONIS nunc superstites post saeculum X. descripserunt. Quem igitur? ipsum LUCIANUM nostrum, quem quaeso diligenter audiatis dicentem, quae exstant 53, 81. *ὅταν ἕκαςος ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ὀρχηςῇ ἑαυτὸν βλέπῃ.* Ecquis dubitare potest quin flosculum hunc e PLATONE decerpserit homo lepidus, qui PLATONEM tamquam digitos suos noverat et saepius fatetur se ex PLATONE et aliis bellissimum quodque delibare. Imprimis memorabilis locus est 15, 6, ubi ad ipsum PLATONEM ita dicit: *αὐτὰ γοῦν ἅ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν λαβὼν καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν ἕκαςον τὸ ἄνθος ὅθεν καὶ παρ' ὅτου καὶ ὅπως ἀνελεξάμην καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἀληθὲς ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοσαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαί τε αὐτὰ ἐπίςαιτο καὶ ἀναπλέξαι καὶ ἁρμόσαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου.* Itaque quid LUCIANUS in suo *Phaedri* exemplo legerit manifestum est: quia est illud ipsum ex se spectatum optimum et verissimum, est nobis, ut ipse alicubi dixit, *ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς*, qui sanam rationem cum librorum fide in gratiam reducit.

In eodem Dialogo 47, 21 est quaedam scripturae discrepantia, cuius originem saepe iuvabit perspectam habere: *μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθὲν εἵλετο*, pro *δοκιμασθέν* in aliis est *δοκιμάσας*, quod vel sine libris debebat de coniectura restitui. Scribitur autem *δοκιμά-*

σας in libris sic ut δοκιμασ̑ scriptum esse videatur: compendium est syllabae ασ, quod cum praecedenti σ uno tenore perscriptum simillimum est litterae θ, unde e δοκιμάσας nascitur δοκιμασθεὶς aut δοκιμασθέν. Non est, ut puto, alius locus ad id demonstrandum magis idoneus quam qui legitur apud CHARITONEM p. 71, 19 ταύτην τὴν ἐπιϛολὴν ἔδωκεν Ὑγίνῳ — παραγυμνωθεὶς αὐτῷ καὶ τὸν ἴδιον ἔρωτα. Irascitur REISKIO DORVILLIUS p. 403, qui non dederat lectionem apographi παραγυμνωσθεὶς, quam bene *Graecam* esse et DORVILLIUS arbitratur et REISKIUS ad h. l. qui scribit: » *quamvis usitatius sit παραγυμνωθεὶς, ferri tamen potest —νωσθεὶς. Aoristi I. pass. quoque vicem medii habent, qui saepissime alternant*" nemo est hodie admonendus nihil esse in his veri et miramur eorum confidentiam, qui de his rebus ita scribebant, in quibus plane erant hospites. Caeterum REISKIUS ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθεῖται ψόγον, plumbeus in Grammaticis, at, ubi sana ratione et acuto iudicio res obtineri potest, saepe incomparabilis et tam ingeniosus quam felix. In CHARITONIS codice unico, quem *Florentiae* diligenter excussi, scriptum est παραγυμνώσ̑ i. e. παραγυμνώσας. Apud PHOTIUM legitur οἰσθείς: εἰκασθεὶς, ὑπολαβών. et apud HESYCHIUM οἰσθείς: αἰσθόμενος, εἰκασθείς, δόξας. Glossa est Homerica ex *Iliad.* I. 453 πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς Πολλὰ κατηρᾶτο, et pro εἰκασθεὶς emenda εἰκάσας. videbis huiusmodi errores in farragine discrepantium scripturarum saepe annotari, quo tutius emendabis locos similiter corruptos. Nonnumquam scribae in contraria currunt. PHOTIUS: ἐρεφθείς: ἐπιϛεγάσας, imo vero ἐπιϛεγασθείς. In IAMBLICHI *vita Pythagorae* § 50 compendium eiusdemmodi male intellectum ab iis, qui veterem codicem *Florentinum* olim descripserunt, unde manavit et *Cizense* apographum et quidquid est apographorum, pessumdedit elegantem locum ex ARISTOXENO, ut suspicor, sumtum. Editur: εἶπεν ὅτι τὴν πόλιν αὐτῶν (*Crotonem*) οἰκεῖσθαι συμβέβηκεν Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βοῦς διὰ τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ Λακινίου μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς νυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὡς ὄντα τῶν πολεμίων, διαφθείραντος καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγειλαμένου περὶ τὸ μνῆμα συνώνυμον ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι πόλιν ἄνπερ αὐτὸς μετάσχῃ τῆς ἀθανασίας. ὥϛε τὴν χάριν

τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας προσήκειν αὐτοὺς ἔφη δικαίως οἰκονομεῖν, in optimo codice *Mediceo* pro ἡρακλέα legitur ὡς λέγουσιν ἡρακλέους (compendium syllabae ουσ suprascriptum litterae α satis simile est), deinde pro forma barbara κατοικίσεσθαι diserte scriptum est κατοικισθήσεσθαι, denique pro ἀποδόσεως εὐεργεσίας habet ἀποδθ εὐεργεσίας id est ἀποδοθείσης. Scatet vitiis similibus codex *Cizensis* ex *Florentino* indiligenter admodum descriptus, cuius rei pauca haec documenta cognosce. In § 14 συμβαλὼν τοῖς Μώχου τοῦ Φυσιολόγου προφήταις ἀπογόνοις, in codice est προφῆ id est προφήτου. § 18 οὔτε ἀκούσασθαι cod. οὔτε ἄκουσμα. § 27 διέλασεν cod. διέλ. id est διέλαβεν. § 30 πλείονες ἢ δισχίλιοι τοῖς λόγοις ἐνεσχέθησαν. Codex addit: αἱρεθέντες αὐτοὶ κατὰ κράτος οὕτως ὥςε οὐκέτι οἴκαδε ἀπέςησαν, emenda ἀπενόςησαν. § 46 ὡς μέλλουσιν τὴν πίςιν παραδόσιμον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν, codex μέλλ id est μέλλουσαν. § 51 καὶ μόλις διὰ τέλους ἁγνεύουσι, codex καὶ μόνοις. § 54 Φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ τῷ δαίμονι μὴ τιμᾶν, codex τὸ δαιμό id est τὸ δαιμόνιον. § 63 βουλόμενον δεικνύναι codex βουλόμεθα. § 72. ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρατῶς ἔχουσι, codex ἐγκρᾶ id est ἐγκρατείας. § 85 ἐπὶ κολάσεως, codex κολάσει. § 91 σεμνοτάτων codex σεμνωμάτων. § 94 ἀκρατήσεως ἐπτόηνται, codex ἀκρατήτως. §. 113. μεθαρμοσάμενος εὐθύς: codex μεθαρμοσάμενος ὡς εἶχε τὴν λύραν καὶ πεπαντικόν τι μέλος καὶ καταςαλτικὸν μεταχειρισάμενος εὐθύς. § 118 τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα, codex optime τυλώσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα. § 160 τῇ ὄντως προσηγορίᾳ, cod. τῇ ὄντα προσηγορίᾳ. § 164 ἐχρῶντο δὲ καὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσι διειλεγμέναις cod. διειλεγμέναις, corrige ἐξειλεγμέναις. § 204 τόν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα, cod. παῖδον, optime SCHAEFER πῶλον § 206 ὅπως ἐπιθυμήσωσι μὲν ὧν δεῖ Φεύξωνται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων ἐπιθυμιῶν, corrige ἐπιθυμήσουσι μὲν — ἀφέξονται δέ. § 207 καθόλου δὲ ποικιλωτάτην εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν, codex καθόλου δὲ ποικιλώτατον εἶναι τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν πλῆθος. σημεῖον δὲ ἐναργὲς εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν. § 264 γενέσθαι φασὶ ταύτην τὴν πόλιν κατὰ τοῦτο, codex pro πόλιν habet π id est παροιμίαν et mox pro τῶν θηρίων rectissime τῶν Θουρίων.